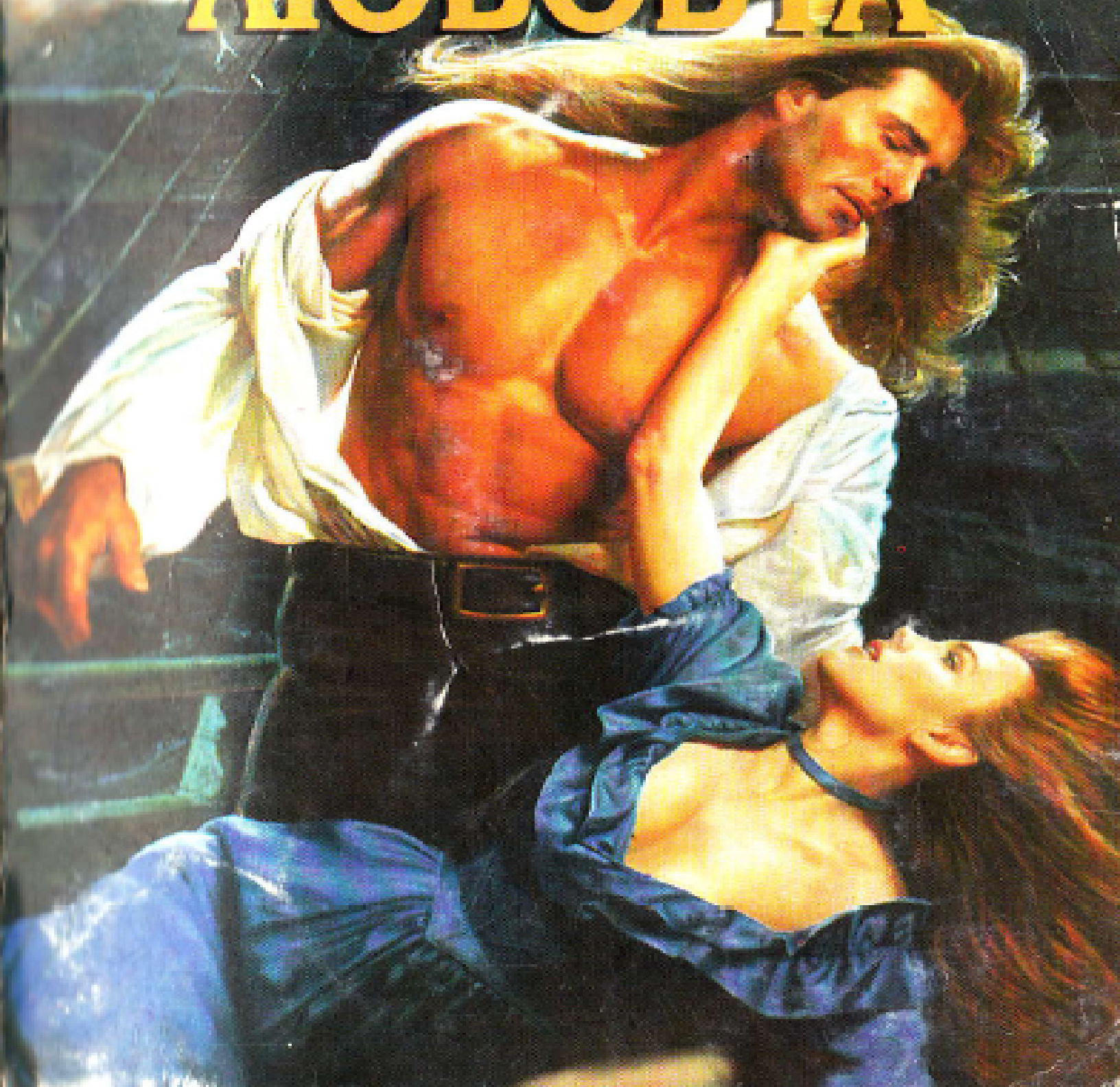

ХЕДЪР ГРЕЪМ

НЕ ПРЕДАВАЙ ЛЮБОВТА

ХЕДЪР ГРЕЪМ НЕ ПРЕДАВАЙ ЛЮБОВТА

Превод: Жанина Драгостинова

chitanka.info

За трети път се срещаме с фамилията Камерън, позната ни от „Дивата котка“ и „Любовницата на корсаря“.

Ерик Камерън е лорд, но въпреки това се включва в борбата за независимостта на Америка. А красивата лейди Аманда — напротив, е вярна на краля. Тя е принудена от злия си баща да отдаде на бунтовника душата, сърцето и ръката си, за да може да следи отблизо размирните му планове. Но тя не си дава сметка за любовта, която скоро я завладява. Дивата страст на непокорния ѝ съпруг я покорява и в скоро време тя се оказва истинска заложница на чувствата си. А предателството вече е извършено...

ПРОЛОГ

Кемерън Хол, Тайдуотър, Вирджиния

Юни 1776 г.

— Аманда!

Вратата на спалнята се разтвори широко и в същия миг откъм морето се чу тътенът на оръдеен изстрел. Аманда с неудоволствие напусна сладкия си сън и скочи от леглото. Босите ѝ крака се понесоха по равномерно лъснатия под към високия прозорец отсреща. Даниел подтичваше подире ѝ. На пристанището имаше струпани кораби и над всички се вееше британски флаг. Проехтя втори гърмеж и над водата плъзна черен дим.

— Това е лорд Дънмор! Цели се по града! — ахна изумена Аманда, а когато се обърна назад, съзря загрижения поглед на Даниел.

— Да, Ваше Височество! Искат да си отмъсти на Кемерън, независимо от услугите, които му направихте.

В очите на Аманда блесна гневно пламъче. Тя беше изпълнила задълженията си, влизащи в споразумението с короната и въпреки това над Кемерън Хол надвисваше заплаха! Откакто лордът беше изгонен от Уилямсбърг, разрушението стана негова стихия. И сега беше тук! Изведнъж сърцето ѝ се сви от страх. Той знаеше всичко! Той знаеше, че в лагера има скрито оръжие и барут! Но не тя му беше издала тази тайна! Вече нямаше с какво повече да я мъчат, но даже и да бяха измислили нещо, тя пак щеше да мълчи. Просто не можеше да върви срещу Ерик. Сега вече не.

— Аманда...

— Шшшт! Трябва да побързам!

И тя се спусна към гардероба.

— Помогни ми! — изкомандва енергично, докато събличаше нощницата и с треперещи пръсти се опитваше да завърже корсета си.

Даниел я следваше колебливо.

— Какво смятате да правите?

— Ще изпратя в гората робите, слугите и работниците! Освен това бих искала да разменя някоя друга дума с Дънмор.

— А ако баща ви или пък лорд Тейритън са при него?

— По дяволите! — изруга възбудено Аманда. — Трябваше да се сетя...

— Винаги първо трябва да мислите, преди да се впускате в ролята на шпионин, милейди! — отбеляза Даниел загрижено.

— Престани! — заповяда Аманда, докато нахлузваше някаква рокля над главата си. След това опъна на краката си чорапите и ги стегна отгоре с ластици. Какво беше сторила тя всъщност? Вече не знаеше за какво е по-добре да се моли — за победата или за поражението на британците.

Не, нямаше какво да му мисли повече. „А сега и обувките.“ — мърмореше си Аманда, нахлузвайки обувките с катарамии. „Така, Даниел...“ — започна тя ново изречение, но усети, че гласът ѝ отказва да ѝ се подчинява. На вратата беше застанал британски офицер. Лорд Робърт Тейритън. Аманда веднага съобрази, че той трябва да идва откъм сушата, а привидното нападение се инсценира откъм морето.

— Здравейте, Аманда. — Той я гледеше подозрително. — О, Ваше Височество, каква впечатляваща гледка! Трябваше да дойда много по-рано, за да ви взема.

— Това не би било възможно — съобщи тя с презрение, докато очите ѝ се плъзгаха почти съчувствено по светлата му коса и правилните черти на лицето му, образ, когото до скоро тя намираше за привлекателен. Но все пак по едно време ѝ се беше удало да открие злата извивка на усмивката му! Да, за съжаление твърде късно тя успя да разбере същността на този хубав мъж.

— Дойдох, за да ви придружа — обясни Тейритън.

Паника обхвана Аманда.

— Няма да дойда.

— Моля? Да не би принцесата на торите да е преминала на страната на бунтовниците? Не се шегувайте! Кемерън знае кой ни осведомяваше. Освен това съм почти сигурен, че моите чувства биха могли да бъдат по-нежни от неговите.

Той я приближаваше бавно и погледът му се плъзгаше по елегантната ѝ фигура. Мускулите на лицето му леко потрепваха, но въпреки това от него лъхаше непоколебимост. Може би все пак малко

го смущаваше величието, което тази къща притежаваше даже и в отсъствието на стопаните си.

— А откъде Ерик може да знае нещо? — Аманда беше дълбоко възмутена. — Във всеки случай аз нищо не съм издавала!

— О, милейди, не ме заблуждавайте! Нали затова сме тук! Разбира се, че няма да ви оставим!

Когато той вече съвсем я приближи, тя усети устата си пресъхнала. Даниел се опита да застане помежду им, но Тейритън я избута грубо встрани. Аманда се отбраняваше според силите си и даже му издра бузата, той обаче само се изсмя и брутално изви ръцете ѝ зад гърба.

— Край на глупавата игра, Ваше Височество! Вие ни извикахте и ние пристигнахме!

— Не! — изкрещя Аманда като обезумяла. Тя беше излъганата. Да, тя знаеше за съществуването на оръжието в складовете, но на никого не беше го издала. И сега яростно се бранеше.

Тейритън блъсна Даниел и сега тя лежеше безжизнена на пода.

— Вие я убихте! — Аманда се мъчеше, да се отскубне от хватката му. — О, как ви мразя! Колко много ви мразя...

— Няма страшно! Жива е. А сега най-добре ще е да наредите на хората си да напуснат къщата, защото ще я подпалим.

— За нищо на света не бих ви станала съучастник... — започна Аманда, но изведнъж прозря смисъла на неговите думи. Той искаше да подпали Кемерън Хол!

— Не! — В прилив на нова сила тя се нахвърли отгоре му и заудря бясно наоколо си. Изведнъж тази тухлена къща с многото коминчета ѝ се стори най-скъпото нещо на света — Вие не можете да го направите! Вие не бихте дръзнали...

Пребледнял от яд, той я хвана още по-здраво.

— Имам заповед да запаля къщата — обясни той. — Въпреки всичко...

— Въпреки всичко? — Аманда отхвърли глава назад.

— Ако дойдете доброволно на борда на „Лейди Джейн“, който пленихме от вашия любим, ще се погрижа разрушенията да бъдат в разумни граници. Вашите хора биха могли да се върнат по-късно и да угасят огъня.

Няколко секунди Аманда го гледаше втренчено и пресмяташе трескаво. Всъщност тя нямаше никакъв друг избор, защото Тейритън би могъл да я завлече накъдето си иска въпреки протестите ѝ.

— Добре, ще дойда — каза тя и мъчително преглътна сълзите си. Така може би къщата нямаше да се превърне изцяло в пепел.

Тейритън я повлече навън, притискайки кърпа към кървящата си буза. На стълбите се бяха събрали всичките слуги. Аманда смръкна напиралите сълзи и ги изгледа един след друг: Пиер, Маргарет, Реми и Касиди.

— Бързо! Напуснете къщата! Ще я подпалят!

— Погледнете я — вещицата на торите! — извика Маргарет.

Аманда пребледня, но когато Робърт се опита да удари жената, тя силно извика:

— Не!

Усмехнат, Тейритън се обърна към Аманда и ѝ предложи ръката си:

— Ваше Височество?

Аманда прие предложението му със стиснати зъби. Слизаше надолу по стълбите със сведени очи, а когато Реми се изплю отпреде ѝ, само сви рамене и продължи напред мълчаливо. Вярно беше, че принадлежеше към торите, но останалото си беше горчива ирония. На вратата успя да се откъсне и още веднъж се обърна към слугите:

— Напуснете къщата! Колкото може по-скоро!

— Този дом е свърталище на разбойници, опълчили се срещу краля на Англия, заел престола с Божията воля! Напуснете къщата или ще загинете в пламъците! — извика Робърт назад през рамото си; повличайки Аманда навън. На верандата уговори нещо набързо с един от лейтенантите си. Младият мъж хвърли към Аманда поглед, изпълнен с подозрение и кимна с глава.

— Тази къща ще устои на огъня, но скривалищата с оръжие — не — заключи Робърт.

Докато Тейритън я мъкнеше към коня си, Аманда усети остър мирис. Един от тютюневите складове беше вече подпален и огънят пълпеше към близката сграда, където се намираше барутът. Поляната, спускаща се към морето, бе по-зелена от всякога досега, но въздухът не се дишаше от пушек. От хълма Аманда виждаше как хората от

кораба на лорд Дънмор се прехвърлят на привързания към кея „Лейди Джейн“.

— Качвайте се на коня! Ще яздим дотам! — изсъска Робърт. Аманда усети, че я свива стомахът само при мисълта, че някога е обичала този мъж. Противно на волята си тя се остави той да ѝ помогне при яхването на коня и малко по-късно те вече яздеха към кея. Аманда беше изпаднала в пълно безразличие към случващото се.

Когато вече бяха стигнали до кораба и Робърт пожела да ѝ помогне при слизането, над водата екна нов оръдеен изстрел. Мъжете там, облечени във военните униформи на британската флота, наблюдаваха нападението с интерес.

— По дяволите! — прокълна Тейритън.

Въпреки вцепенението си Аманда все пак забеляза, че по водата към тях се приближават други кораби, които не бяха вдигнали флага на английската корона.

— Ерик е там! — викна изумена Аманда, тъй като всъщност той би трябвало да бъде някъде в Ню Йорк или в Ню Джърси.

— Да, върнал се е, но какво ли би могъл да направи, дори да ви открие. Най-вероятно е да ви обеси. Ваше Височество, на ваше място бих се молил за нашата победа! Хайде сега! — Той я обгърна през талията, смъкна я от коня и я понесе по стълбичката към палубата.

Капитан Дженингс, който бе един от хората на лорд Дънмор, се поклони леко пред дамата, изказвайки тихо съжаленията си:

— Ваше Височество! Всеки момент ще започнем нападението, но вие не се плашете. Ще ви предам невредима на лорд Дънмор който след това ще ви откара на сигурно място в Англия!

Очите на Аманда се напълниха със сълзи. По-рано тя се бе молила много, за да чуе подобни слова, но сега те вече не ѝ бяха необходими. Мечтите ѝ се бяха скършили в политическите междуособици, но въпреки, това тя инстинктивно усещаше, че Кемерън Хол ще издържи на всичко. От момента, в който британците пристигнаха, за да отнесат оръжието от складовете, тя знаеше, че съдбата ѝ е решена. Никой тук вече не се интересуваше от истината!

Отново съвсем наблизко изтрещя изстрел и някакъв човек изкрещя неистово. Битката беше започнала, но все още не се бе пренесла навътре във водата. Младият капитан прилепи трескаво бинокъла към очите си.

— По дяволите! Това е Кемерън! До оръдията! Сержант, дайте заповед за стрелба!

Робърт хвана Аманда за ръката и я повлече нагоре към капитанската каюта, откъдето се разкриваше прелестна гледка към водата. В очите на Тейритън проблясваха весели огънчета. Той явно предусещаше радостта от победата.

— Той ще умре, Аманда! Обещавам ви.

Аманда усети, че ще припадне. Отново гръмна оръдеен изстрел и няколко секунди по-късно помещението се изпълни с тъмен дим.

— Няма да успеете! — възрази тя.

— О, не! Заклевам ви се, че ще го убия! — С две крачки той се приближи до нея и я взе в ръцете си. — Ще го убия и ще ви притежавам още преди тялото му да е изстинало!

Аманда се опита да го удари, но това предизвика само зълчния му смях:

— Само се молете да стане така, както ви казах, милейди. Иначе той ще ви убие, защото вече е узнал за предателството ви.

Аманда го блъсна яростно с коляно в слабините; толкова силно, че той политна назад. После тя се вкопчи в една греда, готова за следващо нападение, но в този миг вратата се отвори и там застана някакъв шотландец в униформа.

— Лорд Тейритън, търсят ви! Дойдох, за да ви закрилям, милейди. Аз съм лейтенант Падрейк Макдъгъл.

Робърт хвърли към Аманда злобен поглед, обещаващ скорошно черно отмъщение. След това с мъка се надигна и напусна кабината гордо изправен, но със стиснати зъби. Шотландецът се поклони леко и зае поста си пред вратата. Канонадата откън започна отново. Аманда притисна ръце към ушите си и се прилепи до прозореца. С разпънати платна корабът „Добра земя“ се приближаваше към тях все повече и повече. Абордажните куки бяха приготвени. Мъжете висяха на такелаж, готови всеки миг да скочат на „Лейди Джейн“. Корабът всъщност беше собственост на Ерик, докато британците не му го отнеха. А ето че сега тя, Аманда, се намираше на борда на „Лейди Джейн“. Ерик не би повярвал за нищо на света в нейната невинност!

Трепереща, тя се обърна назад. Може би все още не е късно! Сигурно не бяха успели да се отдалечат толкова много от брега. Само веднъж да стигнеше до палубата и може би всичко щеше да ѝ се

размине. Беше невъзможно да се довери на когото и да е. Робърт вероятно нямаше никакво намерение да я предава на лорд Дънмор. А Ерик — той при всички случаи би я убил. Решена да действа, тя бързо отвори вратата, но гледката, която се разкри пред очите ѝ, я застави за миг да замре на прага.

Наоколо всеки се биеше с всеки. Не можа да открие шотландеца. Цареше невероятен хаос. Видя как един грамаден мъжага наръга със сабята си млад капитан. Аманда трябваше бързо да отстъпи назад, защото двама заплетени в схватка бойци се срутиха точно пред нея. При това едва не се подхлъзна в кървавата локва, образувана от избликвачката като фонтан кръв от гръкляна на един брадат войник. Огледа се обезумяла и се вцепени. Бе видяла Ерик.

В предната част на „Лейди Джейн“ той се спускаше с извадена сабя към лорд Тейритън. И двамата бяха отлични фехтувачи, но никой не можеше да се движи така леко и елегантно като Ерик Кемерън. От време на време лъснатите саби проблясваха на слънцето, което едва успяваше да пробие гъстия дим от гърмежите. С енергични и целеустремени удари Ерик преследваше Робърт, докато накрая успя да го натика в една теснина и Робърт се почувства безпомощен.

— Боже Господи, помогни ми! — извика Робърт високо и веднага петима от храбреците на Дънмор му се притекоха на помощ. Аманда чу безстрашния смях на Ерик и по това разбра, че той просто се забавлява от предизвикателството, което съдбата му изпраща. Опасността не го плашеше. Все пак ставаше дума за собствения му кораб.

Аманда притискаше безпомощно ръце към сърцето си, докато наблюдаваше нападенията на мъжете. Ерик отвърщаше смело на всички удари. Без изобщо да осъзнава какво върши, тя се наведе и взе една сабя. Когато отново вдигна очи, видя как Робърт Тейритън се катери по такелажа и оттам скача отвъд борда.

— Ще се бием ли, мадам?

Пред Аманда се изправи млад мъж в кожени дрехи, типични за хората от западната част на Вирджиния. Рамото му кървеше. Уплашена, Аманда проследи погледа му ѝ едва сега забеляза изцапаната с кръв сабя в ръката си. Най-добре би било да изкрещи и да хвърли оръжието. Никога досега не бе попадала в такава кървава баня.

Всъщност едва ли би могла и да си представи подобно клане. Тя поклати глава мълчаливо, но младият човек добави напълно сериозно:

— Милейди, ще трябва де се предадете!

— Ваше Височество! — извика силно някой. — Ето я! Това трябва да е тя!

Ужасена, Аманда вдигна сабята:

— Не, няма да се бия, но няма и да се предам!

И тя замахна към младежа, който бе принуден да отстъпи. Тогава Аманда бързо се обърна и се затича към капитанската каюта. Запъхтяна се опита да заключи вратата зад себе си, но не успя. Шотландецът беше вече на поста си и застана между нея и преследвачите. Той посегна към заредената си пушка, но падна, пронизан от нечия сабя. Тялото му бутна отворената врата на каютата и се строполи на пода пред Аманда.

— О, Боже! — изпъшка тя, клекна до него и затисна раната му с ръка.

В този миг разбра, че всичко е отминало. Изстрелите и дрънченето на саби вече не се чуваха. Беше настанала тишина. И преди Аманда да осъзнае какво се е случило, из барутния дим, който продължаваше да се разстила над палубата, излезе огромен, широкоплещест мъж. Той бе извънредно висок, тънък в кръста, стоеше предизвикателно с разтворени крака и създаваше впечатлението, че изведнъж на кораба се е появил великан.

Въпреки разстоянието Аманда усети напрежението, което сякаш опъваше въздуха. Трябваше, ли да се радва, че той още е жив или да съжалява, че не е намерил смъртта си? Аманда сведе поглед и се засуети около лейтенант Макдъгъл. Но лейтенантът беше мъртъв и все някога тя трябваше да приеме този факт. Ще не ще, налагаше се Аманда да обърне внимание на приближаващия се исполин.

Аманда сграбчи тежката пушка на лейтенанта и с усилие се изправи на крака. Макдъгъл не можеше повече да ѝ бъде закрила, въпреки че в този момент тя неистово да се нуждаеше от помощта му. Втрещеният поглед на великана разтърси тялото ѝ и като остър нож премина през душата ѝ.

Кемерън. Лорд Кемерън. Или по-точно генерал-майор лорд Кемерън, помисли си Аманда и усети, че всеки миг ще се строполи на земята.

— Ерик — прошепнаха беззвучно устните й.

— Ваше Височество — отвърна той.

Дълбокият му, леко пресипнал глас увеличи треперенето на крехкото й тяло. Без да спуска очи от Аманда, той извади от джоба на униформата си кърпа и изтри върха на сабята.

— Каква ненадейна среща! — измърмори Кемерън и прибра оръжието си. — Всъщност като адютант на генерал Вашингтон сега аз трябваше да се намирам при него. Но когато чух предупреждението на бригаден генерал Луис, командир на Гражданската защита във Вирджиния, за опасността, грозяща оръжието ни и даже собствения ми дом, разбрах, че не мога да остана безучастен! Обаче най-много ме потресе, че ние всички сме били предадени!

— Ерик...

— Както ти чудесно знаеш, през 1775 г. кралският губернатор на Вирджиния, лорд Дънмор, е бил прогонен от Уилямсбърг. Оттогава обикаля крайбрежието с кораба си и плячкосва де що свари уж в името на короната. Винаги е бил подозрително добре информиран за всичко! По Нова година срина из основи Норфолк, а сега посяга и на къщата ми!

— Ако би спрял за миг, за да ме изслушаш...

— Не, Аманда. Правих го твърде дълго. Надявах се, че ще покажеш достойнство и даже и да не бъдеш изцяло на наша страна, поне ще запазиш неутралитет. Но сега вече знам какво мога да очаквам от теб! — Ерик говореше бавно и спокойно, но зад думите личеше огромното емоционално напрежение. — Хвърли оръжието! — заповяда той с предупредителен тон.

Отчаяние пропълзя в душата на Аманда. Тя беше избрала своята страна в конфликта и нямаше нищо общо с предателството. Вдигна глава и се опита да прикрие страха си. По-рано всичко беше като игра на шах — първо единият мести фигурата, после другият. Ерик винаги я беше предупреждавал, че тръгне ли тя след него, един ден ще трябва да плати за безумството си. И ето сега той си мислеше, че я е хванал в безчестие, но всъщност тя беше напълно невинна.

Той се издигаше заплашително над нея. Под дългия до коленете прилепнал бял панталон изпъкваше ясно мускулестото му тяло, а горната част на униформата с еполетите подчертаваше още повече широките му рамене. Ръкавици скриваха ръцете му, но Аманда

можеше да си ги представи, толкова добре го познаваше. Изпитала бе и силата му, и нежността му. Но в този момент за нея имаше значение само суровият му поглед. Стоманеносивите му очи искряха със сребърен блясък от гняв. Аманда усети, че е пленена. Тя съвсем беше забравила за оръжието в ръката си. И въпреки че не знаеше как се борава с него и вече бе отмаляла от тежестта му, нямаше никакво намерение да го хвърли, само и само да не се покаже слаба пред Ерик.

Може би най-добре щеше да бъде, ако се беше разкреццала и му беше обяснила, че винаги е била лоялна спрямо Англия. Правила е само това, което е повелявало сърцето ѝ и той добре го знае. Аманда беше сигурна, че Ерик уважава убежденията ѝ и че ядът му е насочен главно срещу акта на предателството.

— Аз съм абсолютно невинна! — изрече тя накрая, цялата пламнала.

Той повдигна нагоре веждите си във вежливо учудване:

— Невинна, Ваше Височество?

— Казах ти вече...

— А пък аз ти казвам — знам съвсем точно, че си британска шпионка, известна под името „Ваше височество“. Затова те и снабдявах с грешна информация, която обаче редовно намираще пътя си до Дънмор. Винаги си ме мамела. И сега също!

Аманда поклати глава и трябваше силно да преглътне, защото усети как от страх гърлото ѝ пресъхва. Никога досега тя не беше виждала Ерик така хладен и изпълнен с омраза към нея. На времето, когато тя все още не го допускаше близо до себе си, той беше извънредно търпелив и упорит. Във всеки миг, когато тя имаше нужда от нещо, той изникваше край нея, готов да ѝ помогне, независимо за какво става дума. Тя полагаше огромни усилия, да не му се предаде отведнъж. Но после, когато разбра, че го обича, вече нямаше какво да я спре. Сега не ѝ оставаше нищо друго, освен да направи отчаян опит за запазване на достойнството и гордостта си. Трябваше да остане силна и да си припомни някои от правилата на борбата.

А едва ли има нещо по-трудно на света от това да бъдеш силен, особено в положението, в каквото бе изпаднала Аманда. Как можеше тя да демонстрира силата си срещу човек, изпълващ с тялото си рамката на вратата? Тъмните коси на Ерик бяха вързани назад. Очите му пронизваха Аманда.

— Дай ми оръжието! — повтори той.

Гласът му прозвуча дрезгаво, но за Аманда думите изведнъж се превърнаха в неочаквана ласка, стопляща гладката ѝ кожа. Това беше команда на заселник, която напомняше оксфордски обноски. А всъщност той живееше в страна, населена според британците с престъпници и бе един от тях. Но Аманда знаеше, че той притежава силата и смелостта на истински колонист. Той беше наясно със стратегията на борбата. Имаше смелостта да излезе в открит бой, но също така беше запознат и с тънките трикове на военната хитрост. Беше див и необуздан като самата страна и нито титлата, нито вежливостта можеха да скрият тези му черти.

— Аманда! — Той бавно я приближаваше.

— Не мърдай! — предупреди го тя.

Той само поклати ядосано глава.

— Търпението ми съвсем скоро ще се изчерпи, Аманда! Ще взема само оръжието, въпреки че ако спазвам правилата, би трябвало да те убия!

— Не! — гласът ѝ едва се чу. — Остави ме просто да си отида. Заклевам ти се, че съм абсолютно невинна! — прошепна Аманда.

— Да оставя нашето „Ваше Височество“ да се измъкне? Тогава аз ще бъда обесеният. — Той престъпи още една крачка напред. — Добре, стреляй тогава, но първо провери дали пушката ти е заредена!

Той се подсмихна подигравателно, после с един замах грабна оръжието и го дръпна заедно с вкопчилата се в него Аманда напреки през каютата. При тези движения предпазителят се освободи и един куршум се заби със свистене в стената.

Няколко секунди Ерик стоя втренчен в Аманда, след което горчива усмивка се плъзна по устните му.

— Пушката беше заредена, милейди, и ти се целеше точно в сърцето ми!

Никога дотогава тя не беше виждала толкова студени очи. Обхвана я паника, но въпреки това не спираше да мисли какво би могла да стори. Смел скок в морето може би щеше да я спаси! Само да можеше да се добере до войските на генерал Хю, които се намираха на север! Очите на Ерик ѝ казваха, че няма смисъл да очаква от него никаква милост.

— Хайде, Ваше Височество.

— Чакай! — Аманда преглътна.

Усети, че всеки миг ще се строполи на земята, тъй като спомените я караха да трепери. О, Боже, толкова добре познаваше нежността му, но също така и неговата решителност и силата на волята му. Сребърносивите му очи проблясваха така ледено, че тя вече наистина се страхуваше за живота си. „Господи, спаси ме от мъжа, когото обичам!“ — молеше се тя тихо.

— Какво да чакам? Спасението? То няма да дойде, не се съмнявай!

Погледът ѝ се спря на пушката. Ерик я беше запокитил с такава сила, че при падането тя се бе строшила. С последни сили Аманда се втурна навън, но не беше достатъчно бърза. Ерик я хвана с едната си ръка, докато другата заби в косата ѝ. Задърпа я и така, без да иска, тя се озова цялата в ръцете му. Изстена от болка. Сви юмручета и започна да блъска силно с тях по мощната му гръд. От отчаяние сълзи избиха в очите ѝ. Ругаейки, той изви ръцете ѝ на гърба и така тя усети, че е допряна плътно до тялото му. Нямаше вече как да протестира. Когато разбра, че е напълно безпомощна, тя само отметна глава назад и го погледна право в очите с отчужден поглед.

С едната си ръка той я държеше в това унижително положение, а с другата нежно я погали по челото и бузите.

— Толкова хубава, а така коварна! Но вече всичко свърши. По-добре сама си признай лъжите, любов моя!

Но когато погледите им се срещнаха, гореща вълна разтърси и двамата. Любовта им винаги е била безумно страстна. Сълзи капеха от очите ѝ, но не, тя не можеше да се предаде. Какво чувстваше сега — любов или омраза? Тя поклати глава и се усмихна с последни сили.

— Никога, милорд!

В този момент се чуха стъпки и малко след това се появи млад войник, който зяпна при вида на Аманда.

— Най-последно я спипахме! Тази „Ваше Височество“ е предала на британците кораба и всичките ни тайни!

— Да — повтори Ерик. — Най-последно я спипахме!

И той отблъсна Аманда от себе си, проклинайки тихо под носа си.

Аманда се олюля, но намери сили да се вземе в ръце и застана гордо изпъчена пред тях. Колко странно, мислеше си тя, морето отвъд

бе тихо и спокойно и подводните му движения оставаха незабележими за кораба, където пък бушуваше чудовищна буря.

Младият мъж свирна тихо през зъби.

— Няма какво да се чудим, че така лесно ѝ се удава да завърти главите на нашите мъже — измърмори той.

На Ерик му докривя от тази забележка. Аманда изглеждаше похубава от всякога. Тя се притисна към стената на каютата, явно нямайки никакво намерение да се предава. Гърдите ѝ се повдигаха при всяко вдишване, а бледата ѝ кожа блестеше като мрамор. Беше облечена в зелена рокля от коприна с корсаж от златен бродат. Върху голите ѝ шия и рамене падаха рижите ѝ къдрици. Под тях зелените ѝ очи гледаха студено и отсъстващо. Ерик с удоволствие би измъкнал иглите от подредената ѝ фризура, за да види свободното падане на непокорните ѝ коси. Беше непоносимо да я държи толкова близо до себе си — хладна и недосегаема. По дяволите, очите ѝ не му даваха мира! Даже и сега.

— Да, наистина не е трудно да се изпадне в нейна зависимост! — промърмори той.

— Ще я обесим ли? — попита войникът. — Изобщо бесим ли жени, генерале?

Тръпки на вледеняващ страх полазиха Аманда и тя преглътна надигащите се сълзи. Във въображението си тя дори чу биенето на барабаните. Смърт чрез обесване беше обичайното наказание за предателите. Тя даже усети грубата примка около врата си. Дънмор беше предвидил такъв край за Ерик, ако някога му се удадеше да го плени. Но Ерик сякаш не обръщаше внимание на подобни закани. Какво ли бе принудило Ерик да се отдаде изцяло на една безнадеждна кауза? Въодушевен от нещо, той бе изоставил в Англия наследените си имоти и бе заложил не само името и титлата си, но даже и живота си в името на бунта. Тя също бе рискувала и сега ѝ се струваше, че вече е проиграла всичко, което някога е притежавала.

Младият войник продължаваше да гледа втренчено Аманда.

— Милорд, може би вие ще разрешите да се бесят и жени?

— Да, така е — кимна Ерик иронично. — Бих могъл да разреша. В края на краищата тя е моя жена.

Младият човек имаше нужда от време, за да се съвземе от изненадата.

— Кажете на Даниел да поеме курс към Кемерън Хол и наредете да отнесат тялото на лейтенанта тук! Всички убити британци да бъдат изхвърлени в морето, а нашите ще отнесем у дома.

И той отново се обърна към Аманда:

— Ние двамата ще се разберем по-късно.

Ерик се поклони леко и напусна каютата, последван от младия човек.

Аманда се дръпна назад трепереща. Тя и Ерик бяха дълго време разделени, но сега войната отново ги събра и забушува сякаш из душите им. В каютата влязоха двама мъже и повлякоха навън тялото на шотландеца. Отмаляла, Аманда се отпусна с въздишка на койката и се загледа навън към приближаващия бряг.

Кемерън Хол се показва иззад хълмовете бял и привлекателен. Елегантният дом на Ерик изглеждаше така мирен, сякаш никога над него не е надвисвала страховитата опасност. Вероятно Робърт си е спасил думата и е било възможно пожарът да бъде загасен за кратко време. Никъде по къщата и по съседните постройки не се забелязваха следи от пламъци. Само складовете близо до пристанището бяха напълно унищожени, но те не бяха вече чак толкова важни. В момента за Аманда значение имаше само къщата. Понякога тя си мислеше, че всъщност обича този дом много по-силно от Ерик. Изпаднала в беда някога, тук тя бе намерила спасение и през изминалите бурни месеци често влизаше в галерията с потретите на предците и разглеждаше лицата на жените, за чийто дом сега се грижеше. Какъв ли живот, са водили те в тази къща?

Изведнъж хлад пролази по гърба ѝ. Със сигурност Ерик не би желал тя да висне обесена, но какво ли друго наказание щеше да ѝ измисли? Може би трябва да обещае, че никога няма да напуска дома си и че повече няма да се меси във военните дела? Чу командите за акостиране. Затвори очи и си представи как мъжете на палубата прибират платната на „Лейди Джейн“. След това чу как се спусна стълбичката и как моряците с радостни възгласи се спуснаха към брега.

Тази победа беше особено необходима за повдигане на патриотичния дух. Британците наближаваха Ню Йорк, а Вашингтон вече почти не разполагаше с войници, с които да им се противопостави. Заселниците си имаха работа с една от най-силните

армии на света. Нима Ерик не виждаше този факт? В края на краищата британците щяха да победят и да го обесят. А също така и Джордж Вашингтон, Патрик Хенри, двамата Адамс, Хенкюк и всички останали шутове!

Вратата се отвори и Аманда подскочи. Ерик беше изпратил Фредерик, за да я вземе. Преди време Ерик бе спасил живота на този печатар от Бостън и сега двамата бяха неразделни.

— Къде е Ерик? — попита Аманда.

— Заповядано ми е да ви ескортирам до дома ви, милейди.

— Да ме ескортирате?

— Да, милейди. Няма нужда да се страхувате от нас. — Той млъкна за момент — Даже и като шпионка.

— Фредерик, аз...

Той я погледна с тъжни очи:

— О, милейди, как можахте да сторите всичко това? Още повече, че става дума за Кемерън Хол?!

— Аз съм невинна, Фредерик! — отвърна Аманда загрижено.

— Да, но...

— Нямам никакви доказателства.

— За мен е достатъчна думата ви, милейди.

— Благодаря ви. — Аманда с мъка подтисна сълзите на вълнението.

Когато излязоха на палубата, мъжете там, които още се занимаваха с разчистването, млъкнаха. Те не бяха моряци на военна служба, а пъстра дружина от доброволци за гражданска защита. Тези, които идваха от западните части на страната, се познаваха лесно по кожените дрехи с ресни, а ветераните от Седемгодишната война още носеха старите си сини униформи. Аманда познаваше някои от тези хора. Опита се да се държи и изправена да премине край тях въпреки псувните. Но напрежението се разпръсна от само себе си, когато един от мъжете спонтанно започна да се подсвирква стара шотландска мелодия, а другите един след друг се занавеждаха в поклон за поздрав. Аманда напусна кораба напълно объркана. Качи се на файтон, който бе дошъл на кея специално, за да я вземе. На мястото на кочияша стоеше Пиер, но той не се обърна ни веднъж към Аманда. На кораба старият капитан изстреля салют за сбогом.

Аманда погледна недоумяващо към Фредерик, който също се бе качил във файтона:

— Нищо не разбирам...

— Всеки дължи уважение на победения враг.

— Но те би трябвало да ме мразят.

— Някои със сигурност ви мразят, но други изпитват респект пред човек, който е работил според собствените си разбирания. Но, разбира се, всеки, който ви познава, би желал да сте на страната на съпруга си.

— Но аз не мога да изменя на сърцето си!

— Това никой не може, милейди — добави Фредерик и замълча, докато файтонът потегли.

Аманда дръпна завеските и се загледа в свежите поляни, издигащи се към дома ѝ. Внушителната сграда с множество високи прозорци и широка веранда сякаш владееше цялата местност. Аманда се беше влюбила в тази къща от пръв поглед. Най-много я беше впечатлила стълбата от старателно полиран махагон и галерията с портрети на предците.

Колата спря и Пиер отвори вратичката, като видимо избягваше погледа на Аманда. Даже и да беше му изкрещяла, че е невинна, той едва ли щеше да ѝ повярва, тъй като я беше видял как излиза с Робърт. Тя се извърна бързо и хукна нагоре по стълбите така устремно, че Фредерик едва успяваше да я стигне.

— След малко ще пристигне лорд Кемерън, милейди.

Аманда кимна мълчаливо. У нея отново се възродиха мислите за бягство. Но знаеше, че едва ли ще успее. Много от хората наоколо ѝ вярваха, някои дори я обичаха, но все пак Ерик бе техният господар и въпросът, който ги вълнуваше, бе собствената им свобода, а не съдбата на Аманда.

— Благодаря, Фредерик — каза тя и продължи задъхано по стълбите.

Фредерик я следваше мълчаливо. Докато преминаваше през галерията с портретите, облечена в опръсканата с кръв и вмирисана на пушек рокля, тя имаше чувството, че от рамките я стрелкат обвинителни погледи. Тя искаше да се защити, но знаеше, че няма смисъл. Знаеше, че е загубена. Дали Ерик ще свали портрета ѝ?

Фредерик затвори след нея вратата на спалнята и Аманда остана съвсем сама. Стенание се изтръгна от гърдите ѝ. Беше невъзможно тук, където всичко напомняше единствено за добрите стари времена, тя да стои и да чака Ерик. Помнеше добре какво презрение изпитваше към този мъж в началото. Но неговата решимост и силната му воля свършиха своето. Ерик я искаше толкова много! Да, това беше някога, а днес...

Погледът ѝ бавно се плъзна по прекрасно изработеното легло от тъмно дърво, което бе прикрито зад завеси от коприна и брокат и се издигаше на малък подиум. Зад тези завеси тя винаги се е чувствала добре скрита. Погледна към часовника на камината и видя, че е станало почти шест часа. Навън постепенно се спускаше здрач. Но Ерик все още не се връщаше! Аманда тръгна разтревожено из стаята.

Настъпи нощта. На вратата се почука и в стаята влезе черният прислужник на Ерик Касиди, който погледна тъжно Аманда.

— Какво има, Касиди? И вие също ли ме осъждате?

— Не, лейди Кемерън. Аз не мисля, че всички неща на този свят могат да се видят единствено с очите.

Той беше неин приятел. Но също така и на Ерик. Въпреки това Аманда се усмихна:

— Благодаря ви, Касиди!

— Донесох ви малко вино и печена пуйка, милейди.

След тези думи той излезе в коридора и се върна със сребърен поднос.

— Кейт и Джак ще ви донесат гореща вода, за да се изкъпете.

— Благодаря, Касиди! — Аманда се усмихна, тъй като акцентът на Касиди винаги ѝ напомняше оксфордския изговор на Ерик. Касиди беше роден като роб, но тук, в Кемерън Хол бе станал свободен човек. В този момент Аманда осъзна, че не ѝ остава още дълго да бъде свободна. Въпреки че се намираше в собствената си къща, тя всъщност бе пленница.

Касиди остави мълчаливо подноса. Малко след това се появиха Кейт и Джак и напълниха малката вана. Аманда им благодари учтиво. Маргарет я беше нарекла вещица, но другите може би схващаха, че животът е по-сложен от тези определения.

— Къде е лорд Кемерън? — попита тя слугите.

— Зает е, милейди. Имат намерение да не оставят лорд Дънмор на мира, докато не го прогонят окончателно от тези земи.

Зает? Означава ли това, че той повече няма да я посети и че тя дни наред ще стои затворена в спалнята? Тя се закашля.

— Дали все пак ще дойде, или ще нареди да ме изведат оттук?

— О, не. Той непременно ще дойде при вас.

Това не звучи твърде успокоително, помисли си Аманда. Но тя едва ли имаше повод да се страхува от останалите повече, отколкото от своя съпруг.

— Разрешено ли е на Даниел да идва при мен?

— За съжаление, не, милейди.

— Тя добре ли е?

— Да.

Касиди се поклони и напусна стаята заедно с останалите. Малко след това се чу как ключът се завърта в ключалката.

Аманда седна по навик на масата, въпреки че апетитът ѝ бе изчезнал.

Отпи глътка вино и се загледа немиждаща в тъмнината. След известно време мисълта за изстиващата вода я извади от вцепенените. Може би Ерик ще се върне чак след дни? Обърна виното на един дъх, за да си даде кураж. След това бързо се измъкна от дрехите и с удоволствие се потопи в топлата вода, опитвайки се да изтърка и последната мръсотийка от себе си. Но страхът ѝ не можеше да бъде измит. Какво би казал Ерик за споразумението, което тя сключи с Тейритън, за да спаси къщата от пожар? Просто не би ѝ повярвал или даже нещо повече — той можеше да каже, че това е била нейна идея.

Аманда излезе от ваната и обви мокрото си тяло в огромна ленена кърпа. Леко потреперваше от хладния нощен въздух. Трябваше да помоли Касиди да ѝ запали огъня в камината. Приблужи се бавно да прозореца, погледна навън и с изненада откри, че надолу по поляната към пристанището кипи странно оживление. Най-вероятно войниците се разполагаха там за през нощта.

„О, Господи, дай ми смелост!“ — молеше се тихо Аманда. „Или поне ми покажи местенце, където бих могла да изчезна!“ Но Господ явно не чуваше молбите ѝ.

Аманда усети, че става течение и уплашено се извърна назад. Ерик бе отворил безшумно вратата и сега стоеше на прага и я гледаше

втренчено. Когато погледите им се срещнаха, той се обърна и пусна резето. След това се облегна на вратата и пак впи очи в жена си.

— Е, Ваше Височество, дойде време за разплата — изрече той съвсем тихо, но въпреки това тя улови заплахата в гласа му.

Сърцето на Аманда биеше толкова силно, че тя не можа да отрони нито дума.

Ерик почака отговора ѝ известно време. Но тъй като тя мълчеше, устните му се извиха в подигравателна усмивка. Изведнъж той се приближи рязко до нея.

— Да, милейди, денят на разплатата дойде!

Наистина много време бе изтекло от тяхната първа среща в Бостън. Тогава войната тъкмо започваше, а с нея се завихри и тяхната бурна любов.

ЧАСТ ПЪРВА
БУРЯ В ЧАЙНИК

ГЛАВА ПЪРВА

Бостън, Масачузетс

16 декември 1773 г.

— Искаш ли уиски, Ерик? — попита сър Томас.

Ерик Кемерън стоеше до прозореца. Неизвестно какво го беше накарало след подписването на договорите да се отбие в прекрасната къща на сър Томас Мейбри. Беше съвсем тихо, само от време на време файтон изтрополяваше по калдъръма отвън на улицата. Тъй като къщата бе построена на хълм, пред Ерик се разкриваше чудна гледка към града. Църковните кули проблясваха на лунната светлина. Зелените поляни наоколо изглеждаха по това време на денонощието изоставени и пусти. Но въпреки тишината Ерик усещаше, че напрежение владее града. Не можеше точно да обясни предчувствието си за някаква опасност, но то си стоеше ясно оформено в съзнанието му.

— Ерик?

— О, прощавайте! — Ерик се обърна бързо към своя домакин и пое подадената чаша. — Много благодаря, Томас.

Томас Мейбри се чукна с Ерик:

— За ваше здраве, сър, и за нашето общо начинание с „Бон су“! Дано да плава под щастлива звезда и да носи печалба и на двамата!

— За „Бон су“!

Сър Томас и Ерик бяха решили заедно да инвестират в един презокеански платноход. Доставките на тютюн и памук, които Ерик осигуряваше, щяха да пътуват директно за Англия. Бяха въведени нови търговски мита и затова той искаше да транспортира към Америка със собствени кораби луксозни стоки от Южна Европа и дори от Азия. Досега Лондон бе задължителната спирка в тази търговия.

— Любопитен съм дали ще се стигне до гражданско събрание, за което всички приказват — отбеляза сър Томас, поглеждайки също през прозореца. — Би трябвало да са седем хиляди.

— А защо трябва да се събират?

— Заради данъците върху чая. Действително парламентът в Лондон не би могъл да измисли по-глупаво нещо!

Развеселен, Ерик изпя чашата си до дъно.

— На страната на бунтовниците ли сте?

— Аз? Това звучи като предателство към родината, нали? — Сър Томас подсмръкна леко и се засмя. — Искам да ви кажа нещо — от това няма да последва нищо добро. Чрез тази специална отстъпка, която британското правителство направи на Бритиш Ист Индия Къмпани, много от тукашните търговци ще отпаднат от бизнеса. Все някъде нещо ще се случи, а може би това ще стане тук, където агитатори като Адамс или Джон Ханкок... Да, със сигурност ще има размирици!

— Това прави нашето споразумение още по-интересно — констатира Ерик.

— Вярно — съгласи се Томас ухилен. — Или ще забогатеем и двамата, или ще трябва заедно да се обесим, приятелю! Това е положението.

— Може би — намръщи се Ерик.

— След като обсъдихме работата и политическото положение на колониите — рече сър Томас — ще е най-добре, ако се присъединим към обществото в балната зала. А сърцето на Ан Мари би се скършило от мъка, ако поне веднъж не танцува с вас.

— О, не бих допуснал такава трагедия!

Ерик бе обещал на дъщерята на своя стар приятел да не се впуска в дълги разговори.

— Наистина трябва да побързаме, защото желаещите да танцуват с нея са винаги премного.

Сър Томас се засмя и потупа Ерик по рамото.

— Но тя вижда само вас, приятелю!

Ерик се усмихна любезно, въпреки че не беше съгласен със забележката. Ан Мари беше будна девойка и забелязваше не само кавалерите, а това, което я свързваше с Ерик, беше само добро приятелство. Нищо повече. А Ерик с неудоволствие трябваше да си признае, че огромното му богатство би му осигурило кандидатки за женитба даже и като стане плешив старец с треперещи ръце. Но той все още няма тридесет и бе в разцвета на силите си. Може Ан Мари

някой ден и да го покори, но засега той нямаше намерение да започва подобна любовна игра.

Чу се леко потропване на вратата и там се появи самолично въпросната дама — хубаво русо момиче с огромни сини очи.

Тя едновременно озари Ерик с усмивка и му рече сърдито:

— Ерик, този разговор стана прекалено дълъг!

— Дъще, разреши му поне да изпие уискито си.

— Аз също бързам — каза Ерик ухилен и вдигна чашата. Но усмивката му замръзна в секундата, в която през отворената врата мерна в балната зала странно цвете. Танцьорите се изместиха с една стъпка встрани и той видя по-добре момичето, привлякло вниманието му така внезапно. Беше облечена в дълбоко деколтирана копринена рокля в наситено синьо, а по голите ѝ рамене се спускаха вълшебни къдрици. Косите ѝ изглеждаха тъмни, но когато застанеше до светлина, те грейваха в червено — цвят, който може да бъде наблюдаван само при залез слънце.

А когато Ерик видя и лицето ѝ, дъхът му спря в гърдите. Смарагдовозелените ѝ изразителни очи проблясваха под дълги мигли. И още — малък, аристократично изваян нос, високи скули, нежно заоблени вежди и добре оформена уста със сочни устни. Само долната ѝ устна бе по-пълна, отколкото трябва, за да се постигне абсолютното съвършенство. Но затова пък точно тази устна ѝ придаваше вид на изкусителка, усмихваща се винаги на партньора си. Под едното си ухо тя бе прилепила черна кадифена бенка, която още по-силно привличаше погледа към малките ѝ, изящни уши.

Тя му се стори твърде позната, но въпреки че напрягаше паметта си, не можеше да си спомни откъде. При това лицето ѝ бе незабравимо! Откакто я забеляза, той не отрони нито дума, нито пък се помръдна от мястото си, но въпреки това се чувстваше по-буен от всякога. Досега беше водил живот, който не го обвързваше с нищо, без обаче да забравя произхода си. Но нито една жена не бе го привличала толкова силно. Чувстваше се омагьосан и изпълнен с горещи копнежи.

— Ерик, ще дойдете ли? — попита Ан Мари троснато.

Томас Мейбри се засмя:

— Струва ми се, че той току-що си намери приятелка.

— Приятелка? — опита се да се осведоми Ерик учтиво.

— Да, лейди Аманда Стърлинг. Тя е от Вирджиния, като вас самият. Но в последните няколко години посещаваше училище за млади дами в Лондон. Може би вие сте бил по моретата, когато младата дама си е отивала у дома.

— Възможно е — отвърна Ерик. Разбира се, че познаваше лейди Аманда Стърлинг! Но толкова отдавна се бяха запознали. Беше по време на лов, а малката Аманда бе едва седемгодишна. Тя беше препречила пътя му със своето пони така несръчно, че и двамата се бяха озовали на земята. И когато той се бе опитал да я вдигне, дивото дете беше захапало ръката му. Но междувременно момиченцето беше пораснало.

— Ще танцуваме ли, Ерик? — Ан Мари закръгли обидено устни. — Обещавам ви, че ще ви представя един на друг.

Сър Томас се засмя, а Ерик предложи ръка на Ан Мари по всички правила на кавалерството:

— За мен е част!

Ан Мари не изпускаше Ерик из очи, докато двамата се плъзгаха по лъскавия под. Той обаче неотменно следеше новото си откритие. Видя как с блеснали очи Аманда флиртува с партньора си. Нещо в нейното държание му напомняше за самия него и той предположи, че това момиче трудно се подчинява на обществените правила, че е твърдоглава и се опитва да върви по път, избран от нея самата. Когато смехът ѝ достигна до ушите му, усети, че го обливат горещи и ледени вълни. Той трябваше да притежава тази жена! Кой ли пък беше мъжът, когото тя забавляваше с приказките си?

Ан Мари проследи погледа му:

— Това е Дамиен Росуел, братовчед ѝ.

— Братовчед ѝ? — повтори Ерик и обхвана Ан Мари по-здравио през талията.

Тя кимна с мъдро изражение на лицето си.

— Искам да ви предупредя, че дамата е влюбена.

— Така ли?

На тази възраст чувствата отлитаха като мухи едnodневки, но очите на Аманда гледаха диво и страстно, може би тя спадаше към момичета, за които е най-добре човек да се ожени възможно най-бързо.

— И той също я обича — добави Ан Мари.

— Кой е той?

— Лорд Тейритън. Робърт Тейритън. Познават се отдавна. През март тя ще навърши осемнадесет и се очаква тогава Тейритън да поиска ръката ѝ от лорд Стърлинг. Изглежда, че си пасват добре. И двете семейства са тори, лоялни към короната, а и имотите им не са малко. Но защо бърчите чело?

— Така ли правя?

Ерик познаваше бегло този Тейритън. Старият лорд се беше отличил във войната с индианците, но Ерик се съмняваше, че синът притежава качествата на баща си. Именията им не бяха далеч и се е случвало да се срещнат по пътищата. Но единственото, което бе чувал Ерик, бе слухът, че Тейритън иска да се жени за овдовялата дукеса Оуенфилд. Дамата бе още млада и нямаше деца, така че бе напълно възможно да прехвърли титлата си и върху лорд Тейритън.

— Май ви се стори по-безнадеждно, отколкото всъщност е. Трябва да покажете смелост и да се опитате да я поухажвате — добави Ан Мари.

Ерик се ухили до ушите. Той хареса забележката на Ан Мари и се зарадва на приятелството ѝ. Но когато се опита да изрази благодарността си, гласът му отказа да му се подчини. Остана безмълвен, вперил поглед през рамото ѝ. Аманда Стърлинг бе спряла да танцува и си шепнеше нещо със своя придружител. Накрая тя го целуна по бузата, а той взе тихомълком шапката и наметалото си и изчезна незабелязано за околните. След кратко размишление Аманда също взе пелерината си от закачалката и последва братовчед си в тъмната нощ.

— Да, но...

— Какво се е случило?

— Тя току-що напусна дома.

— Аманда? Не е възможно! — Ан Мари бе безкрайно учудена. — Невъзможно е да ми скрои такъв номер. А ако лорд Стърлинг се върне...

Ерик я погледна строго.

— Понякога той по цяла нощ се губи някъде, но не винаги — обясни Ан Мари бързо.

Ерик схвана, че вероятно лорд Стърлинг често обикаля бордеите на града и оставя през това време дъщеря си на грижите на сър Томас.

— А ако се върне?

— Ах, той е такъв...

— Аз познавам Стърлинг — отбеляза спокойно Ерик.

— Винаги се страхувам, че ще стори нещо лошо на дъщеря си. На собствената си дъщеря! Изобщо не ѝ завиждам! В подобни случаи нито титлите, нито богатството имат някакво значение. Само се надявам, че Робърт ще се ожени по-скоро за нея.

Ерик целуна Ан Мари по бузата.

— Ще я настигна и върна — каза той, взе си връхната дреха и също напусна къщата.

Щом излезе навън, веднага почувства отново напрежението, легнало над града. Все му се струваше, че някъде нещо ще се случи. Когато конярчето му доведе коня, той попита с нескрито любопитство:

— Имате ли представа какво става в града?

Тъмните очи на момчето сякаш станаха още по-кръгли:

— Говори се за някакво чайно парти, лорд Кемерън. Боя се, че скоро ще настъпят размирни времена!

— Може и тъй да е — съгласи се Ерик и подкара коня си. Чувстваше се неспокоен, тъй като отвсякъде се долавяха стъпки и тихи подвиквания. Въпреки това, решен да преживее каквото и да му поднесе съдбата, той потъна в тъмната неизвестност.

Фредерик Бартоломю бягаше треперещ по улицата. Гъста мъгла се виеше около уличните фенери, а долу на пристанището мачтите на платноходите, които снабдяваха колонии със стоки от Англия, едва се забелязваха. Студената вода се блъскаше в стените на кея. Изведнъж обаче отнякъде повя лек ветреца и прогони тежките мъгливи кълба.

Внезапно тишината се превърна в спомен. Пронизителен глас извика:

— Тази вечер ще превърнем пристанището в чайник!

Няколко мига по-късно пристанището наистина бе огласено от множество гласове и хиляди крака затрополяха надолу към кея.

„Сигурно представляваме странна гледка“ — мислеше си Фредерик. Петдесетина мъже изникнаха изневиделица от нищото и се спуснаха към корабите. На пръв поглед човек можеше да ги вземе за индианци, тъй като бяха полуголи. Някои от тях си бяха изрисували с

бойни знаци телата, а главите си бяха закрили с тъмни перуки. Тичаха през глава към корабите, междувременно разделяйки се на групички.

Фредерик можеше да наблюдава как „главатарят“ иска учтиво от капитана на един от корабите ключа за склада с чая.

— Хайде, момчета! — чу се най-послед командата.

„Индианците“ се извиниха, прибраха оръжието си и за възможно най-кратко време триста и четиридесет сандъка с чай полетяха надолу към мътната вода. Мъжете работеха бързо и целеустремено. Не срещаха никаква съпротива, тъй като британците и на сън не можеха да си представят подобно нападение, а освен това всички знаеха, че голямата част от местното население е на страната на „индианците“.

Печатарят Бартоломю наблюдаваше мълчаливо полета на сандъците с чай към морето, когато чу приятеля си Джеръми Дъгин да изрича:

— Ще стане голяма мътилка!

— И няма да остане без последици — добави Фредерик.

— Нямаме друг избор. Освен ако не искаме англичаните да ни смъкнат и последната риза от гърба.

— Хайде, побързайте! И оставете палубите така чисти и подредени, както ги намерихме!

Акцията бе планирана от по-старите мъже, а младите, сред които имаше доста харвардски студенти, ги бяха подкрепили безрезервно. Сега те разчистваха палубите със скоростта на светлината и любезно връщаха ключовете на капитаните.

— Да изчезваме! — извика някой. — Англичаните няма да оставят да ги чакаме дълго.

— Бързо, Джеръми! Това се отнася и до нас — каза Фредерик.

Изведнъж мъжете усетиха нощния хлад. Започнаха да се спускат по въжета към лодките.

— Пристанището стана единственото място, където човек може да си свари чай! — избоботи един от мъжагите. — Ври и кипи и съвсем скоро ще ни се наложи да го сърбаме тоя чай.

„Британците притежават твърде силна армия“ — мислеше си Фредерик. „И ако избухне война...“

Щом „индианците“ усетиха здрава почва под краката си, без да се колебаят се отпавиха към големия стар бряст, така нареченото дърво на свободата, където и преди се бяха събирали. Изглежда, че

нямаха никакво намерение да крият делото си, тъй като се чувстваха многобройни и силни. Беше невъзможно губернаторът да нареди да ги арестуват всички заедно.

И докато останалите, завръщайки се у дома или отправяйки се към родните кръчми, се чудеа как да се изфукат, неспокойство нахлу в душата на Фредерик. Той знаеше, че за него нощта ще е по-дълга, а в този момент краят ѝ още не се виждаше. Няколко минути по-късно двама мъже изскочиха от тъмнината. Единият бе Пол Ривър, също печатар, а другият, който по хващаше окото, беше Джон Ханкок, далечен роднина на известния родолюбец Самуел Адамс. Англичаните бяха плякосали кораба му „Либърти“ и това бе причината за преминаването му на страната на бунтовниците.

— Донесохте ли оръжието, Фредерик? — интересува се той.

Фредерик кимна утвърдително.

— Надяваме се да не се стига до междуособици, но Синовете на свободата трябва винаги да са подготвени и за това — предупреди Ривър, от когото Фредерик не само че бе усвоил професията, но бе приел и свободолюбивите възгледи. Известно време двамата заедно бяха печатали листовки и памфлети за общото дело.

— Получих го от Вирджиния. Един добър приятел е купил оръжието от индианците на запад — обясни Фредерик нервно. Не можеше да става и дума за сравнение между чаеното парти и това, което бе извършил той, тъй като в неговия случай деянието се оценяваше като висше предателство. — Файтонът е близо до гробищата, в края на улицата — допълни Фредерик.

— Отлично, Фредерик! А сега тръгвайте напред! Останалите ще ви последват. Ако случайно забележете някъде червена униформа, бягайте и се спасявайте! Сам ни предупреди, че някъде веригата се къса и британците са осведомени, че се снабдяваме с оръжие. Хайде, бързо и бъдете внимателен!

Фредерик кимна. Той приемаше задълженията си сериозно, но не му беше никак лесно да обясни на младата си съпруга Елизабет, че тайните му дела са свързани с бъдещето на техния малък син. Те бяха свободни хора, а свободата им бе извоювана още през 1215 г. след подписването на Магна Харта. Бяха примерни англичани, ако и да бяха заселници в друга страна. За тях проблем бяха не данъците, а фактът, че трябва да ги плащат, без гласът им да се чува в парламента.

Никой не мислеше сериозно за война, ако и все по-често да се чуваха гласове, предричащи кървава баня. Но сега Фредерик не желаше да се тормози с тези черни прогнози. Искаше колкото се може по-бързо да заведе мъжете до колата, за да може да се прибере у дома. Вървеше бавно, за да могат Синовете на свободата да го следват неотлъчно. Почти бе стигнал файтона, когато от мъглата пред него изникна човекът му за свръзка, поздрави и изчезна отново по посока на гробището. Стигна до скривалището на оръжието, дишайки тежко. Изведнъж чу зад себе си забързани стъпки. Обърна се и видя жена в широка, развяваща се дреха.

— Дамиен? — долови той гласа ѝ.

Сърцето на Фредерик се разхлопа силно, тъй като само той можеше да бъде лицето, към което тя се обръщаше. Той се постара бързо да изчезне зад следващия ъгъл и точно искаше да пресече улицата, когато изведнъж видя пред себе си човек в червена униформа.

— Стой! — извика войникът.

За нищо на света! Фредерик пресече със страхотна бързина улицата и чу зад себе си вика на жената:

— Не!

Изстрел от „Браун Бес“ проехтя в нощта, но Фредерик усети инстинктивно, че жената се е хвърлила в ръцете на войника. Куршумът обаче, ако и да не беше точен, все пак попадна в рамото му. Той с мъка сподави вика на болка, хвана ранената си ръка и, отпаднал, се подпря на стената на най-близката къща.

Зад него жената и войникът си разменяха гневни думи. Коя беше тя и защо го спаси? Със затворени очи Фредерик благодари на Господа за късмета си и когато погледна отново, забеляза, че краката му отказват да се движат. Бавно се свлече до стената.

Изведнъж се чу конски тропот, Фредерик се опита да се изправи и отдалечи от стената. Трябваше възможно най-скоро да се скрие някъде. Олюлявайки се, той тръгна по улицата.

В този момент се изравни с коня. Ерик с мъка укроти жребеца.

— Не се бой, момче! — извика той и скочи долу.

Фредерик се дръпна уплашено назад и падна на земята. Мъжът, който го приближи, бе извънредно висок и носеше топла, подплатена с кожа връхна дреха. Той забеляза ръчно направените му ботуши и безупречните му бели панталони, дълги до коленете. Несъмнено беше

член на някаква общност, докато самият Фредерик бе маскиран като индианец.

— Няма защо да се... — започна непознатият.

Но Фредерик го прекъсна:

— За Бога, човече, убийте ме, но не ме мъчете!

Фредерик вдигна ръце за защита и срещна стоманенотвърд поглед. Мъжът имаше енергична брадичка. Беше тъмнокос и не носеше перука. Самият му ръст обаче и явно добре тренираното му тяло вече изглеждаха заплашителни.

— По-полека, приятелю! — успокояваше го с усмивка непознатият. — Тъй като явно не сте индианец, предполагам, че сте взели участие в размириците на пристанището. Така ли е?

Фредерик млъкна отчаяно. Съдбата му бе скроила подъл номер.

— Натам трябва да търсите! — долетя глас в тъмнината. — Видях един от тях да бяга в онази посока!

— Чакайте! — Фредерик разпозна отчаяния глас на жената от преди малко.

Непознатият клекна до него. Изглеждаше объркан.

— Вероятно червена униформа! — измърмори той. — Елате, имам нещо предвид.

С тези думи той съблече наметалото си и покри Фредерик.

— Не съм дете! Женен съм и сам съм баща! — протестираше Фредерик.

— Нямате друг избор. Хайде, подпирайте се на мен. Трябва да побързаме!

— Ще ме предадете ли на англичаните?

— И да направя детето ви сирак? Не, човече. Естествено, англичаните ще си отмъстят за всичко, но не разбирам защо вие трябва да сте изкупителната жертва.

Фредерик също не беше дребен, но въпреки това непознатият го взе на ръце и го метна върху коня си. След това се качи зад него на седлото и измърмори:

— Струва ми се, че трябва да тръгнем на запад.

Фредерик дишаше дълбоко, за да подтисне болките в ранената си ръка. Преглътна и рече:

— Къщата ми е на края на тази улица, милорд.

Сега вече се издаде напълно. Показа на непознатия къде живее, с което изложи Елизабет и бебето на опасност.

— Покажете ми пътя. Ще ви заведа до дома ви.

Но още преди Фредерик да успее да си отвори устата, пред тях изникна предишния войник, а зад него надничаше жената.

— Сър, един човек изчезна! Прекратете най-последно това идиотско търсене и ми помогнете! — извика жената.

Войникът обаче погледна твърде недоверчиво към превитата фигура горе на седлото. В този момент се намеси спасителят на Фредерик:

— Аманда! — викна той и дръпна жената към себе си. — Тя е моя годеница, офицер. Баща ѝ със сигурност ще бъде страшно разгневен, ако разбере, че по тези часове тя се мотае по улиците сама. Във всеки случай... Приятелю, имайте сърце! Ако съобщите за случая, плячката ми ще бъде оспорена!

— Какво? Аз трябва... — понечи жената да протестира.

Но непознатият я хвана още по-здраво и Фредерик чу настойчивия му шепот:

— Ако искате да помогнете на вашия Дамиен, дръжте си езика зад зъбите!

— Нямам нищо против, ако отведете дамата, милорд! — войникът беше видимо облекчен. — Аз търся един опасен бунтовник. Кой е човекът на коня? — попита той още по-недоверчиво.

— Моят приятел си пийна малко повече от необходимото. Бяхме поканени на гости при сър Томас Мейбри. Вие добре знаете какво се случва на такива места. А младите хора обикновено пият неразумно, нали така, Манди?

Гърбът ѝ се вдърви, но секунди по-късно тя дойде на себе си, погледна към войника и изрече:

— Да, наистина беше чудесно празненство!

— Изглежда, че тая вечер на много места се организират вечеринки.

— Щом вие се нагърбвате с грижите за вашите приятели, аз няма да ви преча — каза войникът и отдаде чест.

— Не се безпокойте. Много съм ви благодарен!

След като стъпките на войника отшумяха по каменната улица, жената изшептя:

— Кой сте вие, сър? Къде е Дамиен? Какво знаете за него?

— Знам само, че бяхте избрали най-добрия начин да изпратите хората на краля по следите му, мадмоазел.

— Какво трябва да означава това? — попита тя разгорещено.

— Нямаме време за дълги обяснения! Този човек тук спешно има нужда помощ.

— О, Господи, преди малко тук се стреля. Той сигурно е от бунтовниците.

— Той е ранен и раната му кърви, милейди. И ние ще трябва да му помогнем! А след това ще ви отведе до дома ви.

— Последното не е необходимо.

— Напротив, милейди. А сега позволете да ви прегърна и да запая — обърна се той към Фредерик. Вие ще трябва да ни водите, тъй като аз не знам пътя.

На Фредерик не му оставаше нищо друго, освен да се подчини. Те се заклатушкаха прегърнати по улицата, наоколо им непрекъснато се чуваха викове на войници. Но благодарение на доброто актьорско изпълнение, никой не ги закачи. През цялото време Фредерик трескаво се опитваше да отгатне кой би могъл да бъде непознатият. Без съмнение — благородник, но кадифените тонове в гласа му подсказваха, че може би е родом от Вирджиния. Вероятно това не бе толкова зле, тъй като там, във Вирджиния Джордж Вашингтон печелеше все повече привърженици. Но от друга страна той бе приятел на лорд Феърфакс, който пък бе лоялен спрямо короната. По всичко личеше, че съвсем скоро щеше да настъпи времето, когато човек ще трябва да се определи окончателно към една от двете страни. Да, този ден бе съвсем близо.

Стигнаха до къщата на Фредерик. Огромният мъж смъкна с обучени движения Фредерик от коня, а жената похлопа на вратата. Елизабет отвори. За известно време ги гледаше недоумяваща, после покани тримата вътре.

— Фредерик! — извика тя, след като заключи вратата след себе си.

— Ранен е в рамото — обясни непознатият. — Трябва бързо да извадим куршума. Но нека първо за всеки случай да изтрием боята от тялото му. Опасно е, ако някой реши да ви посети внезапно.

— Боята! — младата дама пое дълбоко въздух.

Объркана, Елизабет обръщаше очи ту към единия, ту към другия. Младата дама беше облечена твърде изискано, а мъжът със сигурност беше джентълмен.

— Бих ли могъл да го оставя тук? — попита настойчиво непознатият.

— О! Разбира се!

От време на време Фредерик изгубваше съзнание, докато те го почистваха от боята. А преди непознатият да посегне към рамото му, отпи няколко здрави глътки домашно уиски. Със сълзи в очите Елизабет притискаше ръката си към устните му и го умоляваше да остане тих и спокоен.

— Оставете на мен! — обади се младата дама и когато непознатият и Елизабет я погледнаха учудено, тя само сви рамене и обясни — Имам опит в тази област.

— Моля? — непознатият не можеше да повярва на ушите си.

— Баща ми е бил често раняван — каза тя и помоли за нож.

Фредерик напълно изгуби съзнание. А Ерик наблюдаваше възхитен как лейди Аманда Стърлинг извади куршума от рамото на ранения със сигурните си и опитни пръсти като истински лекар.

— Според мен костта не е счупена — каза тя и се обърна към Елизабет, която протягаше безпомощно ръце. — Почистете раната с алкохол, за да не се възпали.

Елизабет Бартоломю се свлече на колене и хвана ръцете на Аманда.

— Благодаря ви от цялото си сърце. Аз...

— Моля ви. — Аманда Стърлинг леко почервения. — Няма за какво да ми благодарите. Само Господ знае как се озовах тук. Само че трябва да си тръгвам, защото в една къща на предатели... — и тя вдигна енергично Елизабет. При това движение качулката ѝ падна назад и рижавите ѝ коси блеснаха на светлината от огнището. — Наистина трябва да си тръгвам! Пуснете ме вече!

— Лейди Стърлинг със сигурност няма да ви предаде — намеси се решително Ерик:

Аманда му хвърли учуден поглед, но не посмя да му противоречи.

— По-добре предупредете любимия си съпруг, че това, което върши, е предателство спрямо краля.

— Тя наистина ли няма да ни издаде?

— Не, давам ви честната си дума! — Ерик взе ръката на Аманда.

— Ще се върна веднага щом отведе лейди Аманда...

— Мога да си ида и сама!

— В момента градът гъмжи от британски войници и борци за свобода. Обещах на Ан Мари да ви върна невредима у дома.

Той изглеждаше неумолим и Аманда само скръцна със зъби:

— Е, добре. — След това тя се обърна още веднъж към напълно обърканата Елизабет: — Грижете се за него! — измормори, преди да излезе навън.

Ерик я следваше по петите, държейки я за ръка, за да не може тя да му се изплъзне. Аманда горделиво отметна глава назад, а Ерик ѝ се усмихна и попита учтиво:

— Случайно да ви се намира кон наблизо?

— Не, аз...

— Минали сте по целия път в бурна нощ като тази пеш? Трябва да сте напълно побъркана!

Аманда се помъчи да измъкне ръката си от здравата му хватка, но той бързо я повдигна и метна на коня си. Когато той се настани зад нея, тя за втори път тази нощ усети как гърбът ѝ се вдървява.

— Маниерите ви са твърде груби!

— А вие пък се опитвате да ме изпързालате!

— Вие наистина можете да ме отведете до сър Томас, но преди това задължително трябва да намеря Дамиен.

Ерик се поколеба. Ако младият Росуел е замесен с бунтовниците, тогава знаеше къде да го търси. Той дръпна юздата на коня така силно, че телата им се прилепиха и той усети уханието на косите ѝ.

— От мен да мине, ще се опитаме да го открием. — Известно време те яздеха по пусти улици, докато най-накрая стигнаха до някаква кръчма, пред която Ерик завърза коня си.

— Не мърдайте оттук! — заповяда ѝ той и се спусна към вратата на кръчмата.

Вътре просто облечени работници се блъскаха около огъня. Пияни немаше! Повечето от присъстващите бяха потънали в сериозни разговори. При влизането му всички очи се извърнаха към него и повечето лица пребледняха, забелязвайки финото му облекло. Един мъж, който явно беше стопанинът, излезе насреща му.

— Милорд, какво бих могъл да ви предложа...

— Искам да говоря с мистър Дамиен Росуел.

— Милорд, той днес не е...

— Не се притеснявай, Кейми.

Хубавият господин, който беше танцувал с Аманда, се отдели от групата и подаде ръка.

— Вие сте лорд Кемерън, нали? Какво искате от мен? — попита той предпазливо.

Ерик се покашля.

— Не трябва да на мен, а на една дама.

— Аманда! Тогава тя знае, че аз...

— Тя не подозира нищо и затова най-добре е да дойдете с мен.

Дамиен кимна и, подчинявайки се на Ерик, излезе от кръчмата.

— Дамиен, най-после! Така ме уплаши! — извика младата дама, докато скачаше от коня.

— Аманда! Не беше необходимо да тръгваш подире ми!

— Помислих си, че може да ти се случи нещо лошо — отвърна тя загрижено.

Дамиен се обърна към Ерик:

— Много съм ви задължен, милорд! Наистина! Ако мога с нещо да ви върна жеста...

— Когато имам нужда, ще ви потърся — обеща Ерик и се сбогува с двойката.

— Лека нощ, милейди!

— Милорд — отвърна тя хладно.

„Ако беше котка, сигурно щеше да извие гръбче и да изфучи“ — помисли си Ерик и се усмихна скришом. Това момиче бе запалило огън в сърцето му и той бе решен да изчака. Беше сигурен, че съдбата ще ги събере пак. Преди да яхне коня си отново, Ерик свали шапка за поздрав.

— Кой беше този арогантен тип? — чу той гласа на Аманда.

— Но, милейди! Що за изрази! — укори Дамиен братовчедка си.

— Кажете, кой беше?

— Лорд Ерик Кемерън от Кемерън Хол.

— О! — пое тя дълбоко въздух. — Самият той!

Ерик се подсмихна. Вероятно в този момент и тя си бе припомнила тяхната първа среща. Той вече очакваше с нетърпение

мига, когато щеше да я види отново.

ГЛАВА ВТОРА

Когато Фредерик се посъвзе, видя, че все още лежи на същото канапе, а Елизабет и непознатият разговарят на прага с една червена униформа.

— Уверявам ви, сержант — точно казваше непознатият, — че нямам представа от никакви безредици на пристанището, а още пък по-малко за доставено отнякъде оръжие. Бих искал само да ви помоля за дискретност, тъй като преди половин час бях тук с една млада дама, а сега се върнах повторно, за да предложа работа на семейство Бартоломю в Кемерън Хол. Но както чувам, Фредерик тук имал добра работа, която се развивала успешно.

— Той печата предателски памфлети! — твърдеше сержантът. — Можете да ми вярвате!

— Моля? Нима човекът не е вече свободен англичанин и няма всички права, които по закон му се полагат? Изобщо не разбирам какво общо има едното с другото. Ние точно пиехме билков чай, когато вие така грубо смутихте компанията ни. Моля, оставете ме на спокойствие, както и тези почтени хора тук! Разбрахте ли ме?

— О, разбира се, милорд! — Сержантът отдаде чест. — Лека нощ, милорд!

Милорд. Милорд Кемерън. Фредерик се усмихна. Бе подочул за този човек неотдавна. Беше проявил храброст в Седемгодишната война с индианците и сега е избран в Съвета на губернатора на Вирджиния. За разлика от членовете на камарата на общините изборът в Съвета на губернатора е пожизнен, което всъщност е и голяма чест. Фредерик знаеше, че това социално положение означава и вяност към короната. Но въпреки това лорд Кемерън му бе спасил живота!

След като вратата бе добре затворена и залостена, Елизабет се подпря трепереща на нея.

— Струва ми се, че ще припадна. А вие ни спасихте за втори път! О, милорд, на вас дължим живота си! Ако имате някакво желание...

— Наистина имам! — засмя се Ерик. — Бих пийнал едно уиски и освен това искам за малко да поговоря със съпруга ви.

Елизабет кимна с глава, хвърли загрижен поглед към Фредерик и изчезна в кухнята.

Ерик притегли стол до леглото и седна.

— А сега искам съвсем точно да ми обясните какво се случи тази нощ.

— Но вие би трябвало да сте наясно с всичко.

— Аз съм от Вирджиния, а в този град съм само по работа. Попаднах кажи-речи случайно в междуособиците и почти нямам представа за причините.

Фредерик пое дълбоко въздух. Този човек бе наистина много упорит.

— Всъщност това не бе запланувано от нас.

— Не звучи убедително. В града не е спокойно още от 1770 година след така наречените „маса̀ци“.

„Маса̀ците“ наричаха една улична битка. Около петдесетина недоволни граждани бяха нападнали британски постове, където пък войниците бяха получили заповед да стрелят в тълпата. Имаше трима убити и осем ранени, от които по-късно починаха още двама. Джон Адамс и Джозия Куинси бяха защитили обвиняемия капитан, тъй като нямаше доказателства, че точно той е дал заповедта за стрелба. В края на краищата двама войника бяха осъдени и уволнени от армията. В последствие случаят бе използван от политици и оратори за насъскване на населението срещу британците.

— Въпреки това ние не сме го искали! — упорстваше Фредерик. — Можете да се ослушате какво говорят хората. Британското правителство разреши данъчни облекчения за чая, транспортиран към Америка, на Бритиш Ист Индия Къмпани, което всъщност означава установяване на монопол. Това ще избути от играта много от нашите търговци. Ние помолихме губернатора Хътчинсън да върне пратките с чай обратно в Англия, но той отказа. След едно дълго заседание ние се отправихме към канцелариите му, той не ни прие. — Главата на Фредерик клюмна. — Така се стигна до тази нощ. По знак на Сам Адамс завзехме корабите и изсипахме чая в морето.

Ерик постоя мълчалив известно време.

— Предполагам, че знаете какви ще бъдат последствията?

— Разбира се.

— Ние все повече се отдалечаваме един от друг — измърмори Ерик под носа си — Не вярвам, че ви преследват заради участието в чаеното парти. По-скоро е заради доставка на оръжие, което ще се използва срещу британците. Кажете ми истината!

Този път Фредерик наистина се уплаши.

— Оръжие? — Той нервно прокара език по пресъхналите си устни. Май нямаше смисъл да го увърта повече. — Все още няма точни планове за използването на оръжието. При всички случаи то няма да остане в града. Повече наистина не мога да ви кажа.

— В момента не и необходимо. — Преди да продължи, Ерик отправи мълчалив поглед към огъня. — Само бих искал да узная дали лице на име Дамиен Розуел от Вирджиния е замесен в аферата?

От възмущение Фредерик даже не можа да си поеме дъх.

— Милорд, ако искате, бихте могъл да ме предадете. Но аз нямам право да ви казвам имена.

— Добре — задоволи се Ерик. — Вече чух достатъчно.

В този момент влезе Елизабет и поднесе на лорд Кемерън чаша уиски. Ерик ѝ благодари с усмивка.

— Ще ме издадете ли? — прошептя Фредерик и когато Ерик се обърна към него, забеляза, че лорд Кемерън едва ли е с десет години по-възрастен от самия него. Може би беше някъде около тридесетте.

— Ако исках да го направя, защо тогава разигравах театъра с войниците!

— А какво ще кажете за дамата, която спаси ръката ми?

Ерик поклати бавно глава:

— Не, от нея няма защо да се страхувате.

— Тя е така очарователна.

— Очарователна като никоя друга, приятелю. Но тя няма понятие от процесите тук и освен това е в неин интерес да си държи устата затворена.

Фредерик кимна с облекчение:

— Толкова много сме ви задължени!

— Господ да ви пази, милорд! — При тия думи Елизабет падна на колене.

Ерик я погали усмихнат по косите.

— Наистина сте за завиждане, приятелю. Имате жена, която ви обича, и малък син. Тези две неща са много скъпи и трябва добре да помислите как ще действате за в бъдеще.

— Бъдещето ми е моят син. Всичко, което правя, е само заради него. Тъй като нямам никаква титла, а от няколко поколения семейството ми живее в тази страна, вече няма връзки, които да ме свързват с родината.

Ерик се засмя и стана:

— Скъпи приятелю! Моите предци са били вече тук, когато Джеймстаун е бил още село. — Ерик млъкна за няколко мига. — Баща ми, дядо ми, а също така и прадядо ми са погребани във Вирджиния. Обичам тази страна и също съм готов на всичко, за да я запазя.

— Бихте ли се бил за нея, милорд? — интересува се Фредерик.

— Божа работа. По-добре е да се молим за мир. Но сега вече наистина трябва да си тръгвам.

Елизабет му донесе връхната дреха, но когато стигна до вратата, Фредерик отново го повика:

— Милорд!

Ерик се обърна и видя протегнатата ръка на Фредерик.

— Благодаря ви от цялото си сърце, лорд Кемерън! През целия си живот ще бъда ваш верен слуга!

Ерик пое подадената ръка.

— Казвам се Ерик и умея да ценя приятелството, Фредерик! Винаги ще си спомням, че в този град имам добри приятели.

— Така е, милорд, всъщност Ерик. И при това — най-добрите.

Ерик се метна на коня и го остави той да си определи темпото. Вече отникъде не се чуваха стъпките на войниците. Градът тънеше в тишина. Но тук едва ли ще стане някога отново спокойно, мислеше си Ерик. Новината за това чаено парти щеше да стигне до Англия със скоростта на вятъра. Докато вървеше по следите на Аманда и Дамиен, той можеше да види само малка част от случващото се, но разбра, че за участниците събитията са безкрайно сериозни. Те искаха техните права и свободи да бъдат признати от английския парламент и ако това не станеше, тогава сами щяха да си напишат нови закони. „Тази нощ промени и мен“ — помисли си Ерик, осъзнавайки че това същото

недоволство бушува в гърдите му още от времето на Седемгодишната война. Дали пък отново няма да се стигне до кървава разправа?

Никой не смееше да изкаже гласно подобни мисли. Ерик въздъхна и се обърна да види още веднъж къщата на Фредерик. Тези двама млади хора бяха така страстно и безрезервно вкопчени в убежденията си, че даже бяха готови да умрат заради тях. Разбираше ги, тъй като и той изпитваше подобни чувства. Да, би направил всичко за страната си. Но срещу кого трябва все пак да се бори?

Сети се за лейди Стърлинг и за това как тя страстно убеждаваше Елизабет, че мъжът ѝ е предател. Тя беше предана на британците, но той усещаше инстинктивно, че Фредерик няма защо да се бои от нея. Тя нямаше никаква представа, че братовчед ѝ Дамиен също се занимава с доставка на оръжие за борците за свобода, но явно все пак подозираше нещо. Така че страхът за него щеше да ѝ затваря устата. Горкото момиче! В случай че този глупак Тейритън избере друга за своя съпруга, Аманда щеше да изживее горчиво разочарование. А и истината за Дамиен не бе лека за преглъщане.

Ерик стигна до дома на Томас Мейбри, слезе от коня и тихо почука на вратата. Ан Мари отвори почти веднага. Вероятно го беше очаквала.

— Прибра ли се лейди Аманда у дома?

Ан Мари кимна и го дръпна навътре в къщата.

— Тя вече спи. Слава Богу, всичко мина благополучно! Лорд Стърлинг също се върна, тъй като утре рано сутринта трябвало да тръгва към дома си. Аманда ще остане няколко седмици при леля си в Южна Каролина. Не искам и да си представя какво щеше да се случи, ако не я беше заварил тук.

Ерик смръщи чело.

— Какво пък толкова можеше да ѝ стори? Все пак дъщеря му е.

Ан Мари подаде на Ерик чаша уиски.

— Ах, понякога много се тревожа за нея! Тя е така импулсивна и не вижда опасностите! По същия начин се отнася и към Дамиен. Обича го повече от всичко на света и останалото ѝ е безразлично. Искана винаги да се налага и се държи самонадеяно и вироглаво. О, може би не трябваше да казвам това? — Уплашена, тя покри устните си с ръка.

— Във всеки случай аз съм ви много благодарна, Ерик.

Той я целуна нежно по бузата.

— За мен винаги е радост, когато мога да ви се притека на помощ, Ан Мари.

И той гаврътна наведнъж питието си и ѝ върна чашата.

— Къде ще отидете сега? — заинтересува се девойката.

— Обратно в квартирата си. А утре сутрин тръгвам за Вирджиния.

Ан Мари го изпрати навън и остана пред вратата, докато той отвърза юздите и се метна на коня. Усмехнат, той я погледна от седлото.

— Надявам се скоро да ви видя отново! Поздравете сърдечно баща си от мен!

— Ще го направя, Ерик. А на вас още веднъж ви благодаря. Много, много ви благодаря!

Утрото вече бавно идваше над града. Ерик усети, че в душата му нахлува носталгия по дома. Може би заради хладния бриз, появяващ откъм морето, помисли си той. Досега той подаряваше цялата си любов на имотите, които притежаваше. Но сега с неудобство си призна, че завижда на този Фредерик за неговия син. Дали пък не му е дошло времето за женитба? Кемерън Хол имаше нужда от наследник, който да обича земята също като него.

Несъмнено тези мисли идваха в главата на Ерик под влиянието на преживяното през тази нощ, а може би най-вече заради срещата с Аманда Стърлинг. Ерик се усмихна замислено. Още като малко момиченце Аманда бе така особена, чувствителна и малко горделива. Той си спомни съвсем ясно зелените ѝ гневни очи, говорещи за желязна воля и способност да понесе всичко, без да се оплаква. Тя не беше разказала нищо на баща си, само тихичко, прошепвайки ядни думи, му се бе закарала с юмрук.

Но все пак беше минало време и Аманда се бе променила малко. „Дръж се, приятелю!“ — предупреждаваше се сам Ерик. Времената не бяха подходящи за влюбване в Аманда Стърлинг, тъй като Ерик подсъзнателно усещаше, че съвсем скоро ще избухне война. Естествено той донякъде отдаваше това на типичното си черногледство, но мисълта за военна заплаха не го напускаше. Но в момента го теглеше много силно към дома. Освен всичко друго там би могъл да узнае повече за дъщерята на лорд Стърлинг. Ако Тейритън действително имаше намерение да се жени за дукеса Оуенфилд,

просто би трябвало да забрави за Аманда, тъй като Ерик вече знаеше, че за себе си е взел решението.

Приближавайки се към квартирата, Ерик още веднъж си припомни всичко, случило му се през отминаващата вече нощ. Да, тази нощ действително го промени. Той преживя и видя неща, които никога повече не биваше да отминава. Имаше ясни признаци, пък и вече почти всички говореха за назряващ военен конфликт. В този момент той и не подозираше, че следващата му среща с Аманда Стърлинг ще бъде още по-бурна от събитията през тази нощ.

ГЛАВА ТРЕТА

**Тайдуотър, Вирджиния
юни, 1774 г.**

„Никога досега нощта не е била така прелестна“ — мислеше си Аманда. Наоколо в ширналия се парк лампите светеха с мека светлина, а летните цветя се полюшваха от лекия ветреца. По всичко личеше, че ще бъде прекрасна, тиха вечер. Аманда се чувстваше облекчена, тъй като не ѝ се слушаше повече вечното дърдорене за отделяне от родната Англия. Нима хората във Вирджиния и останалите колонии бяха забравили, че родината бе тази, която им помогна във войната срещу французите и индианците. Естествено, че трябва да се плащат данъци! Не е сериозно да се изисква населението в Англия да плаща и за разходите на колониите.

В момента се говореше само за плащането на данъка върху чая. След нощта, в която в Бостън изсипаха чая в морето, друга тема просто не се обсъждаше. Малко след това британците затвориха пристанището и постепенно последствията започнаха да се усещат даже и в отдалечена Вирджиния.

Аманда не се интересуваше особено от политика, но тъй като напоследък други разговори почти не се водеха, ще не ще и тя започна да надава ухо. Освен това точно през онази нощ беше в Бостън, така че често я разпитваха за личните ѝ впечатления. Иначе тя си бе напълно равнодушна към данъка върху чая. Повече я тревожеше фактът, че и Дамиен не стоеше мирен. А когато се сетеше за него, веднага пред очите ѝ изникваше и лорд Кемерън. Този мъж я въвлече в съзаклятничество, което намирисваше на предателство. Той изобщо не я бе попитал за мнението ѝ, а направо започна да раздава команди. Поради загрижеността си за Дамиен тя нямаше друг избор, освен да му се подчини. Ех, само да знаеше в какво е забъркан Дамиен!

Аманда разглеждаше ръцете си. Изведнъж цялата настръхна. Кемерън би могъл да издаде Дамиен, както и младия печатар, но той не го стори. Тя бе радостна, че в последните няколко месеца не ѝ се бе удал случай да го види отново и тайно се надяваше, че това положение

ще продължи и в бъдеще. Що се отнася до Дамиен, тя имаше намерение още тази вечер да го спипа на тясно и да поговори с него сериозно, само че тайно, за да не забележи баща ѝ. За него добродетелите на една жена се състояха единствено в красотата ѝ и в умението да се грижи за настроението на своя съпруг. Той отричаше правото на жената да се меси в политиката, но Аманда не можеше напълно да се съгласи с баща си. В цялата страна мъжете вече разчитаха на съучастничеството на своите съпруги, майки и сестри, за да устоят на бойкота. Жените шиеха дрехи от ръчно тъкано платно и сееха в градините си какви ли не билки, от които варяха чай.

„Не искам да мисля за това и тази нощ“ — прошепна Аманда повече на себе си. Нищо не биваше да смущава нощната прелест. Тя погледна напред към градината от балкона на горния етаж на Стърлинг Хол и усети мириса на цветята, довян от лекия ветрец. Съвсем скоро в галерията над залата ще се настанят музикантите и постепенно къщата ще се изпълни с елегантно облечени гости. Аманда се беше завърнала от Южна Каролина, където бе гостувала на леля си, едва преди седмица, така че този първи за лятото прием бе за нея от особено значение. Каретите спираха една след друга пред вратата и Аманда се опитваше да различи на светлината гербовете им. Би трябвало лорд Тейритън да пристигне с първите гости. Представи си как бавно ще се спусне по откритата стълба, а той с възхита ще я наблюдава. Естествено Робърт отново ще бъде най-елегантният мъж на вечерта. И без това благодарение на високия си ръст се издигаше над всички останали. Представи си светлите му очи и русите коси. Ето той се приближава до нея, тя усеща ръцете му около талията си. Двамата се понасят в буен танц и после той я завлича в тъмната градина, където наскоро лабиринта пада на колене и я моли за ръката ѝ...

— Аманда! Аманда! Гостите вече пристигат! Ела веднага! — Суровият глас на баща ѝ грубо я върна към реалността.

— Да, татко. Идвам — отговори послушно тя.

Резкият тон на баща ѝ винаги я обиждаше. Все пак тя беше единственото му дете и не разбираше защо той се държи така дръпнато. Дали не я мразеше, задето не е момче, или пък затова, че майка ѝ бе починала по време на раждането? Аманда не намираще отговор на тези въпроси, но с течение на времето свикна да подтиска чувствата си и всичко да трупа вътре в себе си. За нея се грижеше

Даниел, която беше винаги мила и добра. Икономът Херингтън също тайно ѝ засвидетелстваше обичта си. Но сега в сърцето и беше влязъл той — Робърт. Лорд Робърт Тейритън. Аманда беше лудо влюбена в него и се надяваше, че още тази вечер той също ще ѝ се обясни в любов. Тя бе флиртувала и с други мъже, но досега никому не бе подарила сърцето си. Въпреки хорските задявки и баща ѝ беше на мнение, че момиче под осемнадесет години трябва да по-изчака с женитбата. След завършване на училището в Лондон тя се беше върнала в колониите и от ноември миналата година беше влюбена в лорд Тейритън, с когото преди това я бе свързвало само добро приятелство.

— Аманда!

— Идвам, татко! — извика тя и бързо напусна удобния наблюдателен пункт, като се секунди се спря в началото на стълбата. Първите гости вече влизаха в залата. Аманда потърси с очи Робърт, тъй като искаше да го впечатли още от първия миг.

Тя забеляза един мъж, който подаваше на иконома шапката и ръкавиците си и размени с него няколко думи. Неволно той погледна нагоре към Аманда, сякаш беше усетил погледа ѝ — точно така както тя си го представяше преди малко. Но за съжаление мъжът не беше Робърт Тейритън.

Това бе лорд Ерик Кемерън. Как, за Бога, се беше озовал точно тук? В нейната къща?! Предположенията се блъскаха в главата ѝ, докато тя го наблюдаваше враждебно. Тази вечер косата му ѝ се стори по-тъмна от преди и освен това беше по-висок, отколкото тя го бе запомнила. Беше облечен с редингот в кралско синьо и къс до коленете копринен панталон, украсена с дантели риза, бели чорапи и обувки с катарамии. Въпреки елегантното си облекло той значително се отличаваше от останалите гости заради загорялото си лице с високи скули и острата, издадена напред брадичка. Когато погледите им се срещнаха, той изпрати към Аманда лека, подигравателна усмивка, от която тя усети странни тръпки по гърба си. Уплашена, тя сложи ръка на гърдите си. Миг по-късно вече съжали за този си неразумен жест, но въпреки това не можеше да откъсне очи от Ерик. По същия начин се чувстваше и Кемерън. Той също вече я гледаше враждебно и тайно се питаше как е възможно тази малка зеленооко вещица с рижи коси, която тогава жестоко ухапа сърцето му, изобщо да не се е променила.

Дали Тейритън вече ѝ е съобщил новината? Лично от губернатора Ерик бе узнал, че младият човек с удоволствие бе приел възможността да се ожени за богатата дукеса, приемайки всичките ѝ титли. Но видът на Аманда го накара да се усъмни, че мълвата е стигнала до нея. Дали подозира колко прекрасна изглежда там горе на стълбата, докато гледа объркано към влизащите гости? Тя бе слабичка и поради това изглеждаше по-висока, отколкото всъщност беше. Червеникавата ѝ коса ярко контрастираше с бледата кожа и блестящата рокля. Къдриците ѝ бяха прибрани от едната страна, а от другата се спускаха над рамото ѝ като буен водопад.

Тази вечер тя цялата блестеше. Нежна руменина заливаше страните ѝ, а очите ѝ светеха с тъмен пламък. Ерик се усмихна, усетил отново нейната сила и решимост да се бори за това, което тя смята за важно. Аманда вдигна брадичката си и Ерик разбра, че тя не иска да покаже, че го е видяла. Вероятно все още вестта, че е била заменена срещу богатство и титли, не беше стигнала до нея.

Аманда отвърна хладно на дълбокия поклон на Ерик, което го накара да предположи, че тя още му е ядосана за случката в Бостън. Леко повдигане на веждите бе нейният отговор. След това тя се смеси с гостите и се отдаде на задълженията си на добра домакиня. За кратко време бе заобиколена от множество хора, които се блъскаха с желанието да я поздравят.

— Манди! Скъпа Манди, изглеждаш чудесно! — чу Ерик превъзбуден глас, след което разпозна лейди Жьонвиев Норман, една от най-богатите наследнички наоколо, притежаваща освен това доста имоти и в Англия. Въпреки че говореше прекалено високо, тя беше хубавица и в началото бе впечатлила и Ерик, но сега той предпочиташе да стои настрана от нея, тъй като любимото ѝ занимание бе да води ухажорите си за носа. Вътрешно той бе доволен, че не му се налага да си търси богата девойка за съпруга. Неговите предци бяха получили достатъчно богати земи в Тайдуотър, като в същото време бяха запазили богатствата си и в Англия в областта, откъдето беше родом семейството му. Така че Ерик спокойно можеше да се отдава на любовни игри и да се наслаждава на връзките си, без да взима нищо на сериозно.

В същото време съмнението, че така повече не може да продължава, бе нахлуло в главата му. След нощта в Бостън той

срещаше все повече хора, които бяха недоволни от английската корона. Приятелите му наричаха това самоубийство, но той вече не можеше да действа по старому. Нямаше друг път за него, освен да следва убежденията си.

— Лорд Кемерън! — избоботи глас в залата и Ерик видя лорд Найджъл Стърлинг, устремен към него с протегнати ръце. За миг Ерик си спомни разказа на Ан Мари за този човек, но пък, от друга страна, Аманда не изглеждаше като момиче, сполетяно от някакви беди.

— Ерик, отдавна исках да си поговорим. До ушите ми достигат страшни вести!

Усмихнат, Ерик пое ръката на лорд Стърлинг.

— Така ли! Събуждате любопитството ми. С удоволствие ще ви изслушам!

— Елате да изпием по чашка бренди в кабинета ми. Там никой няма да ни безпокои.

Ерик се извърна и последва домакина си, който беше грубоват, набит човек с волева брадичка и искрящи, живи очи. Какъв принос имаше този мъж към възпитанието на прекрасната си дъщеря, беше загадка за Ерик. Не можеше да се каже, че явно силният, но недодялан тип му е безкрайно симпатичен, но тази вечер все пак бе гостенин в неговата къща. След големите препирни, които двамата имаха в Съвета на губернатора, Ерик му дължеше това внимание.

— С удоволствие, Найджъл, щом настоявате. Но искам предварително да ви предупредя, че не съм променил убежденията си.

Докато двамата си пробиха път през залата и Ерик кимваше за поздрав на приятели и познати, забеляза, че веднага след тяхното отминаване гостите събираха глави за коментар. Вече знаеше, че е станал черната овца на това общество.

— Ето те и теб, Аманда! Познаваш ли лорд Кемерън? О, да, вие се знаете от по-рано. Междувременно Аманда беше в Англия в девическо училище, след което прекара известно време при леля си в Южна Каролина. Спомняте ли си дъщеря ми, лорд Кемерън?

— Срецнахме се неотдавна, Найджъл. И то при Томас Мейбри в Бостън.

— Така ли? Значи вие също сте участвал в онова малко тържество?

— Да. — Ерик не изпускаше Аманда из очи. Съзаклятническата усмивка му придаде тайнствен вид. Той целуна нежно ръката ѝ и когато устните му се долепиха до гладката и кожа, усети, че пулсът ѝ се ускорява. — Беше незабравима вечер — каза той и погледна дълбоко в очите ѝ, усещайки под пръстите си пулсирането на нейната кръв.

— Радвам се, че отново ви виждам, лорд Кемерън — каза Аманда и издърпа ръката си.

„Добре излъга“ — помисли си Ерик леко засегнат, тъй като отблизо тя изглеждаше още по-прекрасна.

— Милейди! — промърмори той и се поклони.

— Запази един танц за лорд Кемерън, дете мое — каза бащата — Но първо искам да поговоря с вас, Ерик.

„Този Кемерън ми се подиграва!“ — мислеше си Аманда, наблюдавайки двете фигури в гръб. Толкова години минаха от онзи лов, но той с нищо не се е променил. Останал си е все същият арогантен тип като преди. Аманда бе сигурна, че без никакво колебание би го обявила за предател, само ако посмееше да въвлече Дамиен в нещо опасно.

И щеше да има пълно право, тъй като Ерик Кемерън си беше предател. Не бяха минали и две седмици, откакто бе избран в Съвета на губернатора и вече успя да връчи оставката си на събранието. Губернаторът обаче не я прие и го помоли да поразмисли още веднъж над възникналите конфликти. Цялата колония бе възмутена, а Робърт Тейритън заклея Кемерън като шут и предател. Истинско чудо, че не го обесиха на място! В камарата на общините също се чуваха подобни речи, така че на губернатора би му дошло прекалено много, ако бесеше наред, но все пак Кемерън не принадлежеше към тази обществена прослойка. Той беше лорд, което автоматично означаваше, че бе длъжен да защитава своя крал и неговия губернатор.

След всичко, което се чу, Кемерън, който не бе изневерил на оксфордското си възпитание, произнесе прочувствена реч, в която обяви, че е готов още веднъж основно да обмисли становището си. В същото време с поведението си той доказваше, че отминаващото време не е в състояние да промени убежденията му. Той разбираше едновременно и онези, които се събираха в църквата Брътън Периш за молитвата, и другите, които бяха изхвърлили чая в морето. Но Кемерън

се съмняваше, че с тези си мисли ще бъде от голяма полза на губернатора. Както и да го сучеше, беше ясно, че убежденията му са по-близки до тези на представителите в камарата на общините и на хора като Патрик Хенри. Освен това всички знаеха, че Ерик е чест посетител на определени кръчми в Уилямсбърг.

— Той действително е най-интересният мъж в колониите! — чу зад гърба си Аманда. Това бяха думи на лейди Жьонвиев, която следеше с поглед лорд Кемерън.

— Кой, Кемерън ли? — попита невярваща Аманда.

Жьонвиев кимна.

— Изглежда вълнуващо, нали? Силен мъж с бунтовническа кръв, който пред никого не скланя глава. Когато влезе в залата, всички се обърнаха, за да го видят. Нима не усещаш излъчването му? Ох на мен чак ми стана горещо.

Лека тръпка премина по тялото на Аманда, когато си спомни как той я гледаше и как погали с устни ръката ѝ. Но веднага разтърси енергично глава, за да прогони тези мисли. После нетърпеливо се огледа за Робърт.

— В сърцето си лорд Кемерън е предател и нищо друго. Изобщо не мога да си обясня защо баща ми го е поканил тук.

— Може един ден да се стигне дотам, че неговото приятелство да бъде безценно богатство. Реформаторите му се доверяват, но странното е, че същото правят и противниците им. Баща ти със сигурност не е глупак, малката ми, и ми се струва, че се стреми да запази добрите си отношения с този човек.

— И ти ли имаш подобни намерения, Жьонвиев?

Жьонвиев се засмя.

— Виж ти, малкото тигърче си показва ноктите! Аз и сега съм му приятелка, но се съмнявам, че това ще продължи още дълго. Привлича ме веселият живот, а в момента този наш горд лорд Кемерън тръгва по съвсем други пътища. Може би някой ден ще му се наложи да ношува в купите сено по полето или пък просто ще го обесят. Що се отнася до сеното, нямам нищо против да ида с него там, виж, за другото... Но ти няма защо да се тревожиш, мила. Състезанието не е предрешено.

— Аз нямам нищо общо с това състезание, — отвърна Аманда сладко. — Не се интересувам от един предател на короната.

Жьонвиев се усмихна над ветрилото си.

— Лорд Тейритън ли е причината?

— Мисли си, каквото щеш — отвърна хапливо Аманда.

— Ако искаш, бих могла да ти съобща новините.

— Добре, Жьонвиев. Любопитна съм.

— Лорд Тейритън се е сгодил за дукеса Оуенфилд от Англия. Тъй като тя е вдовица, а починалият ѝ съпруг няма наследници, Робърт ще стане дук Оуенфилд.

— Не ти вярвам нито дума — отвърна Аманда разгневена.

— Би могла да попиташ Робърт — ухили се Жьонвиев. — Но сега трябва да ме извиниш. Мъжете се тълпят в кабинета на баща ти и аз също искам да разбера как лорд Кемерън се защитава.

Тя пресече бързо залата и се изгуби в тълпата на входа. След това се промъкна през терасата до стъклената врата, откъдето можеше да подслушва разговора вътре.

Аманда се огледа за Робърт, но не го видя никъде. Не можеше да повярва на току-що чутото. Жьонвиев просто лъжеше. Тя бе сигурна, че Робърт я обича, въпреки че не можеше да му донесе никакви титли, а само доста голяма зестра след сватбата. Нямаше причина той да не иска да се ожени за нея. В края на краищата и двамата бяха родени тук и Аманда не можеше да си представи, че Робърт би могъл да бъде щастлив в Англия.

Аманда пожела да последва Жьонвиев, за да узнае повече, но изведнъж бе заобиколена от много гости и трябваше любезно да отговаря на въпросите им. Мина известно време, докато тя най-после успя да се измъкне. Жьонвиев не се виждаше, но затова пък Аманда откри Робърт, който разговаряше с лорд Хейстингс, лорд Кемерън и баща ѝ в кабинета.

— Ако направите това, практически ще застанете срещу нас — точно изричаше Хейстингс.

Кемерън се надигна от стола до бюрото и пъкна палци в колана си.

— Много ви моля, Хейстингс! Камарата на общините взе решение публично да се помолим за нашия побратимен град. Означава ли това, че чрез молитвата сме обидили някого?

— Но не беше задължително и вие да участвате във всичко това! — намеси се Робърт разгорещен.

Кемерън повдигна едната си вежда.

— Не, сър, не е било задължително, но аз го исках. В Бостън англичаните...

— Англичаните! Ние сме англичаните! — прекъсна го бащата на Аманда.

— Разбира се, че по произход съм британец, но съм роден във Вирджиния. Аз съм поданик на Негово величество и искам да имам съответните права. Затова и присъствах на молитвата...

— Освен това Бостън не е наш побратимен град, във всеки случай не сме чак толкова зависими, че да има вълнения и тук! — извика Хейстингс разпалено.

— Аз уважавам вашето мнение — каза Кемерън и се обърна към домакина. — Не се чувствам длъжен да се извинявам, задето съм послушал сърцето си. Не мога да осъждам тази публична молитва. Лорд Дънмор разпусна камарата на общините, но според мен членовете ѝ ще продължават редовно да се събират. Те избраха представители и за Континенталния конгрес. Трябва бързо да се намери мирно разрешение на конфликта, ако не искаме...

— По дяволите, Кемерън, вие сте отличен офицер и освен това състоятелен мъж! Ние ви уважаваме и ви се възхищаваме, но не можем повече да търпим предателските ви речи — възмутено каза лорд Стърлинг ѝ за по-голяма тежест тропна с юмрук по бюрото.

— Моите думи не са предателски речи, сър! Наистина трябва час по-скоро да уточним трудните взаимоотношения с родината си. Помолих да освободя мястото си в Съвета, защото разбирам колко много моите възгледи ви тежат. Виждам, че решението ми е било разумно, защото по всичко личи, че вие скоро няма да споделите убежденията ми. А сега, джентълмени...

Той се спря по средата на изречението и Аманда разбра, че е видял любопитната подслушвачка. Тя се дръпна бързо зад една колона, но и оттам виждаше подигравателната усмивка. Той знаеше, че тя е на страната на Робърт. Секунда по-късно Ерик отново бе готов да продължи политическия дебат, но Робърт, който също бе забелязал Аманда, се приближи до прозореца.

Лорд Стърлинг смръщи недоволно чело.

— Робърт...

— Сър, аз също бих искал да глътна мъничко свеж въздух, — прекъсна го Ерик Кемерън. — Ще имате ли нещо против, ако направим

кратка пауза? — И още преди някой да е отвърнал каквото и да е, той се поклони и напусна кабинета.

— Да, но... — запъна се лорд Стърлинг, но Робърт го прекъсна припряно.

— Сър, наистина е ужасно горещо! Моля, извинете ме за момент.

Аманда се бе върнала вече в залата. Жьонвиев беше успяла да превземе лорд Кемерън и Аманда ги свари да се въртят в изящен танц. „Те си подхождат“ — помисли си Аманда и тутакси се ядоса. Двамата наистина бяха хубава двойка — висок, чернокос кавалер и до него руса красавица, която той здраво държеше през талията. Ако човек надникнеше в присвитите им очи, можеше да усети напрежението между телата им. „Тази Жьонвиев е лъжкиня“ — каза си Аманда. Не, нейният Робърт няма да се ожени за друга жена!

Аманда видя как Жьонвиев прошепна нещо на лорд Кемерън и после двамата изчезнаха нанякъде. В същото време тя забеляза и Робърт Тейритън, който си пробиваше път из множеството, устремен към нея. Тя бе така щастлива да го види, че импулсивно се хвърли на врата му и го целуна. Той се поколеба за миг, но после здраво я обхвана с ръце и отговори жадно на целувката ѝ. После пръстите му нежно я погалиха по косата, а езикът му превзе устата ѝ.

Уплашена, Аманда се дръпна назад. Не толкова страстта му бе смущаваща, колкото обкръжението на непознати хора.

— Аманда! Загивам от желание. Миналата нощ не можахме да останем ни за секунда сами! — каза той по-високо от необходимото, но тя сложи пръст върху устните му, за да го принуди да замълчи.

— Елате, нека да излезем в лабиринта на градината! — предложи тя и го хвана за ръка. След това го повлече надолу по градинската стълба към храстите, където си бе играла като дете. Вятърът леко шумолеше из листата. Мека лунна светлина озаряваше пътя им.

— Аманда! — повика я Робърт, но тя само се засмя, завивайки след последния жив плет. Спря се пред ромонещия фонтан с фигурата на Венера. Мраморната богиня изливаше вода от стомна, докато два купидона си играеха с мраморните ѝ къдрици. Съвсем наблизо имаше пейка от ковано желязо, примамваща всяка двойка, стигнала през лабиринта до фонтана.

Аманда се отпусна бездиханна на пейката.

— О, Робърт! — прошепна тя. — Най-после сами!

Вятърът отново прошумоля из листата, но повеят му не смути Аманда. Усмивната, тя привлече Робърт към себе си.

— Трябва непременно да говоря с вас.

Положи доверчиво глава на рамото му. Тогава той бавно се наведе над нея, докато устните му докоснаха нейните. Това беше сладка, нежна целувка, но изведнъж Аманда се почувства цялата обгърната от тялото му. Трескавите му пръсти бродеха по корсета ѝ, търсейки пролука към голата кожа. Някакъв вътрешен глас предупреди Аманда, че поведението му не е съвсем коректно, но тя беше толкова влюбена, че за известно време не искаше да се вслуша в разума си. Целувките и ласките му ставаха все по-настойчиви. Изведнъж тя се уплаши, че го е възбудила твърде опасно.

— Хайде, стига! Моля ви! — простена Аманда, хващайки трескаво търсещите му пръсти. Но изглежда, че той не я разбра. Само я погледна, като дишаше тежко.

— Робърт!

— Умирам от страст!

— Трябва да бъдем търпеливи! Робърт...

— Но аз не искам да чакам! Тези устни и тази нежна кожа просто ме побъркват! В края на краищата аз съм мъж! О, Господи, не разбирате ли, че трябва да ви притежавам?

— Но, Робърт! Трябва да почакаме. Баща ми...

Не, не баща ѝ беше пречката, а възпитанието, което сега я възпираше да продължи. Тя беше дъщеря на лорд Стърлинг и за момичетата от тази класа бе нещо съвсем естествено някои нежности да се отложат за след сватбата.

— Нека поне се целуваме!

Аманда бе изумена, когато той почти на сила отново я сграбчи в ръцете си. Досега тя възприемаше всичко като игра, но явно тези жадни ръце искаха повече.

— Робърт! — Тя панически се изскубна от хватката му и скочи, но неговата реакция също бе бърза, така че успя да я улови отново за рамената.

— Аманда! — простена той дрезгаво. — Нима не усещате никакво желание? Бих дал живота си, за да мога да ви докосна, а вие какво правите? Само ме измъчвате! Аз просто няма да мога да издържа повече така!

Изпълнена със съжаление, Аманда се обърна към него, но в същото време продължаваше да е нащрек. Нейното желание далеч не бе толкова силно както неговото. Много по-приятно би ѝ било, ако само усещаше, че е близо до него и че той я обича. За останалото имаше време.

— Не, Робърт, ще почакам, докато се оженим.

— Да се оженим?

В мига, в който той произнесе презрително тази дума, Аманда разбра, че Жьонвиев не беше я излъгала. Състраданието към лорд Тейритън бе явно съвсем неуместно чувство! Аманда едва не загуби самообладание от болка, а най-добре щеше да е, ако земята се бе разтворила, за да я погълне в този миг.

— Значи е вярно! — извърна се тя към него. — И вие наистина ще се жените за оная дукеса заради титлите ѝ!

— Аманда!

Той безпомощно протегна ръцете си към нея, но на лицето му вече беше изписана гузност.

— Аз нямам друг избор, Аманда, но точно затова между нас нищо не би трябвало да се променя.

— Нямате друг избор! — извика Аманда възмутено. — Вие, жалък страхливец! Как смееете!

И тя го удари с всичка сила през лицето.

Слисаният Тейритън понечи да поеме въздух и присви очи.

— Всичко е точно така, както ви го казвам.

— Повече да не сте посмял да ме приближите!

— Аз не съм страхливец, милейди. Когато баща ви ви избере съпруг, отново ще си поговорим. Мога да си представя извиненията, които ще изричате, за да се измъкнете от това задължение.

— Ха! Продължавайте, милорд. Вие не ме искате, но не желаете да го кажете. Не съм ли права? Да, естествено, разбираемо е, тъй като ще станете дук. Женете се спокойно за вашата дукеса! Надявам се титлата да ви приседне!

— По дяволите, Аманда! — извика Робърт и отново я обхвана в прегръдката си. — Нямате право да разговаряте така с мен. Когато един ден се омъжите за човек като лорд Хейстингс, някой с двойна брадичка и дебел търбух, тогава светът изведнъж ще придобие за вас

други измерения. Нито за миг няма да можете да ме забравите и цялата тази разправия...

— Как си позволявате... — започна Аманда, но гласът ѝ трепереше от възбуда и обида.

— Това е истината! Отначало ме разпалвате, след което ми забранявате да се доближавам до вас!

— Пуснете ме най-после!

— Ще видите, Аманда! Когато баща ви пожелае да ви задоми с някой застаряващ тип, отново ще си спомните за мен. Животът не е детска приказка, милейди!

— Пуснете ме веднага!

Но той не искаше и да чуе. Целуваше я все по-настойтелно, така че тя бе принудена да го удря с юмруци по гърдите, за да не я погълне цялата. Аманда никога не си и бе помисляла, че ще ѝ се наложи да се защитава от лорд Тейритън и че любовта ѝ ще се превърне в несбъдната мечта. И точно тук пред фонтана на Венера, нежните ѝ чувства бяха разбити.

— Не! — извика тя, след като с мъка успя да се отскубне от целувката му. В същото време обаче неговите пръсти продължаваха да се опитват да смъкнат презрамките на роклята ѝ, но Аманда не се даваше и продължаваше да се блъска като диво зверче в якия капан на ръцете му. Най-после се освободи, но се спъна и падна на земята. В същия миг той вече беше легнал отгоре ѝ.

— Аманда...

Продължението на изречението застина в гърлото му, тъй като изведнъж някой го сграбчи, вдигна го нагоре и го блъсна към храстите. В първия момент Аманда различи само една огромна сянка. Едва след миг разбра, че тя принадлежи на лорд Кемерън.

Със светкавична бързина Робърт се изправи на крака.

— Как си позволявате! — и като разярен бик той се спусна срещу нападателя си.

Кемерън отскочи умело встрани, така че Робърт отново се плъосна като съдран чувал на земята, но отново се изправи с ръмжене.

— По дяволите, тази история изобщо не ви засяга! Защо се месите? Това са лични неща!

— Така ли? — попита Кемерън с подигравка в гласа.

Той скръсти ръце пред гърдите си и погледна надолу към Аманда.

— Тази връзка не ще да е от най-щастливите. Или?

— Това изобщо не ви засяга! — изкрещя Робърт.

— Не съм съвсем сигурен, тъй като чух как дамата ви умоляваше да я оставите на мира.

— Това изобщо не ви засяга!

Междувременно Аманда се бе посъвзела. Червенина бе плъзнала по страните ѝ заради неудобната ситуация, в която се намираше и с удоволствие би изпратила и двамата мъже по дяволите.

— Мръсник! — изфуча тя.

— Аманда... — понечи да каже нещо Робърт.

— Мразя ви, страхливецо!

Робърт се опита отново да нападне Кемерън, но Ерик хвана ръката му и я изви зад гърба.

— Разбирам — промълви той съвсем тихо, — че това момиче е запалило огън във вас. Тя би могла да докара до безумство всеки мъж. Но вие чухте съвсем ясно нейното „не“. Досега ви мислех за аристократ от когото могат да се очакват добри маниери. Така ли е?

Аманда се чувстваше сломена, че тъкмо Кемерън бе станал свидетел на унижението ѝ. Тя преглътна силно и направи крачка към него.

— Лорд Кемерън, непрекъснато се намесвате в живота ми! Защо съдбата ви изпрати отново при мен? — изрече тя и силно го зашлеви.

Лицето му почти не се промени.

— Веднъж ви разрешавам тази волност, милейди, но повече не я повтаряйте! А що се отнася до вас... — при тези думи той сграбчи Робърт и го блъсна към изхода от лабиринта. — Приключението свърши, господине!

— Още веднъж ви казвам, че нямате право да се намесвате в отношения, които не ви засягат!

— Грешите, приятелю! Благополучието на тази дама спада към моите задължения. Тази нощ достатъчно дълго изтърпях да се отнасяте зле с нея, но ако още веднъж ви видя да я доближите, ще ви убия!

— Моля?

— Чухте добре. Аз съм жалкият тип, който ще ѝ стане съпруг, лорд Тейритън! Поисках ръката ѝ от баща ѝ и що се отнася до него,

той даде съгласието си. — Кемерън се поклони пред Аманда. — Така че аз действително съм вашата съдба!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— Не ви вярвам нито дума!

Аманда се спусна объркана напред. Разбира се, че от това щеше да излезе опашата лъжа! Тя все още трепереше от изживяното с Робърт, а сега сърцето ѝ затуптя още по-силно. Беше непоносимо след Робърт и баща ѝ да се откаже от нея. Инстинктивно тя направи крачка назад и разтърси глава.

— Вие сте лъжец, сър!

Сребристосините му очи леко се присвиха, тъй като той никак не обичаше да го наричат лъжец.

— Не е вярно, милейди — отвърна той с мек глас и се обърна към Робърт. — Да считам ли, че сте ме разбрали, лорд Тейритън? Като сгоден вече мъж вие трябва да се грижите за годеницата си. Хайде, тръгвайте най-после!

— Аманда! — проплака Робърт отново. — По-късно отново ще обсъдим всичко.

— Никога повече, лорд Тейритън! А аз, глупачката, наистина го обичах! — прошепна Аманда.

— Аманда...

— Лорд Тейритън! — изръмжа Ерик. — Прекалявате!

Сломен, Робърт най-после си тръгна, минавайки мълчаливо покрай Ерик и Аманда. Когато стъпките му заглъхнаха, тя се хвърли ядно върху Кемерън.

— Съжалявам, че бяхте наранена — опита се да смекчи гнева ѝ Ерик. — Гodeжът на Тейритън се обсъжда вече доста време, но предполагам, че тези слухове не са достигнали чак до Южна Каролина.

— Не съм наранена, лорд Кемерън — излъга Аманда, която не искаше да признае болката и обидата си. Тя нямаше нужда нито от съчувствие, нито от помощ. Най-добре щеше да бъде, ако я оставеха сама. — Вървете си, сър! Вие сте по-отвратителен и от него. Нямате право...

— Аз съм на съвсем друго мнение, лейди Стърлинг — изведнъж гласът му зазвуча хладно и заплашително. — Не исках да ви

шпионирам, но когато чух виковете ви, сметнах, че имате нужда от помощ. Или не съм схванал правилно ситуацията и съм ви попречил, вместо да ви спася?

Мина известно време, докато Аманда схване многозначителността на думите му. Разярена, тя отново се опита да се хвърли отгоре му, но той хвана ръцете ѝ и ги изви зад гърба ѝ, така че тя безпомощно притисна тялото си към неговото.

— Предупредих ви! Повече да не сте посмяла да ме удряте!

— Не ми се подигравайте!

— Изобщо не ми е идвало на ум подобно нещо, милейди.

— Пуснете ме!

— Сега разбрахте ли ме?

— Боя се, че никога няма да мога да ви разбера, лорд Кемерън.

— Трябва да се опитате.

— Пуснете ме да си вървя.

— И дума да не става, милейди!

Аманда отметна глава назад и косата ѝ блесна на лунната светлина. Тя с мъка се опитваше да запази самообладание.

— Мислите ли, че горя от желание и вие да ме прегръщате? Или може би трябва да се огледам за още някой спасител?

Ерик се разсмя от сърце и Аманда се сети за забележката на Жьонвиев „Най-привлекателният мъж в колониите.“ В същото време усети силните му ръце, които я притиснаха към мускулестото му тяло. Дишането ѝ се учести.

— Милейди, вие сте си останала толкова смела, колкото бяхте и като дете.

— А вие сте предишният брутален тип. И даже сте станал още по-лош! Днес към всичко това трябва да прибавим и факта, че сте предател!

— Бъдете по-внимателна с подобни твърдения, мадамозел! Аз не съм предател, а човек със собствени принципи. Нима мога да бъда наречен брутален само защото ви защитавам от нападатели? Трябва ли да стоя бездеен, когато някой се опитва да ми издере очите? Кръв ли ви се ще да се пролее, милейди?

Той продължаваше да ѝ държи ръцете извити зад гърба, а последните думи произнесе толкова близо пред лицето ѝ, че тя усети

допира на устните му. Хладният сатен на дрехата му докосна голата ѝ кожа — усещане, което не бе особено приятно за Аманда.

— Тейритън е пълен глупак, щом се е съгласил да размени красавица като вас за пари.

— Нямате право да го съдите.

— Така е. Всъщност той нямаше намерение да ви разменя, а искаше да притежава и двете.

Аманда се опита да ритне Ерик по пиццала, но той само се засмя и я привлече към себе си на пейката.

— Внимателно, милейди! Наистина е доста трудно човек да бъде мил с вас! Непрекъснато искате да ми причините болка.

— Вие ми причинявате болка! — отвърна Аманда, която се чувстваше крайно неудобно в скута му. Тя бе успяла да поразхлаби хватката около ръцете си, но все още бе обездвижена.

— Съжалявам. С удоволствие бих изпълнявал всяко ваше желание.

— Лъжете.

— Никога, милейди!

— Тъй като никога няма да склоня да се омъжа за вас, всяка дискусия оттук нататък е излишна.

— О, милейди! Вашите думи ме правят нещастен! — простена той в театрално отчаяние, въпреки че разговорът явно го забавляваше.

Аманда усети, че ситуацията започва да прилича на случката по време на лова преди години. Той бе големият възрастен човек, а тя малкото дете. Но сега той се допираше до нея по съвсем друг начин. На лунната светлина красивото му лице придобиваше тайнствен вид. Аманда се раздвояваше между любопитството и желанието да избяга колкото може по-бързо. Трепереща, тя се питаше как ли ще се почувства, ако той я целуне така, както бе направил Робърт.

— Казвам ви, пуснете ме! — помоли тя, но реакцията на Ерик бе само още по-широка усмивка и тогава тя разбра, че той чете мислите ѝ. Продължаваше да държи китките ѝ с едната си ръка, а с другата погали страните ѝ.

— Ще викам!

— Нищо не ви спира! — отвърна той предизвикателно.

Но тя не извика, а само леко простена, когато устните му се докоснаха до нейните и горещината на тялото му я обля. Езикът му

напираше към устата ѝ и най-после успя да проникне вътре. Аманда улови дъха му и усети уханието на тялото му. После измъкна ръката си от неговата, понечи да го блъсне, но трепереща разбра, че вече не ѝ достигат силите за подобно нещо. Беше в прегръдката му и не ѝ оставаше нищо друго, освен да му предостави устните си. Но колкото повече се наслаждаваше на целувката, толкова несигурността в нея ставаше още по-силна. Сълзи нахлуха в очите ѝ. Аманда почувства инстинктивно, че в тази нощ, която трябваше да бъде най-щастливата в живота ѝ, тя окончателно ще изгуби невинността си. Беше изживяла сгромолясването на една любов, в която до този момент силно вярваше. В същото време уж желаше да отхвърли друг мъж, а всъщност премиреше под ласките му.

Най-сетне, напълно бездиханна и ужасена от себе си, Аманда се изскубна от ръцете на Ерик и трепереща докосна устните си. После скръсти ръце пред гърдите си.

— Престанете! — заповяда тя и скокна от пейката. В този момент тя мразеше едновременно и Робърт, и Ерик. Закле се пред себе си, че никога повече няма да се влюбва. Особено пък в този мъж, който я наблюдаваше със сребристосините си очи и безпомощно, и прекалено сериозно.

— Престанете най-после! Вие с нищо не сте по-добър от него!

— О, напротив — отвърна той меко и също стана. — За разлика от него аз имам намерение да се оженя за вас.

— Да се жените!

— Да, да се оженя. И това не е чак толкова учудващо, нали!

Тя се направи, че не забелязва подигравателната нотка в гласа му.

— Вие сте авантюрист и даже бунтовник, сър, и поради тази причина аз не бих могла да ви уважавам. Съвсем сигурно е, че няма да се омъжа за вас. В Бостън ви се удаде да ме уплашите и измъчвате, но тук няма да ви позволя! Междувременно узнахте чувствата, които изпитвам към вас и не мога да разбера какво продължава да ви задържа при мен.

— Вашият баща прие предложението ми като нещо съвсем сериозно, а що се отнася до чувствата ми, аз съм очарован от вас! — засмя се Ерик.

Аманда се изчерви и вдигна поглед нагоре към звездното небе.

— Вие действително не сте по-различен от Робърт. Движен сте единствено от сладострастие.

— Това вече го казахте, милейди, и трябва да призная, че до известна степен може би имате право. Сигурно някъде из моите чувства към вас се крие и сладострастие — ухили се той.

Аманда обгърна с ръце тялото си и се отдалечи още с една стъпка. Все още не можеше да повярва, че баща ѝ е дал съгласието си. В края на краищата в момента всички бяха срещу Кемерън. Въпреки че имотите му бяха едни от най-старите и най-богатите, той заставаше на страната на бунтовниците.

— Не ви вярвам, сър. Не, не мога да си представя, че баща ми няма нищо против вас.

— Милейди, аз никога не лъжа! — поучи я той. После се приближи към нея и тя щеше да избяга, обаче усети, че е прикована на място от искрящите му очи. Двойствени чувства я разкъсваха, когато той отново протегна ръката си към нея. Близостта му и мъжкото му излъчване сякаш я задушаваха. Пръстите му леко погалиха страните ѝ.

— Няма да ви насилвам, милейди. Ако вие наистина имате срещу мен сериозни възражения, ще считам случаят за приключен. Само бих искал да размислите още веднъж, преди да решите каквото и да е по, да го наречем, предложението на лорд Тейритън.

Несъзнателно тя вдигна ръка, за да удари Ерик, но Кемерън бързо успя да я улови, преди тя да разбере какво всъщност се случва. Той обаче нежно обърна ръката ѝ и я погали от вътрешната страна. После притисна там устните си. Аманда усети, че се задъхва, а сърцето ѝ се качи в гърлото. Единственото ѝ желание бе да избяга!

— Предупредих ви, милейди!

Аманда разтегли устни в сладка усмивка.

— Може би все пак е по-приемливо да бъдеш любовница на един лоялен към короната гражданин, отколкото съпруга на предател.

— Така ли смятате? Струва ми се, че бъркате основно, лейди Стърлинг. Тейритън е едно дете, което иска да играе в игрите на големите. Той наистина не ви заслужава. Не искам да оспорвам, че ви желае, а може би и ви обича, но той не притежава смелостта да се бори за вас! В края на краищата вие самата ще бъдете разочарована.

— Аха! Означаваш ли това, че вие никога не бихте могли да ме разочаровате? — попита тя с предизвикателно-саркастичен тон.

Вместо отговор Ерик я сграбчи и целуна. И въпреки че тя се съпротивляваше, блъскайки с юмруци в гърдите му, той не се помръдна ни на милиметър. Устните му жадно се впиха в нейните. Кръвта ѝ кипна, когато неговият език отново проникна в устата ѝ. В този миг тя отхвърли всякаква предпазливост. Треперещото ѝ тяло се притисна към Ерик и тя усети как страстта се разлива от устните ѝ надолу към гърдите и достига чак до корема, така че тя неволно притисна бедрата си едно в друго.

Точно в този момент обаче той я пусна и каза с усмивка:

— Вие трябва да се ожените за мен, милейди, тъй като аз мога да ви обещавам, че никога няма да ви разочаровам.

— През целия си живот ще се боря срещу вас!

— Може и така да е, но това не означава, че ще ви разочаровам. А сега, милейди, трябва да ме извините.

Но Аманда непременно искаше последната дума да бъде нейна.

— Вие сте предател, лорд Кемерън! Вие предавате не само краля, но и съсловието си! — каза тя разтреперана.

Ерик се поклони дълбоко:

— Уважавам мнението ви, милейди! Но нямам намерение в момента да споря дълго с вас. — След което той се обърна и изчезна.

Аманда се свлече на пейката и сълзи нахлуха в очите ѝ. Притисна треперещи ръце към лицето си, защото не искаше да плаче. Този мъж бе събудил неподозирани чувства в нея. Ненавиждаше го по същия начин, както го бе ненавиждала и в Бостън. Той бе научил за годежа на Робърт преди нея самата. Всъщност целият свят знаеше новината преди нея. При тази мисъл по лицето ѝ се търколиха първите сълзи. Робърт! Как можа да постъпи така! И защо говореше за страст и любов, когато отдавна е бил сгоден за дукеса Оуенфилд? И освен това да ѝ предлага да стане негова любовница!

Тя изтри ядно сълзите от лицето си и оправи роклята си. Приглади косата си, доколкото това бе възможно, и се подготви вътрешно да изглежда като лъчезарна домакиня, щом отново влезе в залата, да се забавлява, да се смее и танцува, като че ли нищо не се е случило.

— Аманда!

Тя чу далечен вик и веднага скочи на крака.

— Дамиен! — отговори тя радостно и зачака нетърпеливо той да намери пътя до нея. Лабиринтът му бе познат от детските дни също както и на Аманда, така че не мина много време и той застана пред нея.

Тя се хвърли сияеща на врата му.

— Дамиен! Толкова се радвам да те видя! Мислех, че си заедно с брат си от Филадельфия някъде в Бостън или Ню Йорк. Постоянно се страхувах да не би да ти се случи нещо лошо.

Дамиен тръсна глава и секунда по-късно очите му бяха потъмнели.

— Както знаеш, винаги се стремя да избягвам неприятностите — обясни ѝ той и се засмя. — Щом чух за този празник, направих всичко възможно да пристигна колкото може по-бързо тук, тъй като си помислих, че милата ми братовчедка може да има нужда от мен.

Аманда се отдръпна назад и започна да разглежда внимателно хубавия си и елегантен братовчед. Сериозното изражение на лицето му обаче ѝ разкри всичко и тя тежко въздъхна:

— Добре, че го стори! Сигурно вече целият свят е научил за годежа! Трябва да си призная, че съм доста глупава.

Въпреки тези си мисли Аманда успя да запази самообладание и да задържи отново напиралите сълзи.

— Но той изобщо не те заслужава, Аманда! — извика Дамиен спонтанно и сложи ръка на рамото ѝ. После я отведе обратно до пейката и двамата седнаха.

— Може и да е така, но аз го обичах. И какво ще стане сега?

— Забрави го! Ще се появят и други кандидати за ръката ти, които освен всичко друго и ще те обичат.

— Вече получих първото предложение — отвърна Аманда с горчивина в гласа. — Но я няма голямата любов. Изведнъж сякаш от небето тук се появи лорд Кемерън и каза, че е поискал ръката ми от татко.

— Кемерън? — учуди се Дамиен.

— Да, предателят. Толкова много предателства в една единствена нощ! И той каза, че баща ми се е съгласил.

Дамиен скочи от пейката и тръгна възбудено напред-назад. После изведнъж спря пред братовчедка си.

— Ти отлично знаеш, че той е един от най-търсените и желани мъже в тази страна, нали така, Манди? Досега безброй майки са хвърлили напразно въдиците си към него. Всъщност ти би трябвало да се чувстваш извънредно поласкана.

— Изглежда, че той ти харесва! — изфуча Аманда. — Още в Бостън имах усещането, че май сте добри приятели! Но аз съм длъжна да те предупредя, Дамиен. Виж какво става! Би трябвало да знаеш, че този мъж е предател.

Известно време Дамиен гледа замислен към братовчедката си.

— Не, мила Манди, изобщо нямам подобни впечатления.

Аманда скокна учудена и го хвана за рамената.

— Не говориш сериозно! Аз... аз знам, че той е вършил неща, за които по-добре ще е да мълчим. Освен това той се вслушва в думите на фанатици и глупаци!

Дамиен поклати глава и погледна съчувствено към Аманда.

— Не мисля, че тези хора могат да бъдат наречени фанатици и глупаци, Манди. — Но тъй като тя продължи да гледа неразбиращо, той хвана решително ръцете ѝ — Във Филадельфия се срещнах с писателя и издателя Бенджамин Франклин. Аз...

— Бенджамин Франклин, този дето издава „Poor Richard's Almanac“?

Франклин живееше в Пенсилвания и алманахът му се четеше като библия не само в колониите, но и в Канада.

— Да, точно той! Бенджамин Франклин. Той се радва на голямо уважение и действително е стар и мъдър човек.

— Чух, че е призовавал към протести и въстание.

— Той би ти допаднал, Манди.

— О, Дамиен, плашиш ме, като ми говориш така. С речите си Франклин само ще приближи войната.

— Не, никой няма интерес от война. Но ако ти се случи поне веднъж да чуеш думите на тези мъже, ще разбереш всичко много по-добре.

— Какво трябва да разбере? Ние сме англичани. Естествено, че трябва да плащаме данъци заради присъствието на британски войски. Можеш ли да ми кажеш какво би станало с нас, ако по време на Седемгодишната война не бяхме подпомогнати от славните британски

войници? Нашата гражданска защита се състоеше само от тълпа патетични хвалипръцковци. Страхотна защита, нали!

— Не е съвсем така! — протестира Дамиен. — Това, което ни спаси тогава, бе познаването на военната стратегия на индианците. Когато индианците и французите сразиха британските войски, Джордж Вашингтон служеше като доброволец в армията на генерал Бредък. Тогава младият Вашингтон поведе войските към Вирджиния. А поделението на Робърт Роджърс показва толкова добра подготовка и дисциплина, че даже бе включено в редиците на британската армия.

— Но в края на краищата британските подкрепления сложиха край на тази ужасна и кървава война. Бяхме загубени без армията на короната. И ти знаеш това.

Дамиен замълча за известно време.

— През септември във Филаделфия ще се събере Континенталният конгрес, за да изкаже своя протест срещу затварянето на пристанището в Бостън и другите мерки на Англия, взети срещу нас.

— О, не мога повече да слушам войнолюбивите ти думи — въздъхна Аманда.

Дамиен се засмя.

— Когато през 1756 г. избухна Седемгодишната война, ти още не си била родена, скъпа братовчедке. А в края ѝ през 1763 г. все още си била малко момиченце. Можеш ли да ми обясниш откъде знаеш тези мъдрости?

Аманда сведе глава, тъй като в същия миг се сети, че лорд Кемерън я бе срещнал за първи път в края на войната. Тогава лорд Хейстингс бе организирил лова, точно преди подкрепленията от Вирджиния да се впуснат в последната си битка. Лорд Кемерън не бе длъжен да тръгва с тях, тъй като баща му бе убит във войната. Но дядо му го остава да си решава сам? Аманда си спомни колко млад бе тогава Кемерън. Въпреки всичко той гореше от желание да се впусне в битката. А към нея се бе държал изключително грубо.

Аманда леко потрепера. Тя наистина не знаеше много за войната, но бе видял сълзите в очите на жени, изгубили там бащи, съпрузи, синове и любими. Съвсем в началото на войната акадците бяха изтикани от Нова Скотия. Населението от френски произход пък отдавна се бе разположило в английските земи, но по време на

войната, тъй като не будеха особено доверие, постепенно, с насилие или не, ги избутваха към крайбрежията на Мейн, Масачузетс и Вирджиния. Някои щастливци успяха да достигнат френската област в Луизиана, но повечето от тях бяха принудени да си търсят нова работа при англичаните или американците. В Стърлинг Хол също работеха няколко акадци, въпреки че бащата на Аманда да ги презираше от цялото си сърце. Аманда обаче съжаляваше нещастните хора и се опитваше, доколкото може, да облекчи теглото им. Даже камериерката й Даниел беше от Акадия. И сега отново ли щеше да се повтори цялата тази мъка, причинена от войната?

— Аз наистина не съм напълно осведомена за всичко, Дамиен, но се боя за теб.

— За Бога, не, няма защо да се безпокоиш! Както знаеш, аз винаги падам на краката си.

— Ще ти припомня думите ти, когато един ден те спипат!

— Никой няма да си го позволи. И на твоя годеник никой нищо няма да му стори.

— Годеник?

— Нали каза, че лорд Кемерън...

— Е поискал ръката ми? Не знам нищо със сигурност. Мога само да кажа, че тук изневиделица се появи лорд Кемерън и поднесе към Робърт и мен изненадващото съобщение, че е говорил с баща ми и той от своя страна не е отклонил желанието му. И после... После каза, че ще се ожени за мен само ако и аз съм съгласна. — След кратка пауза тя продължи — Имаш ли представа защо баща ми въобще е обърнал внимание на подобно предложение? Все пак той е убеден роялист! Може пък да му се е сторило достатъчно сериозно.

— По дяволите!

— Не трябва да използваш такива думи, Дамиен!

— Кой? Аз? Ти ги владееш много по-добре и от мен, Манди. Понякога псуваш като моряк! — изведнъж обаче той стана сериозен. — Всъщност кой познава истински баща ти? Във всеки, случай той никога не ме е харесвал.

Аманда събра вежди. Дамиен говореше истината. Той бе син на най-младия брат на майка й. Баща й винаги го толерираше като член на семейството, но не можеше да се каже, че някога го е харесвал особено много. По-възрастният брат на Дамиен, Майкъл, който се бе преселил

във Филадельфия, избягваше посещенията си в Стърлинг Хол, тъй като не обичаше притворството.

— Но татко сигурно те цени все пак — започна Аманда колебливо.

Без да ще, Дамиен почна да откровеничи:

— Не искам да бъда подъл, скъпа братовчедке, но ще ти кажа, че понякога се чудя дали той изобщо те обича. Ах, колко съм нетактичен! А сега, хайде да се връщаме обратно в къщи! Преди малко баща ти търсеше, а аз не желая да бъда изкаран виновен за твоето отсъствие. И освен това...

— Освен това?

— Ти би трябвало да танцуваш и да се забавляваш и изобщо да се държиш така, сякаш това е най-щастливият ти ден.

При мисълта за сцената, която се беше разиграла преди малко, Аманда леко пребледня. Но бързо се съвзе, пооправи набързо косите си и забодне отново гребенчето над ухото си.

— Добре ли съм така, Дамиен?

— Добре ли? Ти си просто неустоима. Целият свят ще падне в краката ти. — При тези думи той я хвана под ръка и я поведе през лабиринта. — Спомняш ли си как играхме тук като деца? Повече от всичко на света обичам това парченце земя.

След като се измъкнаха от лабиринта, те спряха. Лампи осветяваха пътеката и верандата и зад стъклена врата плуваха силуетите на гостите — пъстра смесица от елегантно облечени мъже и прекрасни жени с разкошни фризури и вечерни тоалети според последната мода. Аманда усети съвсем ясно, че се е променила и че е пораснала в тази единствена нощ. Вече не гледаше на живота като на игра, а изискванията ѝ бяха станали по-високи. Изведнъж изтръпна при мисълта за всичко това.

— Всичко ще се промени, нали така, Дамиен?

— Кой може да прозре в бъдещето? — отвърна Дамиен със свиване на рамене. — Хайде! Трябва да влезем възможно най-незабележимо в залата и да се смесим с танцуващите.

Това обаче не беше толкова просто, колкото го рече Дамиен. Още на входа те налетяха на бащата на Аманда.

— Дамиен! — каза строго той. — Искам да говоря с теб. А с теб... — изсъска тихо, на заплашително лорд Стърлинг, докато

студените му очи изгледаха Аманда от главата до петите. — С теб ще си приказваме по-късно.

— Ах, лейди Стърлинг!

Аманда чу познатия глас и се извърна. Действително беше лорд Кемерън, който се поклони пред баща ѝ по всички правила на етикецията.

— Жалко, сър, но по всичко личи, че вашата пленителна дъщеря не ме иска. Въпреки това обаче преди няколко минути тя ми обеща един танц.

— Преди няколко минути?

— Да, сър. Мога ли да ви помоля?

Той кимна кратко на лорд Стърлинг, след това хвана ръката на Аманда и поведе момичето към средата на залата, където вече се събираха първите двойки. Той ѝ се усмихваше бодро.

— Танцувайте, лейди Аманда! Знам, че го правите чудесно. Отметнете назад чудесните си коси и ми се усмихнете! И нека целият свят да върви по дяволите! Вече всички си шушукат за скандалното ви поведение. Да изчезнете в лабиринта със сгоден мъж! Трябва да им покажете, че не давате пет пари за приказките им.

— Как изобщо можете да си помислите, че обръщам внимание на подобни глупости? — избухна тя, но неговите ръце вече я бяха обгърнали.

— Предполагам, че вашата гордост стои над всичко.

— Така ли?

— Убеден съм.

— Според вас гордостта ми е толкова голяма, че ми позволява да танцувам с демагог?

— Аз, демагог? Не, милейди, нямам тази част.

— Как можете да отричате, лорд Кемерън? Навсякъде в страната говорят за вас.

— Може и да е така, но още не сте чули най-важните речи, милейди. Те ще развълнуват сърцето ви и ще ви променят. Оръжието и проливането на кръв не може така да промени човека, както думите. За съжаление обаче на мен ми липсва дар слово, за да се възползвам от тази сила.

При тези думи Аманда усети, че кожата ѝ настръхва, ей така, без причина. Може би беше мигновено предчувствие, че един ден тя ще

разчита на силата на думите му. Не, тя не би желала за нищо да разчита на него. Той е и си остава предател!

— Вие сте негодник, мерзавец и лъжец.

Усмихнат, той леко се поклони пред нея и в този момент тя видя, че всички ги наблюдават.

— Сериозно ли говорите, милейди? Жалко. А пък аз си мислех, че си подходяме идеално. Но както ви казах, не съм изгубил надеждата, че един ден ще се съгласите с мен. Разбира се, след като сърцето ви си отдъхне от току-що изживяната болка.

— Сигурно ще успея да преживея разочарованието, но бъдете сигурен, че няма да споделя вашето мнение, милорд.

Тя го гледаше, без да мигне. Танцът им ставаше все по-бурен. Атмосферата помежду им непрекъснато се нагорещяваше, сякаш всеки миг щеше да се разрази страхотна буря. Този мъж действително имаше неимоверно високо мнение за себе си. Но когато Аманда си спомнеше за ласките му и видеше очите му, които не се откъсваха от нея, дъхът ѝ спираше, а сърцето ѝ щеше да се пръсне. Мразеше се за това, че той ѝ въздейства по такъв възбуждащ начин.

— Внимание! Усмийнете се сладко! Лейди Жьонвиев ни гледа.

— Може би ревнува. Не танцувахте ли първо с нея?

— Да, но не съм искал ръката ѝ.

— Аха. Но може би сте ѝ направили други предложения?

— Ревността ли прави прекрасните ви очи толкова зелени, съкровище?

— Не съм ваше съкровище, а очите ми са зелени по рождение.

— Лейди Жьонвиев предпочита тя да прави предложенията — каза тихо Ерик, при което Аманда пожела да го остави на място. Тя знаеше, че двамата са били любовници и продължаваше да се ядосва на себе си, че това никак не ѝ харесва.

— Не ми се танцува повече, Нека да спрем.

— О, не, точно сега започва най-хубавото.

Той я завъртя още по-силно, при което чудесната ѝ коса и роклята ѝ се развяха около тях. Без да я изпусне от ръце, с танцова стъпка той я заведе на верандата, откъдето с един смел скок се озоваха на поляната. Тогава той чу нейния смях. Те продължиха да танцуват на лунна светлина. Аманда отметна назад главата си, а усмивка грееше на устните ѝ. В едно Ерик имаше право: доставяше ѝ удоволствие да

предизвиква и да показва на клюкарите, че изобщо не страда, напротив даже — забавлява се. И Ерик не може да скрие доволството си, когато чу смеха ѝ.

По едно време и двамата се поумориха и спряха насред поляната. Ерик изведнъж стана изключително сериозен и погледна втренчено Аманда.

— Чух нещо, което не ми се нрави, Аманда. Искam само да ви кажа, че винаги съм готов да ви се притека на помощ, ако имате нужда от мен.

— Сигурно е, че няма да имам нужда от вас — заяви тя, въпреки че вече усещаше несигурността в себе си. Въпреки топлия нощен въздух потрепери от студ. При спомена за случилото се тази нощ треперенето ѝ се усили и тя нямаше нищо против да се сгуши в прегръдката му, където можеше да намери топлина и успокоение. Въпреки че думите му звучаха приятелски, Аманда знаеше, че Ерик притежава изключително силна воля и че няма да ѝ бъде лесно да му се налага. Не, тя никога не би дала сърцето и душата си на такъв човек! Но при мисълта за новите чувства, които възникнаха с неговата поява, цялото ѝ тяло се разтреперваше.

— Вие... вие едва ли бихте могли да ме обичате безмерно, тъй като изобщо не ме познавате! — извика тя.

— О, но аз знам твърде много за вас — отвърна той с усмивка. — Освен това не бива да забравяте, че съм сладострастен тип.

— Преследвайте ме, защото не съм ви се хвърлила сама на врата, както правят другите дами. Умеете да цените борбата и искате да бъдете признат за победител, преди да сте надвили плячката си. Но с мен няма да имате успех, сър!

— Може и така да е, но мен ме привлича предизвикателството. — Той замълча за известно време и след това подхвърли през рамо: — Наистина много интересна вечер! Вашият току-що отхвърлен любовник вече се утешава, както виждам.

— Моля?

Аманда се обърна и се вкамени, когато откри Робърт и Жьонвиев на верандата. Бяха прегърнати, а гърленият смях на Жьонвиев долиташе в градината. Целувката им бе изключително продължителна.

Аманда не се замисли нито за миг. Тя тутакси обви с ръце Ерик и, вдигайки се на пръсти, притисна тяло до неговото. Едновременно с

това впи устни в неговите и зарови пръсти в косата му. И докато докосваше устните му с език, усети, че изведнъж всичко се обърква.

Той отвори уста и ролите се смениха. Тя не просто го прегърна, а направо легна в ръцете му и нозете ѝ изгубиха твърдата почва под себе си. Щом устните им се сляха страстно, на Аманда ѝ се стори, че той в този момент сякаш грабва душата ѝ за себе си и обгаря сърцето ѝ с горещи пламъци. После усети ръката му върху гърдта си.

— О! — простена тя, усещайки, че устните му се отделят от нейните.

Той продължи да я държи в ръцете си. Само устата му се изви в иронична усмивка.

— Отговорих ли по някакъв начин на представите ви, милейди? Струва ми се, че сега вие му отмъщавате. Горкото момче, изглежда съвсем се е побъркало. Трябва ли сега да ви пусна и с това да прекратя мъките му? Или искате да продължим мъчението? Готов съм на всякакви гадости.

— О! О! Мръсник такъв! — рече разярена Аманда. — Пуснете ме! Веднага!

Ерик изпълни толкова бързо заповедта ѝ, че тя щеше да падне, ако не бе обвила още по-здрави ръце около врата му.

— Лорд Кемерън!

— Да, съкровище мое! Какво има отново? Изглежда, че никога няма да мога да ви угодя.

— Презирам ви!

— Много съм любопитен да узная какви ли ще са целувките ви, когато откриете, че ме обичате!

— Целувки? Ще плюя върху трупа ви, когато ви окачат на бесилката!

— Шт! Той се приближава. Жьонвиев също. А изведнъж и лорд Хейстингс се появи на терасата. Наистина впечатляващо е колко много гости тази вечер имат нужда от свеж въздух! А сега се спуснете съвсем бавно надолу!

Възможно най-незабележимо той я смъкна на земята, но тя все още стоеше съвсем близо до него, въпреки че в поведението им вече не се забелязваше нищо съмнително. Очите на Аманда проблясваха гневно, но тя се владееше, тъй като нямаше никакво желание да налива

още масло в огъня на недоволството на баща си, който намираще тазвечерното й поведение за скандално.

— Един ден ще ми платите! — закани се Аманда усмихната.

— Да ви платя? Но защо, милейди? Аз просто исках да ви измъкна от една тежка ситуация. Изглежда, че вие непрекъснато търсите отмъщението. Когато се оженим, ще ви избия тия неща от главата.

— А пък аз сигурно ще се омъжа за вас! — погледна го тя намръщено. — А може би това ще стане малко преди примката да бъде хвърлена на врата ви? Както разбрах, бил сте твърде състоятелен.

— Каня ви най-сърдечно да посетите Кемерън Хол, милейди. Ако някога отидете в Уилямсбърг, непременно трябва да ми дойдете на гости — все едно дали съм там или не. Ще наредя на Матилда да ви посрещне по всяко време. О, вече става сериозно! Баща ви също се появи на терасата и ни гледа.

Ерик вдигна ръка и помахна.

Найджъл Стърлинг, който бе с ръце в джобовете на редингота, тръгна веднага към тях през поляната. Аманда мразеше изпитателния, пресметлив поглед на леденостудените му очи.

— Вие сте бил тук, мой скъпи Ерик!

— Тази нощ просто е невероятно хубава. Вашата прекрасна дъщеря и аз не можахме да ѝ устоим. Простете ми!

— С удоволствие ви прощавам това, че сте млад и възторжен, Кемерън, но другото — напротив, не ви го прощавам — обясни Стърлинг, засмивайки се сърдечно. Но когато погледът му се премести върху Аманда, чертите на лицето му сякаш се вкамениха. — Първите гости вече си тръгват, дъще. Погрижи се за тях и се сбогувайте.

— Разбира се, татко. Извинете ме, лорд Кемерън.

Ерик целуна учтиво ръката ѝ и когато вдигаше глава, чу нейното тихо „Довиждане!“

— Но аз не си тръгвам, във всеки случай не веднага — протестира Ерик и вдигна дръзко едната си вежда.

Аманда се извъртя бързо и изтича към къщата. Малко след нея тръгна и баща ѝ и застана до входната врата. В същото това време Аманда вече се сбогуваше на стълбата с Хардинг и лорд Хейстингс. Даниел донасяше дрехите, а заминаващите си гости благодаряха на Аманда за чудесната вечер. Тя беше сигурна, че веднага щом като

обърнат гръб, ще започнат да обсъждат поведението ѝ, но си призна, че ѝ е все едно. Стоеше слънчево усмихната и не позволи на никой да забележи колко зле се чувства всъщност.

Пред Аманда застана мисис Нюмайер и предвзето започна да ѝ благодари за прекрасните ястия. Домакинята развеселено си рече на ум, че за първи път тази вечер вижда въпросната госпожа. После изведнъж пред нея се изправи Робърт и я погледна с поглед, който говореше, че едва ли не той е излъганият. Тъй като сър Найджъл се бе задълбочил в някакъв разговор, Робърт успя да дръпне Аманда настрана.

— Господи, как можахте да сторите такова нещо! — прошепна той разгорещено.

— Какво?

— Видях ви в неговите прегръдки! Това е изключително непочтено!

— Непочтено! Не ме карайте да се смея! Този мъж поиска ръката ми! А вие напротив... вие сте този, който прави неприличните предложения!

— Той никога няма да се ожени за вас! — изръмжа Робърт.

— Така ли?

— В тази игра картите са напълно ясни. Той е безмерно богат. Един ден вие също ще станете богата наследница, но и при най-добро желание няма да достигнете това, което той притежава. Така че неговото предложение просто не е сериозно. В края на краищата вие сте...

— Не съм била достатъчно богата! Ох, оставете ме на мира, Робърт! За разлика от вас на този свят има хора, чиято първа мисъл сутрин не винаги е богатството.

Робърт смръщи лице. Изведнъж Аманда съзна какво точно не ѝ допада в Робърт и се учуди на собственото си спокойствие и ведрия си поглед въпреки палещата болка в сърцето.

— Вие никога няма да се омъжите за него. Той е фанатичен патриот.

— Патриот? Сега тази дума има различни значения. Но нека ви успокоя — аз имам намерение да се омъжа за него.

Леко шумолене накара Аманда да се обърне. Точно зад нея беше застанал лорд Кемерън и очите му светеха от удоволствие.

— Лека нощ, мое съкровище! — каза той тихо и я дръпна настрана. — Ще се върна скоро и тогава ще обсъдим намеренията си за сватбата.

Тя с удоволствие би го ритнала по кокалчетата, но не посмя, тъй като Робърт не я изпускаше от очи. Вместо това кротко му отговори:

— Лека нощ. — И след кратка пауза добави — Мое съкровище.

Ерик ѝ се поклони дълбоко, след което размени още няколко думи с баща ѝ. Робърт се извърна ядосано и също напусна къщата. А Аманда трябваше да скрие вълнението си от останалите гости. Последен към нея се приближи Дамиен, който живееше на не повече час път оттам. Аманда го целуна по бузата и изрази съгласието си в най-близко време да го придружи до Уилямсбърг.

— Лека нощ, млади човече!

Аманда наблюдаваше ръкостискането между баща ѝ и Дамиен и трябваше да признае, че братовчед ѝ бе прав. Изглежда баща ѝ действително не го понасяше. Безпомощно сви юмруци и си пожела поне баща ѝ да не гледа Дамиен по този зловещ начин.

Всички вече бяха напуснали къщата. Даниел се приближи до лорд Стърлинг.

— Имате ли още някакво желание, сър?

Лекият френски акцент дразнеше бащата на Аманда и той погледна прислужницата едва ли не враждебно. Въпреки че беше доволен от работата ѝ в къщата и от това как наглежда робите, лорд Стърлинг никога не намираше нито една добра дума за жената. Аманда предполагаше, че тя стои в този дом единствено заради нея. Даниел вече нямаше никакви живи роднини. Съпругът и малката ѝ дъщеричка бяха починали в трюма на кораба, с който бяха докарани от Порт Роял във Вирджиния. По-късно Даниел беше изгубила и брат си.

— Не. Можете да тръгвате — отговори лорд Стърлинг. Студеният му поглед се премести върху дъщерята. — А сега да си поговорим с теб, дъще.

— Заповядайте, татко — каза Аманда леко уплашена.

— Ела при мен!

Тонът му не ѝ харесваше, но тя бе твърде изтощена, за да се съпротивлява. Вместо това го последва безмълвно.

— Да?

Изведнџж тежката му ръка се стовари върху лицето ѝ така, че тя се озова на колене на земята. Викът ѝ от силната болка настигна Даниел, която все още не бе напуснала помещението.

— Не се месете! — извика лорд Стърлинг на прислужницата. — Иначе ще наредя да ви бият с камшик. Изчезвайте най-послед!

Даниел се поколеба за миг, но после направи крачка напред.

Аманда се надигна. Главата ѝ бучеше.

— Добре съм, Даниел. Tu peux t'en aller maintenant^[1] — рече тя с плачевен глас.

Лорд Стърлинг мразеше този език и ядът му нарасна.

— Само да ти дойде още веднџж наум да се противопоставяш на думата ми!

— Моля? — учуди се Аманда.

— Лорд Кемерън сподели, че не е съгласен да се ожени за теб, ако ти не желаеш това. Занапред аз ще взема нещата в свои ръце и ще ти намеря съпруг.

— Не! — извика тя ужасена. — Ти не можеш да ме принудиш да се омџа за когото и да е! Не го вярвам!

— Лорд Кемерън не те иска вече!

— Но ти не можеш да ме омџиш ей така!

— Ще се омџиш за този, когото аз ти посоча! А ако не ме слушаш, ще се запознаеш с камшика. Сега изчезвай от очите ми!

Напук тя остана на мястото си и усети как бузата ѝ се подува, а сълзите пълнят очите ѝ.

— Аз... аз те мразя! — просъска през зъби тя.

За нейно учудване баща ѝ нагло се ухили.

— Можеш да ме мразиш колкото си щеш, щом от това ти става по-добре. Носиш името ми и ще ми се подчиняваш. А сега върви в стаята си!

Аманда хукна нагоре по стълбата и с облекчение блъсна вратата зад себе си. Беше щастлива, че най-послед е останала сама, но когато премисли положението си, се тръшна хълцаща на леглото. Какво беше сторила, че така се разбиха мечтите ѝ? Всичкото вълшебство се бе изпарило и тя подозираше, че още по-големи нещастия ще я връхлетят. За кратко време животът ѝ се промени напълно, но сякаш не към добро.

[1] Сега можеш да си вървиш (фр.) — Б.ред. ↑

ГЛАВА ПЕТА

През следващите седмици Аманда гледаше да стои по-далеч от баща си. Известно време той отсъстваше по работа. Но и след завръщането му всеки от тях двамата се хранеше сам в стаята си. На Аманда не ѝ беше никак лесно да преживее всичко това. От една страна тя се опитваше да преглътне разочарованието си от Робърт, а от друга — едва сега разбра колко малко всъщност баща ѝ се интересува от нея. Досега тя го мислеше просто за своенравен и изключително сериозен човек, но трябваше да установи, че ѝ е неприятно да го среща.

Освен всичко това се появяваше и мисълта за Ерик Кемерън, която също я измъчваше. Въпреки нейното сурово отношение тя знаеше, че му бе доставило удоволствие да отстрани Робърт и да ѝ помогне в малкото ѝ отмъщение. След празника тя не бе чувала и дума за него. Аманда бе леко разочарована, тъй като го имаше за мъж, който преследва до край обекта на своите желания. Но пък може би той не я желаше достатъчно силно, утешаваше се Аманда. Когато си спомнеше за ласките, смеха и пронизващия му поглед, Аманда се изчервяваше и неспокойно се мяташе от единия край на леглото в другия. Тя бе обезпокоена от това, че той знае твърде много за нея, но след това се успокояваше, че всъщност знае само за Дамиен и случилото се в Бостън. Но не, това не бе всичко — той май наистина знаеше повече за нея. Очите му бяха проникнали до дъното на душата ѝ.

Понякога положението ѝ се струваше толкова безнадеждно, че даже стоенето в Стърлинг Хол ѝ изглеждаше противно. И въпреки че обичаше прекрасния си дом, все по-често се замисляше за бягство. Но къде ли можеше да отиде? Със сигурност по всяко време би могла да гостува на леля си в Южна Каролина или на сър Томас Мейбри в Бостън, но и двамата биха я приели само със знанието и съгласието на баща ѝ. А как ли стоеше въпросът с Филадельфия, където живееше Майкъл, братът на Дамиен? Не, във Филадельфия и в Бостън в момента вреше и кипеше, така че там не бе никак сигурно. Освен това тя бе

вярна поданичка на короната и нямаше намерение да живее сред бунтовници. Стърлинг Хол беше и си оставаше родината ѝ. Едва ли на света можеше да се намери по-прекрасно местенце от Вирджиния през лятото.

Аманда се сети за широката река, свежия въздух, пеенето на робите по полята, мелодичните разговори на слугите и работниците и изведнъж ѝ се прииска да се поразходи. Минавайки покрай дъбовете в края на парка, тя си спомни, че веднъж баща ѝ мимоходом бе споменал, че е възможно отново да я изпрати в Англия. Междувременно Аманда бе разбрала, че той се стреми да я отстрани от пътя си, за да може един ден да я използва като послушен инструмент при изпълнението на собствените си планове. С разтуптяно сърце тя реши по никакъв начин да не се оставя да бъде жертвана. При никакви обстоятелства!

Аманда погледна замислено от върха на хълма, където се намираше бащината ѝ къща, надолу към поляните, стигащи чак до реката. Стърлинг Хол бе огромно, напълно самостоятелно имение. Под къщата се намираха множество стопански постройки като пералнята, оборите, плевните, ковачницата, обущарницата и навесите за каруци, карета и файтони. Непосредствено до тях се намираха помещенията на робите и малко по-големите къщи на слугите и свободните работници. Докъдето поглед стигаше, се простираха тютюневите поля — най-доходоносният поминък в областта. Бащата на Аманда не можеше сам да се грижи за земите си, тъй като политическите му амбиции и общественият живот го поглъщаха изцяло. Освен това обичаше да си пийва повечко, а и комарът го влечеше.

Аманда знаеше, че баща ѝ си има любовница в Уилямсбърг и освен това често преспива с една от робините си. Тя научи всичко това на петнадесетия си рожден ден от Дамиен. Тогава тя бе зашлевила силна плесница на братовчед си, но по-късно Даниел потвърди, че казаното от Дамиен е вярно. Оттогава Аманда старателно пъдеше от главата си всяка мисъл за любовния акт. Даже и когато вече бе влюбена до смърт в Робърт Тейритън, тя продължаваше да си представя връзката си с него само като хармонично съвместно съжителство в Стърлинг Хол. Милувките на Ерик Кемерън за първи път събудиха в тялото ѝ сладострастие и любопитство към мъжа. „Този човек непрекъснато ли ще ме преследва?“ — прошепна тя и притисна ръце

към горящите си бузи. Искаше на всяка цена да изтръгне от съзнанието си мислите за него и изобщо за случилото се в нощта на летния празник. Може би действително трябваше да отпътува нанякъде, за да не ѝ се налага да изслуша всички подробности около сватбата на Тейритън с неговата дукеса.

— Аманда! Аманда!

Даниел стоеше на верандата, бършейки ръце в престилката и гледаше към нея с черните си, уплашени очи. След това ѝ махна с ръка.

— Ma petite, баща ви пита за вас. Трябва да идете в кабинета му!

Аманда се вкамени. Тя нямаше никакво желание да се срещнат, но знаеше, че няма избор. Той я държеше в ръцете си поне докато живееше в неговата къща.

Тя решително изправи гръб.

— Благодаря ти, Даниел. Идвам!

По пътя тя приглади памучната си пола и провери дали косите ѝ са в ред. После почука и след като той се обади, влезе в стаята.

Найджъл Стърлинг седеше до бюрото си пред голяма счетоводна книга и събираше дълга редица от числа. След като свърши със сметките си, той вдигна глава и я погледна неодобрително.

— Заминаваме.

— Моля? — попита Аманда с учудване. — Но аз не искам да ходя никъде.

— Все ми е едно. Имам работа в Уилямсбърг. Губернаторът ме покани и настоя да взема и теб. Така че тръгваме.

Сърцето на Аманда се преобърна. Нямаше как повече да му противоречи.

— Добре. Кога тръгваме?

— Днес следобед. Точно в три часа.

И той се върна отново към колонките с цифри, показвайки, че не желае повече да бъде обезпокояван.

Аманда излезе от кабинета, а отвън я чакаше Даниел с уплашените си очи.

— Всичко е наред — веднага я успокои Аманда. — Днес следобед тръгваме за Уилямсбърг.

— Аз трябва ли да идвам?

— Не съм питала, но ми се струва, че просто трябва да дойдеш, иначе...

— Иначе? — повтори Даниел питаща.

— Иначе няма да издържа — завърши Аманда изречението си съвсем спокойно и избяга бързо в стаята си.

Точно в три тя бе готова за път. Беше си избрала бяла муселинена рокля на малки розови цветчета и цветна, хармонираща на роклята наметка. Беше с бели обувки и широкопола сламена шапка с пера. Даниел се беше изправила до куфарите и чакаше. Аманда я погледна и си помисли, че въпреки възрастта си тя все още изглежда чудесно в светлосивата си тясна рокля и малката шапчица, с които се бе натъкмила.

Най-после се появи и лорд Стърлинг и даде напътствията си. След като първо бе натоварен багажът, той покани дамите в колата. На Даниел беше отделен един дълъг проницателен поглед, после той сви рамене и докато се качваше, заповяда:

— Никакви разговори на френски!

— Да, милорд! — отвърна Даниел и сведе очи.

Аманда наблюдаваше сцената и изведнъж в съзнанието ѝ изплува мисълта, че по-рано баща ѝ е злоупотребявал с Даниел по същия начин, по който сега го прави със своята мулатка. Стана ѝ гадно и си пожела баща ѝ да прекара пътуването, скрит зад вестника си. Така и стана — никой не проговори до появата на първите къщи в Уилямсбърг. Даниел и Аманда гледаха през цялото време мълчаливо през прозореца. Аманда предполагаше, че в Уилямсбърг щеше да ѝ остане много свободно време за срещи с приятели и за общи планове за бъдещето, тъй като баща ѝ щеше да е зает със служебните си дела.

Колата спря пред канцелариите на губернатора. Аманда и баща ѝ бяха тържествено посрещнати и отведени в залата, докато Даниел се изкачи на третия етаж, където бяха помещенията за прислугата. Аманда с интерес разглеждаше сбирката от оръжия, украсяващи стените.

— Ах, лорд Стърлинг!

Джон Мъри, граф Дънмор и същевременно губернатор на щата Вирджиния, беше висок, привлекателен мъж с рижа коса и очи с цвят на камък. На Аманда ѝ допадаше огненият му темпераментни енергичният, но добронамерен и твърде често добре премислен и умен начин за справяне с трудностите. Той бе облечен в жълти, дълги до

коленете панталони и редингот с цвят на горчица. На тила напудрената му коса бе събрана в плитка.

Усмихнат, той се поклони над ръката на Аманда.

— Лейди Аманда! Вие сте станали наистина ненадмината хубавица! Жена ми ще се натъжи ужасно, задето не може да ви види.

— О, благодаря ви, милорд! — отвърна Аманда леко смутена. — Не е ли тук съпругата ви?

— Днес следобед не се чувства особено добре — отговори той и лицето му грейна — Както може би знаете, ние очакваме дете.

— Не бях осведомена, милорд, но наистина много се радвам за вас! — С тези думи Аманда учтиво отстъпи назад, за да могат двамата мъже да разменят нужните любезности.

— Найджъл! Колко се радвам! Така свеж и бодър както винаги!

— Точно както и вие, Джон!

— Елате. Нека не оставяме чаят да изстине.

Той хвана Аманда под ръка и я изведе през голямата бална зала навън в градината. Там до маса за чай, разточително покрита с лен и сребро, вече чакаше един прислужник.

Аманда благодари учтиво, когато ѝ подадоха чая. После, отхапвайки от сладкиша, тя си помисли, че едва ли ще може да се отърве от присъствието на баща си.

— Днес е чудесен ден, нали? — попита Джон Мъри, а Аманда се съгласи вежливо с мнението му. Тя не преставаше да се чуди на това, че непрекъснато е въвличана в разговора. Никой не посмя и да се покашля, напомняйки по този начин, че младите дами не бива да се месят в разговорите на възрастните мъже.

Аманда отпиваше вече от втората си чашка чай. Вдигна очи нагоре и видя над тях да лети малко птиче. Прииска ѝ се и тя да може така волно да се носи из въздуха. По едно време забеляза, че разговорът между двамата мъже е замрял. Те просто я наблюдаваха мълчаливо. Аманда поруменя, остави чашката на масата и тихо рече:

— Извинете, бях се замислила за момент.

— О, нима някой може да ви се разсърди за това! Едно толкова хубаво и младо момиче като вас в никакъв случай не бива да се чувства задължено да пие чай с двама възрастни господа. Чух, че лорд Кемерън е помолил за ръката ви, млада госпожице — отбеляза Дънмор.

Нежната руменина по страните на Аманда сякаш се усили. Тя вдигна напред малката си брадичка, без изобщо да поглежда към баща си.

— Доколкото съм осведомена, по този въпрос той е разговарял с баща ми.

— Но вие сте го отхвърлили.

— Аз... — Аманда се поколеба какво да отговори, тъй като усети върху себе си погледа на баща си. Но накрая се засмя очарователно. — Според мен той симпатизира на хора, на които аз не държа, милорд. Неговите политически възгледи изобщо не съвпадат с моите.

— Неговите политически възгледи! Найджъл, чухте ли това? — Дънмор се засмя сърдечно. — Откога младите дами започнаха да се интересуват от политика?

Аманда се усмихна, но ѝ стана неприятно заради погледите, които двамата си размениха. После Дънмор отново се обърна към нея:

— Знаете ли, че той е един от най-богатите мъже във Вирджиния? Освен това е млад, но уважаван от всички хора тук заради смелостта си, справедливостта и чувството за чест. Възможно е понякога да се държи своенравно и по-темпераментно, отколкото ситуацията го изисква, но както съм чувал, за да прояви тези си качества, трябва някой предварително да го е раздразнил. Досега винаги е отхвърлял евентуални кандидатки за женитба с благороднически титли или пък извънредно богатите и всички бяхме учудени на предложението му. Тъй като към вас никой не се обръща с „Ваше Височество“, мила госпожице, а и именията на баща ви в Европа са незначителни, с право може да се твърди, че лорд Кемерън е бил впечатлен единствено от вашата красота. Трябва да се чувствате поласкана, милейди!

Поласкана! Само като си спомнеше за прегръдката му и за собствените си чувства и за това как Робърт трябваше да се свие пред него, на Аманда ѝ прилошаваше.

Тъй като тя нищо не отвърна, лорд Дънмор продължи с хвалебствията си:

— Всичко говорят, че той изглежда твърде добре и че има много красиви очи. Бихте ли могла, скъпа моя, след като се съобразите с тези негови положителни качества, да ми обясните защо все пак не го харесвате?

— Аз... — Аманда не знаеше как да продължи, тъй като обратът на разговора бе изненадващ за нея. Тези лични въпроси всъщност би трябвало да бъдат обсъдени в тесен семеен кръг. Но тя не би могла да обясни на баща си, че истинската причина за нейния отказ е разочарованието, което преживя от разбитата си любов към друг мъж. Присъствието на лорд Кемерън я караше да се чувства като марионетка, а всезнаещата му, иронична усмивка направо я разболяваше.

— Съвсем честно — каза тя най-после усмихната — не мога да ви отговоря на този въпрос. Кой ли пък може?

Лорд Дънмор поклати замислено глава и се облегна назад.

— Както знаете, в тази работа последната дума ще е на баща ви — припомни ѝ той. — Ерик Кемерън е от моите действащи командири. Затова той ще тръгне с мен на Запад, за да потушим едно въстание на чайените. Той е в състояние за кратко време да възпламени много хора и поради тази причина все още е важен за мен.

— Вероятно е така — съгласи се Аманда внимателно и се опита по изражението на бащиното си лице да отгатне докъде може да доведе този разговор. Джон Мъри бе твърде зает човек, за да прекарва времето си в празни приказки. Но баща ѝ също я гледаше изчаквателно с присвити очи.

— Обичате ли нашата Англия и краля? — попита изведнъж напълно изненадващо лорд Дънмор и от тона му Аманда се почувства като обвиняема.

— Но разбира се! — уплашено извика тя.

— Отлично! — отбеляза Дънмор доволно и се поприведе към нея. — Имам за вас една много важна задача, лейди Аманда.

Поради съзаклятническият му глас предчувствията ѝ вече не бяха никак добри. Ръцете ѝ се разтрепериха.

— Както вече ви съобщих, съвсем скоро лорд Кемерън ще потегли с мен на Запад, за да сложим индианците там, където им е мястото. Кемерън вече ми даде думата си.

Аманда си помисли, че новината наистина е чудесна, но какво ли общо щеше да има тя с нея.

— Бих желал до този ден да се срещнете с него.

— Моля, милорд?

— Правите го за Англия, лейди Аманда. Вашият баща също споделя мнението ми. Срещнете се и се сдобрете. Дръжте се така, все едно още претегляте предложението му.

Едва когато чаената чашка издрънча на земята, Аманда усети, че във възбудата си е скочила.

— О, не, не бих могла да го сторя! Обичам отечеството си от цялото си сърце и бих дала живота си за него, но това е твърде много!

— Той често ходи в една кръчма и се среща с някакви луди глави — хора със съмнителни политически убеждения. Аз непременно трябва да разбера дали Кемерън е все още верен на короната. Освен това бих искал да узная какви са плановете на тези така наречени патриоти.

— Но тези хора само изказват мнението си, милорд. Ако те всички бъдат арестувани...

— Може и да имате право, но това не важи за Кемерън. Той е уважаван човек и много от тия хора биха го последвали сляпо. Ако той действително е забъркан в търговията с оръжие, тогава при всички случаи е предател и трябва да му се сложат белезниците.

— Но аз... аз не бих могла да направя това.

Дънмор се облегна назад и остави бащата на Аманда да изиграе следващия рунд.

— Можеш, Аманда и ще го направиш! И без противоречия!

— Татко...

— В джоба на лорд Дънмор има заповед за арестуване на братовчед ти Дамиен.

— Какво казваш? — извика Аманда. Ужас се изписа на лицето ѝ, а ушите ѝ забучаха. Но само един поглед към губернатора беше достатъчен, за да разбере, че баща ѝ казва истината.

— Какво толкова е събрал Дамиен? — попита тя сломена, тъй като знаеше отговора. Подозрението отдавна растеше в душата ѝ. Затова и беше тръгнала подире му в Бостън. Имаше доброто желание да го предпази от глупости.

— Дамиен Розуел е извършил редица престъпления. Знаем със сигурност, че е откъвал оръжие и муниции, че притежава бунтовни текстове, които е разпространявал и сред населението.

— Бунтовнически текстове! Та затова бихте могли да обесите цялата колония, лорд Дънмор!

— Бих могъл да докажа без никакво съмнение, че той е отмъквал оръжие — припомни й Дънмор с мек, даже изпълнен с тъга глас.

Аманда усети, че сърцето ѝ се смразява. Знаеше, че няма да може да понесе, ако с Дамиен се случеше нещо лошо, независимо каква глупост е извършил.

— Това означава предателство. Според закона бихме могли да го обесим. Но Дамиен е дребна риба. Тъй като знаем, че той означава твърде много за вас, с голямо неудоволствие ще го приемем за изкупителната жертва вместо акулите.

Аманда седна замаяна обратно на стола си. Това просто не можеше да бъде вярно! После енергично вирна брадичка, не, никога нямаше да прости на баща си. Вече го мразеше от цялата си душа.

— Какво искате да узнаете?

— Всичко за Кемерън. Какво иска да прави, какви са плановете му и по възможност това, което вече е извършил. Искам да знам дали има намерение да ме изостави, когато пред мен се изправят големите трудности.

— В случай, че получа тази информация...

— Тогава ще скъсам заповедта за арестуването на братовчед ви.

— Нищо не ми струва да шпионирам, щом така ще служа на Англия. Но искам да ви предупредя — лорд Кемерън съвсем не е глупак.

— Това ми е напълно ясно. Този човек ми е приятел, въпреки че някой ден може да се озовем в противоположни лагери. Ще трябва да се понапънете, за да изглеждате убедителна. Смелост, скъпа моя! Непременно трябва да знам дали той е с мен или против мен.

— Всъщност това се нарича изнудване — възпротиви се Аманда.

Лорд Дънмор се надигна и даде да се разбере, че ситуацията не му се нрави напълно. Затова пък по всичко личеше, че бащата на Аманда се наслаждава на мъките ѝ. Сигурно предложението бе негово.

— Размислете още веднъж на спокойствие, дете мое! Наистина ще оценим вашия жест. Вие трябва да вземете решението. — Той сложи за миг ръка на рамото ѝ и я остави насаме с баща ѝ.

Известно време Аманда гледаше мълчаливо към баща си, след което проговори, натъртвайки на всяка дума:

— Мразя те! Никога няма да ти простя!

Баща ѝ се изправи и застана съвсем близо до нея. Хвана брадичката ѝ и болезнено изви главата ѝ нагоре.

— Ще правиш само това, което аз ти кажа! През всичките тия години чаках да настъпи мигът, в който ще мога да те използвам. Той най-после дойде и сега ще ми се подчиняваш! Възхищението на краля ми е в кърпа вързано. А ако се противиш, Дамиен ще висне на бесилото. Разбра ли?

С усилие тя се изплъзна от здравата му хватка и сведе очи, за да не се видят напирещите вече сълзи.

— Както вече казах на лорд Дънмор, Кемерън не е глупак. Той знае, че не държа на него.

— Имаш достатъчно време, за да го убедиш в противното.

— Той няма да ми повярва.

— Убеди го!

— А как трябва да го направя? Може би да му се хвърля на врата?

Устата на Стърлинг се разтегли в гримаса.

— Ако е необходимо, да.

Аманда скочи възмутено.

— Ти си чудовище! — изкрещя в лицето му тя. — Нито един баща не би поискал такова нещо от детето си.

Усмивката му се разшири.

— Аз може и да съм чудовище, но ти си родена от курва! — просъска той тихо. — Това наследство в момента може само да ти е от полза.

Няколко мига Аманда стоя вцепенена, но после изведнъж се развика:

— Как можеш да говориш така за майка ми! — с ярост се хвърли тя отгоре му.

Но лорд Стърлинг я хвана здраво в железните си ръце. Стана ѝ лошо, усещайки дъха му пред лицето си и виждайки пълните му с омраза очи.

— Може би няма да е зле да извадя камшика и да те напляскам както трябва. И не забравяй, че Дамиен ми е в ръчичките!

Аманда разбра от празния му поглед, че той мисли всичко това напълно сериозно.

— Трябва вече да се приготвяш. Дамиен е в града. Аз му съобщих за нашето пристигане и му позволих тази вечер да излезете заедно. Ще дойде да те вземе в седем часа. И да не си и посмяла да го предупредиш. Направиш ли го, знай че го убиваш на място!

След тези думи Найджъл се обърна и си тръгна. Аманда се облегна на стола си с лек световъртеж. Погледна към небето и се учуди, че слънцето все още грее и че птичките въпреки всичко си чуруликат. Какво толкова бе сторила, че баща ѝ я презираше? Защо той нарече майка ѝ „курва“ и защо искаше и нея да види в подобна роля? Аманда притисна длани до устата и захапа ръката си до кокал. Тайничко тя проклинаше Дамиен заради глупостта му. Но той бе един от малцината, комуто тя можеше безрезервно да се довери и чиято обич я радваше.

Сега я подхвърляха на лорд Кемерън като плячка! Да, друга поточна дума нямаше. Щом той се стремеше към нея — пък било и само, за да я притежава — тогава във всичко случаи щеше с нещо да се издаде. Как трябва да се държи тя? Баща ѝ нямаше представа какво се бе случило през онази нощ. Естествено, лорд Кемерън би се учудил от такава внезапна промяна.

По някое време Аманда се надигна и замислена тръгна към къщата. Тя би служила с радост на родината си и би сторила услуга на лорд Дънмор, но това, което искаха от нея, беше прекалено. Разтрепери се. А само като си помислеше за издаващото решителност лице на лорд Кемерън и за несъмнената му сила, треперенето ставаше още по-силно. С огромно усилие Аманда стигна до стаята си и се хвърли върху леглото. Страхуваше се и знаеше съвсем точно защо. Този мъж не беше глупак. Ако той само подушеше предателството или пък я спипаше...

Когато Ерик Кемерън влезе в предверието на кръчмата „Релайг“, като по заповед всички разговори замлъкнаха. На това място се срещаха хора с политически убеждения, по-различни от официалните. За тях Кемерън бе лорд, което веднага означава верен поданик на краля. Именията, които той притежаваше, също бяха от значение. Присъстващите, повечето от които бяха фермери, земеделци или пък търговци, кимнаха с респект към новия гостенин, но веднага след това

отново насочиха вниманието си към чиниите и чашите бира. Лорд Кемерън се направи, че не забелязва недоверчивите погледи. Съблече горната си дреха и седна на една маса, близо до задната врата.

Старателният собственик дотърча веднага:

— Радвам се, че ни оказвате чест, Ваша светлост!

— Кажете ми, тук ли е полковник Вашингтон?

Гостилничарят се позамисли:

— Ами, не знам... аз...

— Добре, добре — чу се смях зад гърба на Ерик. Вашингтон се бе промъкнал незабележимо от частните помещения в задната част на кръчмата. Той беше висок, широкоплещ човек и бе прибрал тъмните си, но вече леко посребрени коси отзад на малка опашка.

— Той ми е приятел — обясни Вашингтон на кръчмаря. — Имаме уговорка да се срещнем. Елате, Ерик, останалите вече ви чакат.

Ерик стана и последва полковника в коридора. Вашингтон беше с няколко години по-възрастен от Кемерън. Той бе роден във Фредериксбърг, но от известно време живееше в едно прекрасно имение, наречено Монт Вернон, което бе близо до морето и много напомняше на Ерик за Кемерън Хол. Но не само приликата на домовете въодушевяваше Ерик. Харесваше му голямата обич на Вашингтон към земята и всичко, свързано с нея. Всъщност двамата мъже си приличаха твърде много и що се отнася и до старанието, което влагаха в работата си. Например и двамата бяха инвестирали в канала Охайо — Чезпийк, за да засилят експанзията на колониите на Запад зад планините. Вашингтон се бе оженил за една богата вдовица от Уилямсбърг. Марта Къстис не бе най-изящната красавица, но вероятно при нея Вашингтон намираше така необходимите му топлина и домашен уют. Ерик познаваше добре Марта и ценеше не само ума ѝ, но и способността ѝ да изслушва с внимание събеседника си.

Миналата година бе починала доведената дъщеря на Вашингтон и вероятно той беше преживял тази загуба много по-трагично, отколкото показваше пред хората, мислеше си Ерик, докато го следваше по коридора. Може би пък и сегашните политически затруднения просто да са за него едно отвличане от семейната трагедия. Бяха му се струпали и грижи около имението на брат му Джордж. След смъртта на брат си той наследи Монт Вернон и сега там отиваше цялата му страст. Ерик го разбираше добре, защото почти

същото преживяваше и той с Кемерън Хол. Двамата мъже се бяха запознали в Уилямсбърг малко след края на Седемгодишната война и от тогава често се срещаха, за да си поговорят за отношението на краля към колониите, отношение, което те никак не одобряваха. След онази вечер в Бостън Ерик все по-често търсеше Вашингтон и различни членове от Камарата на общините, но все още не му се беше удало да спечели доверието на всички. Имаше хора, които не му вярваха.

През 1769 година тогавашният губернатор на Вирджиния, лорд Ботетур, предизвика размирици, тъй като разпусна парламента на щата заради силния протест на депутатите срещу закона за данъците. Тogaва Ерик бе все още млад член на горната камара и гласът му не важеше толкова много за общото решение. По-късно везните се уравничиха, тъй като законът бе върнат обратно. В момента парламентът също бе разпуснат, но Ерик вече имаше своето сигурно място в Съвета на губернатора. Беше му напълно ясно, че тръгва по опасен път. Заради произхода си той принадлежеше към торите, но срещата с младия печатар Фредерик Бартоломю и събитията в онази нощ го промениха много. Пламенните речи на Патрик Хенри също казаха своето. Много хора смятаха оратора за шут, подстрекаващ към ненужни бунтове, но на Ерик му допадаше силата на словото му, а също така и принципите, които застъпваше. Той се осмеляваше свободно да изразява мислите си, без да се бои за живота си, богатството или пък положението, което заемаше в обществото.

Семейството на Ерик Кемерън бе дошло във Вирджиния още в началото на 17-ти век. В сравнение с родината земите в колониите бяха нови, сурови и вълнуващи. Ерик бе учил в Оксфорд, често посещаваше владенията на семейството в Англия и беше пътувал до Франция, Италия и някои от немските държави и бе установил за себе си, че не може да обича никое местенце в света така силно, както родната си Вирджиния, където все още всичко се намираше в период на изграждане и където всеки можеше да осъществи и най-смелите си мечти. Ерик все още не смееше да го произнесе, но в сърцето си усещаше, че един ден колониите ще се отцепят от отечеството. Не можеше да се отрече, че от ден на ден противоречията ставаха все по-ясни, но въпреки това никой не искаше да вярва, че резултатът ще бъде война.

— Ето тук вътре! — изкомандва Вашингтон, бутайки вратичката към някаква малка стаичка. — Тази вечер ще трябва да се задоволите с компанията на Томас, Патрик и с моята. Всъщност аз вече се подготвям за пътуването.

— Пътуването?

— Да. Първият континентален конгрес ще се състои през септември, а там Пейтън Рандолф, Ричард Хенри Лий, Патрик Хенри, Ричард Бленд, Бенджамин Харисън, Едмънд Пендлетън и аз ще представяме Вирджиния.

— Блестящо представителство — отбеляза Ерик и в тона му личеше почитта към тях.

— Благодаря за комплимента — усмихна се Вашингтон.

Патрик Хенри, който седеше пред камината заедно с Томас Джефърсън, скокна при тяхното влизане.

— О, лорд Кемерън, добре дошъл!

Патрик Хенри бе обут в типичните за Запада панталони и малко го беше грижа за модата на цивилизацията. Пламенният му темперамент, заради който около него винаги се трупаха тълпи последователи, личеше от всеки негов жест. Радостно възбуден, Ерик прекоси помещението и му подаде ръка. Джефърсън обаче бе пълната му противоположност — спокоен, сдържан, елегантно облечен, с изискани маниери. В последно време той ставаше още по-сериозен и замислен.

— Ерик, заповядайте, изпийте първо едно бренди! — предложи му Джефърсън учтиво.

Ерик си помисли, че Джефърсън се е състарил и че може би вина за това има сериозната политическа ситуация в момента.

— Благодаря! С удоволствие ще приема предложението ви — С тези думи той придърпа стол към камината и пое чашата, която Вашингтон вече му подаваше.

— Чухме, че съвсем скоро ще тръгвате с поделенията на лорд Дънмор срещу чайените — започна Джефърсън.

Ерик кимна. Още не бе казал последната си дума, но за него всичко бе ясно.

— Помолиха ме да поведе няколко души срещу нашия общ враг. Не ми беше трудно да взема решение.

Вашингтон наблюдаваше приятеля си с проникателен поглед.

— Приятелю, лорд Феърфакс има намерение да се връща в Англия. Може би ще придружите и него?

Ерик поклати усмихнат глава:

— Не, за мен това не е разрешение. Аз не съм англичанин, аз съм от Вирджиния!

След бърза размяна на погледи между двамата домакини Джефърсън продължи с усмивка:

— До ушите ми достигнаха слухове, че в Бостън един истински лорд се е появил точно когато е трябвало и където е трябвало и е помогнал на един ранен човек, да кажем, индианец. Вие чували ли сте нещо за това?

— Донякъде — рече Ерик.

— Бъдете предпазлив, приятелю! — предупреди го Вашингтон.

— Потвърди ли се този слух?

— О, не! — ухили се Хенри.

Ерик се наведе напред и се загледа замислен в огъня.

— Искам да помоля всички действително да бъдете предпазливи. Аз чух съвсем други неща — Томас Гейг е станал губернатор на Масачузетс, след което е получил заповед от краля да арестува Сам Адамс и Джон Хенкок.

— За тази цел първо трябва да ги залови. Не е ли така? — След този въпрос Хенри се надигна с големи крачки стигна до камината. Той се облегна на перваза и погледна Ерик право в очите. — Само Бог знае какво ще ни поднесе бъдещето, лорд Кемерън. Ако се стигне до някакво решение, надявам се, че умен и предвидлив мъж като вас ще защити нашата кауза. Във вашето положение аз също бих бил затруднен да взема категорично решение. За нашите поддръжници също не е много лесно.

— Може би все пак има начин войната да бъде избягната — каза Ерик.

Вашингтон, който бе потънал в размисъл, изведнъж тихо изруга.

— Дълго време и ние хранихме тази надежда и все още се молим да стане точно така. Но спомнете си последната война, Ерик! Аз изтеглих групата си, когато ме понижиха в чин, защото съм бил колонист. Твърде дълго страдах от тази обида.

— Законът за гербовите такси бе върнат, но сега със закона „Таунсхенд“ нашите права са още повече ограничени. Винаги сме

живели със съзнанието, че сме англичани, но след като започнаха да ни отнемат гражданските права, постепенно отхвърлихме тази мисъл — обясни Джефърсън.

— Законът „Таунсхенд“ също ще бъде върнат — противопостави се Ерик.

— Без данъците върху чая — припомни му Джефърсън.

— Освен това законът бе върнат — намеси се в разговора Хенри — само защото лорд Норд откри, че разходите по увеличението ще надхвърлят приходите от данъка.

Всички се разсмяха от сърце, но изведнъж се почука и те млъкнаха. Вашингтон отиде бързо до вратата.

— Една дама чака отвън — съобщи гостилничарят.

— Дама?

— Да, лейди Стърлинг. Пита за лорд Кемерън.

— Кемерън! — Вашингтон погледна учудено към приятеля си, който тъкмо си пълнеше лулата. И тъй като той само сви рамене и вдигна едната си вежда, усмивка се разстла на лицето на Вашингтон.

— Една от най-хубавите жени във Вирджиния! — отбеляза Джефърсън.

— Дъщеря на важен човек — допълни Патрик с многозначителен тон, по-саркастичен от всеки намек.

— Вярно е — измърмори Ерик, — че поисках разрешение от лорд Стърлинг да ѝ направя предложение за женитба. Но за съжаление нейното сърце се оказа заето и тя ме отхвърли безмилостно.

— И въпреки това сега е тук? Млада дама сама в гостилница... — Доброто ѝ име ще бъде съсипано завинаги! — пошегува се Вашингтон.

— Сама ли е? — попита Ерик гостилничаря. — Не може положението да е чак толкова лошо! — ухили се той към Вашингтон. — Освен това безупречното име е нещо твърде скучно.

— Придружава я братовчед ѝ, мистър Дамиен Розуел. Мъжете отново си размениха многозначителни погледи, а Ерик се обърна към гостилничаря:

— Съобщете ѝ, че идвам веднага и ще бъда на нейно разположение.

След като вратата хлопна зад гостилничаря, Хенри отбеляза:

— Дамиен Розуел е запален патриот и в последно време има големи заслуги за развитието на нашето дело.

— Кралят прецени тези негови заслуги като най-голямо предателство. Надявам се, че младият човек е бил предпазлив пред братовчедка си! — Джефърсън се разтревожи не на шега.

— Може би пък тя харесва и одобрява това, което той върши — предположи Вашингтон без много да му мисли.

Ерик си спомни как сръчно Аманда беше измъкнала куршума от рамото на Фредерик Бартоломю и после как с ярост се подчини на водачеството му — единствено от страх за Дамиен. Не, със сигурност тя не споделяше възгледите на тия мъже.

— А може би иска нещо да разбере — предположи Ерик накрая.

— За да бъдем наясно, трябва да се срещнете с младата дама, нали — заключи Хенри с остър глас.

— Това означава, че трябва да изшпионирате шпионина — пошегува се Джефърсън, но очите му останаха сериозни.

— От мен няма какво да научи — увери ги Ерик.

— Така ли? — попита Вашингтон. — Има хора, които смятат, че вие сте забъркан в нещата много повече от всеки друг.

— Днес се говорят какви ли не глупости — отвърна Ерик лаконично.

— Както и да е, внимавайте! — предупреди го Вашингтон. — Говоря ви като човек и приятел, който не ви мисли лошото.

Ерик потропа неспокойно по облегалката на стола си.

— Благодаря ви за съвета, но аз съм свикнал да внимавам! Може би ще успея с няколко лъжи да измъкна истината от дамата. — Той стана и се поклони. — Мисля, че от това ще излезе нещо интересно и вече се радвам на предоставената ми възможност.

Присъстващите приеха думите му с усмивка.

— Желая ви пълен успех на Континенталния конгрес — допълни Ерик.

— Ние също ви желаем успех в похода срещу индианците!

Ерик им отпрати приятелска усмивка и излезе от стаята. Но в коридора спря за миг, за да се подготви вътрешно за неочакваната среща с лейди Стърлинг. Усмивката му изчезна, когато си спомни за грубостта, с която тя го отхвърли. Според него междувременна нищо не би могло да се промени и това само засили подозрението му, че тя

идва с коварен план. Дали ще опита да изкопчи нещо от него? Само да посмее! Но в същото време той я видя отново на стълбите и си представи, че пак я държи в прегръдките си. Нито за секунда не бе забравил искрящите ѝ очи, сочните ѝ устни и нарастващото любовно желание, което тя разпали у него. Той все още бе решен да я притежава някой ден.

Ерик беше убеден, че идването ѝ не е предизвикано от кротка любов. Младата дама си играеше с огъня. И понеже веднъж се беше решила да го стори, той нямаше намерение да я отклонява, а напротив — щеше да приеме играта ѝ. И да спечели.

ЧАСТ ВТОРА
ШПИОНКА ПРОТИВ ВОЛЯТА СИ

ГЛАВА ШЕСТА

Тази вечер Аманда изглеждаше особено красива. Тя още не беше забелязала Ерик, но затова пък той можеше да я разгледа на спокойствие. Беше потънала в оживен разговор с братовчед си, а топлотата и нежността, които излъчваха очите ѝ, показваха колко много го обича. Ерик с удоволствие би се разменил в момента с Дамиен и даже би продал душата си за един неин поглед от тези зелени очи. Разбира се, това е пълна глупост, каза си той, но в същото време трябваше да признае, че я желае със същата сила, както и преди. Не беше и помислял, че тя може да го потърси и затова беше оставил да мине време до евентуалната им нова среща. Но ето че тя отново се бе изправила на пътя му. Дали знаеше нещо за дейността на Дамиен? Дори и сърцето ѝ да тупти все така силно за Англия, тя никога не би издала своя братовчед!

Жалко, че трябваше да я види при такива обстоятелства. Ерик беше сигурен, че възгледите ѝ не са се променили и че усмивката ѝ е само маска. Иначе тя никога не би се появила доброволно на място като това. Красотата беше нейното оръжие. Днес бе облечена в тъмнозелено, което подходеше на цвета на очите ѝ и даже го подсилваше. Тъй като нощта беше топла, тя бе наметнала на раменете си само един лек шал, но по-голямата част от ръцете и шията ѝ оставаха непокрити. Няколко кичура се бяха отделели от вдигнатите ѝ нагоре къдрици и се виеха по вълшебната ѝ шия.

В тази кръчма, където и без друго рядко идваха жени, Аманда изглеждаше като екзотично птица и събираше всички погледи. Даже и придружена от братовчед си, тук тя не беше на мястото си. Изглеждаше така млада и невинна, а в същото време би могла само с една усмивка да изправи и най-опитния мъж пред непреодолими трудности. „Смелост, приятелю мой!“ — каза си Ерик. Не му липсваше самочувствие, не само защото бе по-възрастен и по-умен, а и защото бе усетил опасността и беше готов да я посрещне.

— Лейди Стърлинг! Дамиен! — извика той радостно, влизайки в кръчмата.

Дамиен стана, а Аманда подаде ръка на Ерик с прелестна усмивка.

Той се поклони учтиво и седна до Аманда.

— Радвам се, че ви виждам отново — поздрави Ерик младия човек.

— Аз също, сър!

— Признавам, че това неочаквано посещение разбуди любопитството ми, милейди — обърна се Ерик към Аманда. — На какво дължа честта? Бях останал с чувството, че вие не искате повече да ме видите.

— Така ли? — попита Аманда учудено. — Но моите намерения, съвсем не бяха такива. — Тръпка на ужас премина през тялото ѝ, но секунда по-късно тя отново му се усмихна. Руменина покри страните ѝ и Ерик вече усещаше неудържимо влечение към нея. Ах, как искаше да зарови пръсти в косите ѝ, да получи още една чаровна усмивка, да я притисне до себе си и да усеща дъха ѝ в лицето си.

— Да разбирам ли, че съм сбъркал? — попита той.

Тя кимна.

— Дойдох, за да се извиня. Онази вечер се случиха твърде много неща и аз действително съжалявам, че бях груба с вас. Моля, простете ми!

— Какво трябва да направя, за да удовлетвори молбата ви?

— Извинете, че се намесвам — обади се Дамиен, — но аз също съм тук!

Ерик се засмя. Той обичаше този храбър младеж с чувство за хумор, който съвсем очевидно бе застанал на негова страна. Според това, което Ерик бе чул, в Бостън приятелите на Дамиен смятаха, че войната е неизбежна. Въпреки че Вашингтон все още имаше известни колебания, Ерик бе сигурен, че и той споделя това мнение.

— Хиляди пъти моля за извинение, Дамиен, но в момента се питам защо ли една млада дама идва в необичайно за нея място само за да иска прошка. — С тъглчетата на очите си той наблюдаваше как у Аманда всичко ври и кипи, но тя с ужасни усилия на волята се опитва да скрие бурята в себе си.

— Какво пък толкова необичайно има? — попита тя с усмивка. — Казаха ми, че тук идват само почтени люде.

— Може и да е така, но това едва ли е общество за благородна млада дама.

— И все пак тук срещнах един лорд! — отвърна тя.

— Точно тук е разликата, Аманда — поучи я той.

Поруменяла, тя отпи глътка бира от халбата си.

— Ние живеем в прекрасен нов свят, нали? И аз тъкмо започвам да му се наслаждавам — тя примигна мило и леко погали ръката му.

Той бързо хвана пръстите ѝ.

— Вие сте консервативна до мозъка на костите си, Аманда!

Все още усмихната, тя се опита да отскубне ръката си.

— Милорд! Означава ли това, че сте се отрекли от краля? Толкова далеч, според мен, не са стигали и най-върлите бунтовници!

Вече се носеха какви ли не слухове, а и бяха нападнати собственици на магазини, които не спазваха бойкота на английските стоки. Още нямаше ранени, нито пък арестувани, но бяха причинени материални щети. Горещият вятър на непокорството повя из страната и положението се изостряше с всеки изминал ден. И точно в тази ситуация той трябваше да отговори на молбата на лорд Дънмор и да тръгне с него срещу индианците!

Дамиен го спаси от отговора.

— Шт, Аманда! Само Бог знае точно кой какъв е днес и кой кого подслушва. Лорд Кемерън не е казал нито дума срещу краля. Напротив. Той му служи и съвсем скоро ще рискува здравето и живота си за него в борбата срещу индианците.

— Ти по-добре се погрижи за своето здраве и своя живот, скъпи ми братовчедо! — тихо го предупреди Аманда.

— Какво имаш предвид? — попита учуден Дамиен.

„Вероятно тя знае съвсем точно, като говори така.“ — помисли си Ерик. Вечерта ставаше все по-интересна.

— Не, няма нищо — отговори Аманда и се обърна усмихната към Ерик. — Чух, че всичко ще се проведе тук.

— Всичко? — осведоми се Ерик с невинно лице.

— Тайните срещи, речите...

„Каква прекрасна лъжкиня била тя!“ — помисли си Ерик, а гласно рече:

— И това ви интересува, лейди Стърлинг?

— Даже много.

— Да не би това да е новото хоби на торите?

— Не, милорд. Просто все по-засилващ се интерес към политиката — отбеляза Аманда. — Властта на народа понякога приема чудни измерения.

— Така ли?

— Да. Искало се самостоятелно управление и се чуват оплаквания колко лошо се отнасяли към горките заселници. Обаче същите хора, които се жалват, плякосаха къщата на лейтенант Хъчинсън в Бостън, въпреки че той ясно застана срещу закона за гербовите такси.

— Да, така е. Уличната тълпа понякога се държи ужасно. Но смея да твърдя, че Хъчинсън не беше разбрал напълно защо хората негодуват срещу този закон.

— Синовете на свободата или така наречените борци за свобода... — каза Аманда иронично и се огледа.

Ерик разбра, че тя иска да научи нещо за водачите на съпротивата. Той се изправи бързо, поклони ѝ се и рече:

— Надявам се, че няма да ми се разсърдите, но когато ме повикахте, аз вече си бях тръгнал. Затова ако искате да продължим разговора си, можете да ме придружите до къщата ми в града.

— Моля? — попита Аманда объркана.

Уплахата ѝ го накара да прикрие усмивката си.

— Бих се радвал, ако ме придружите. Дамиен, разбира се, също е поканен.

— С удоволствие бих дошъл — отвърна Дамиен. — Манди, какво ще кажеш?

— Аз... аз... — колебаеше се тя. После се усмихна. — Да разбирам ли, че сте ми простили, щом ме каните у дома си?

— Мила лейди Стърлинг, в моя дом вие сте винаги добре дошла. Бихте могла и да пренощувате у дома с баща си.

— Благодаря ви много, но в момента гостуваме на лорд Дънмор.

— О, в сравнение с двореца на губернатора моят дом е скромна колиба. В прекрасната гостна на втория етаж ли сте настанена?

— Както виждам, добре познавате къщата.

— По-рано и аз често бях канен там — отвърна ѝ Ерик усмихнат. Беше добре да знае къде може да открие Аманда. — Твърде лесно ви

простих, нали. Колата ме чака отвън. Ако желаете, вашата може да ни последва.

Дамиен беше радостно възбуден, а Аманда вече се бе примирила със ситуацията, тъй като знаеше, че не ѝ остава друг избор. Ерик изведе двамата навън, където кочияшът го чакаше, готов всеки миг да скочи и го обслужи.

— Благодаря, Пиер. Ще се справя сам.

— Oui, Ваша светлост.

Ерик отвори вратичката на каретата и смъкна помощните стъпала. Качвайки се, Аманда го докосна и той вдъхна омайващото ухание на косите ѝ.

— След вас, Дамиен.

Ерик се качи последен и потропа по покрива. Колата тръгна. Пътуването бе съвсем кратко, тъй като къщата му се намираше близо до двореца на губернатора, но въпреки това Ерик имаше достатъчно време, за да наблюдава нервната превъзбуда на Аманда. Инстинктивно усещаше, че нещо не е наред, но все още не успяваше да определи точно какво.

Пристигнаха и Пиер отвори вратичката. Ерик скочи навън и подаде ръка на Аманда. С огромна мъка ръката му се отдели от талията ѝ. При всяко ново движение той усещаше, че желанието му да я притежава става все по-непреодолимо. Тъмните ѝ очи изглеждаха още по-големи на лунната светлина, но изразът на лицето ѝ все още говореше, че тя не гори от страст по него. За щастие той владееше до съвършенство изкуството да се самоконтролира, иначе отдавна би изгубил ума си по нея и би се подвел по играта ѝ.

Мършава жена с боне на главата отвори вратата.

— Лорд Кемерън, не ви очаквах толкова рано, — каза тя, докато взимаше шапките и връхните дрехи в преддверието.

— Но, Матилда! Аз обещах, че ще се върна навреме! Това са лейди Стърлинг и братовчед ѝ Дамиен Розуел.

Аманда не обърна почти никакво внимание на поклона на Матилда, тъй като впери очи в прекрасната колекция от оръжия и в разкошната подредба на залата. Само яворовият шкаф струваше цяло състояние, да не говорим за сребърните свещници под картините.

— Отгук, лейди Стърлинг — измърмори Ерик и въведе гостите си в разкошно подредена стая, чиито стени бяха покрити с книги. До

мраморната камина имаше масивно бюро и голям глобус. Докато Ерик им посочваше уютно подреден ъгъл за сядане, Аманда усети ръката му на гърба си и блесналия му поглед. Сякаш само чака удобния миг да нападне, помисли Аманда, но въпреки зловещата игра милото изражение не слизаше от лицето ѝ. Дамиен ѝ беше не само братовчед, но и най-верният приятел, затова изпаднаше ли той в беда, тя трябваше да бъде готова на всичко, за да му помогне. За съжаление не беше успяла да се запознае с нито един от приятелите на лорд Кемерън, но трябваше да запази добрите си отношения с него заради бъдещите срещи.

— Седнете, милейди! — покани я той, посочвайки към тапицираните столове.

Аманда опита да се усмихне, но играта на безгрижие вече не ѝ се удаваше така леко.

— Прекрасна къща! — отбеляза Дамиен въодушевен.

— Благодаря за комплимента, Дамиен. Ще пиете ли едно бренди? Бих ви предложил чай, милейди, но за съжаление съм се присъединил към бойкота и вече не го купувам.

— Аз също бих взела чашка бренди — отвърна Аманда със сладка усмивка.

— Не вярвам! — засмя се Дамиен.

— Защо пък не? — попита тя, продължавайки да се усмихва, но очите ѝ сякаш горяха. И двадесет чаши щяха да са ѝ малко, за да забрави насилието, което извършиха над нея!

Лорд Кемерън вдигна учудено едната си вежда, но после напълни три чашки с бренди. После погледна Аманда дълбоко в очите, подавайки ѝ чашата а когато пръстите им леко се докоснаха, тръпки разтърсиха тялото ѝ. Той застана плътно до стола ѝ и сякаш тъмната му фигура се издължи. Очите му я гледаха очаквателно, сякаш се надяваха на отговор от нейна страна.

— Благодаря ви. — Тя пое усмихнатата чашата.

След това дойде ред на Дамиен, който също благодари и продължи да разглежда книгите. След това се приближи до глобуса и го завъртя.

— За завиждане сте, лорд Кемерън — установи Дамиен. — Тази къща е приказно хубава!

— О, много ви благодаря — отвърна Ерик отсъстващо, тъй като очите му не слизаха от Аманда. Тя с удоволствие би се измъкнала от погледа му, но тази вечер той сякаш я бе омагьосал. — Играете ли шах, лейди Стърлинг?

— Да.

— Искате ли да си премерим силите?

За шаха ли се отнасяше този въпрос? Тъй като Аманда не знаеше точния отговор, само вдигна рамене.

— Ако това ви забавлява.

Ерик мълчаливо стана и отведе Аманда до малка масичка, чийто плот представляваше дъска за шах. Фигурките от слонова кост се намираха в малки чекмеджета отстрани на масичката. Аманда седна там, подреди фигурите и изведнъж се почувства ужасно несигурна, може би от това, че беше прекалено близо до Ерик.

— Вие сте на ход — обяви той.

По време на първите ходове, които бяха напълно механични, Аманда наблюдаваше внимателно ръцете на Кемерън. Те бяха големи, силни, почернели от слънцето. Аманда забеляза, че Ерик следи погледите ѝ, притесни се и направи първата грешка, която бе веднага шумно отбелязана.

— В любовта и на война, а също така и при играта на шах е опасно и за секунда да се разсееш!

— Но истинската игра все още не е започнала, милорд. Може би много по-бързо, отколкото си мислите, ще ви се наложи да се отбранявате.

— Та нима аз съм нападал?

— Искате ли да победите? — попита тихо Аманда.

Лениво усмихнат, Ерик се облегна назад.

— Аз винаги побеждавам, лейди Стърлинг.

— Винаги ли?

— Винаги.

Аманда отмести очи от него и се съсредоточи върху играта. Колкото повече напредваха, толкова по-замислени ставаха и двамата и паузите между отделните ходове се увеличаваха.

— Това се казва мислене с няколко хода напред — отбеляза Дамиен, поглеждайки към дъската. Думите му бяха насочени към Ерик.

— Е да, понякога минават часове, а друг път даже дни, докато успееш да се добереш до целта. Но за съжаление сега нямам много дни на разположение.

— Колко жалко! — извика Дамиен. — С удоволствие бих разгледал Кемерън Хол!

— Няма нищо по-лесно от това, скъпи ми Дамиен. Каня ви най-любезно да разгледате имението и да стоите толкова дълго, колкото ви сърце иска, даже и ако не съм тук.

— Това е изключително великодушен жест и аз съм ви много благодарен, милорд.

— Удоволствието е мое — каза Ерик и с енергичен ход обяви шах.

Тя реагира бързо, но това ѝ струваше още една фигура.

— Бъдете по-предпазлива, милейди! Ще пробия отбранителната ви линия.

— Още не съм победена, милорд!

— Нямаше да сте достоен съперник, ако се предадете толкова рано.

Аманда сбърчи вежди, тъй като разбра, че казаното не се отнасяше до шаха. Единствен Дамиен дори и не подозираше многозначителността на разговора им.

След час те стигнаха до патова ситуация. Дамиен вече едва изтрайваше и чакаше с нетърпение да свършат.

— Библиотеката ви наистина е много впечатляваща — каза той въодушевен.

— Така ли мислите? Видях, че разглеждате книга по ботаника. Имам още една, но тя се намира горе на втория етаж. Ако желаете, бихте могли да разгледате и нея.

— О, да! С огромно удоволствие! — зарадва се Дамиен.

— Тогава заповядайте. Аманда, ще ни извините ли за миг?

— Разбира се — измърмори тя. Изведнъж сърцето ѝ се разтуптя и тя едва изчака двамата да напуснат стаята. Скочи веднага, изтича до бюрото и дръпна бързо голямото чекмедже. Но там имаше само сметки и други подобни хартийки. Списък на запасите от вино допълваха „предателското“ съдържание.

Едва в едно от страничните чекмеджета тя се натъкна на писмо, което явно беше от Бостън. Но тъй като чу, че мъжете се връщат, тя

бързо пхна плика в джоба на широката си рокля. Тихо затвори чекмеджето и се върна на мястото си.

— Сигурен съм, че книгата ще ви хареса — казваше Кемерън, отваряйки вратата. — Както виждам, вие обичате земята.

— О, да — увери го Дамиен. — Само конете ме интересуват повече.

— Напомняте ми моя приятел полковник Вашингтон. Той също е голям почитател на конете, а голямата му страст е ботаниката.

— О, значи съм най-намерил най-подходящата компания! — зарадва се Дамиен.

Най-подходящата компания за бесилката, рече си Аманда, но веднага се помъчи да подтисне мрачните си мисли. Сърцето ѝ се разтуптя лудо като си представи как Ерик я претърсва и триумфиращо измъква от джоба ѝ откраднатото писмо, и после дългите му пръсти се увиват около шията ѝ и я душат.

— Аманда, струва ми се, че вече трябва да си тръгваме. Баща ти сигурно се безпокои.

И сигурно ще бъде по-опасен от всеки друг път. Дамиен не изрече тия думи, но Аманда знаеше, че си ги мисли.

— Добре, да тръгваме — съгласи се тя, усещайки върху себе си многозначителния поглед на Ерик. Когато се ръкуваха за довиждане, тя имаше чувството, че ръката ѝ завинаги ще остане в неговата. Пръстите му сякаш изгаряха нежната ѝ кожа.

— Благодаря за посещението, милейди. Съжалявам, че сте се настанили при губернатора. С удоволствие бих ви поканил в Кемерън Хол.

Аманда се почувства неловко, като се сети за писмото в джоба си. Прииска ѝ се да изчезне колкото се може по-бързо.

— И аз ви благодаря — отвърна тя припряно.

Кочияшът на Дамиен беше задрямал и Аманда забеляза с радост колко внимателно братовчед ѝ го събуди. Един толкова добър младеж не би могъл да бъде предател!

— Елате, аз ще ви помогна, милейди! — Докато Дамиен се занимаваше с кочияша, Ерик повдигна Аманда, за да я качи в каретата.

Тя усети ръцете му на талията си. После те леко се плъзнаха надолу и очите ѝ се разшириха от страх. Бързо извърна глава и го погледна тъй, сякаш я насилваше. Сърцето ѝ се качи в гърлото.

Усмивка на доволство премина по лицето на Ерик.

— Човек може да си помисли, че се възбуждате, когато ви докосвам.

— Как смеете...

— Никога не съм виждал очите ви толкова големи, а ѝ пулсът ви е ужасно силен. — И той приближи лице до нейното. — Май искате целувка.

— Вие... вие се заблуждавате.

— Моля? Нима не копнеете за моите ласки? Тогава остава изводът, че искате нещо друго от мен и затова като крадец се измъквате от къщата ми.

— Не говорете смешки! — с мъка изрече тя.

— Мислех, че извинението ви е истинско.

Дишането ѝ ставаше все по-бързо и гърдите ѝ видимо се повдигаха нагоре. Аманда съвсем не си даваше сметка как е впила пръсти в седалката и колко огромни са станали очите ѝ.

— Разбира се, че беше истинско.

— Облекчение е за мен да го чуя!

При тези думи той скочи при нея вътре в колата. Седна и я притисна с цялото си тяло.

Аманда искаше да протестира, но не можа да издаде нито звук. Ерик я погали нежно по страните, после пръстите му се спуснаха до тила ѝ. Замайана, тя затвори очи. Може би брендите гореше така в тялото ѝ. Остави се на ласките му бездиханна.

— О, наистина голям товар ми падна от сърцето — шепнеше той съвсем близо до лицето ѝ. — Не обичам да ме мамят.

Няколко мига Аманда търсеше думите, с които да му отговори.

— Аз... аз ви предлагам приятелството си — каза тихо тя. При това вече ѝ беше приятно, че ръката му обгръща шията ѝ. Силна ръка, която съвсем леко би могла да ѝ счупи гръбнака! Дали той е способен и на това? Тя преглътна, сецдайки се отново за писмото. Очите му можеха да гледат и сурово. Ясно бе, че той никога не би ѝ простил измама. Може би нямаше да ѝ стори нищо, ако разбереше истината, но тя сигурно ще съжалява цял живот заради постъпката си.

„Пуснете ме!“ — искаше да извика тя, но стоеше без да помръдне в ръцете му и виждаше как лицето му все повече приближава нейното, докато очите му я наблюдаваха, без да мигнат.

Устните му нежно преминаха по бузите ѝ чак до ушите. Тя несъзнателно се притисна към него, докато не се сляха в сладка целувка. Отначало Аманда усещаше само брeндитo, но после езикът му сладостно нахлу в устата ѝ, а ръцете му продължаваха да галят лицето и гърдите ѝ. Дъхът ѝ спря, но едновременно с това тя усети как страстта като огън премина през тялото ѝ и разгоря непреодолимото желание за още нежности.

— Манди... — започна Дамиен, но после се покашля дискретно. Ерик я пусна и слезе от колата, без да дава каквито и да е обяснения на Дамиен. Аманда опипа трепереща устните си и в същото време усети яд, че този мъж е разбудил такива сладостни чувства у нея. Курва ли беше тя наистина? Баща ѝ беше убеден в това, но на нея не ѝ се искаше да му вярва. И никога нямаше да го повярва!

Дамиен изчака, докато Ерик се наведе още веднъж към колата.

— Аз поисках ръката ви и предложението е валидно.

— Не мога да се омъжа за вас! — изрече с мъка Аманда.

— Въпреки това аз всеки миг ще съм готов да ви се притека на помощ, ако това ви е нужно, Аманда! Ще се ожения за вас, въпреки че знам, че обичате друг. Само не се опитвайте да играете с мен някаква мръсна игра!

— Няма да го направя! — излъга тя, без да ѝ мигне окото.

— Тогава всичко е наред — отвърна той и се обърна към Дамиен.

— Няма да се извинявам за поведението си, тъй като бих се оженил за нея, ако тя склони.

Дамиен гледаше въпросително ту единия, ту другия.

— А защо?

Двамата го погледнаха изумени и той продължи:

— Не разбирам нито дума! От това, което ти ми разказа, Манди, аз останах с впечатлението, че отклоняваш предложението му, а пък и тази вечер не се държа като ангел! А вие, лорд Кемерън, бихте могли да притежавате целия свят, нали? Виждате, че разпалихте любопитството ми.

— Дамиен! — каза с предупреждаващ тон Аманда.

Ерик прихна.

— Имате право, Дамиен. Тя действително е ужасна, с чепат характер, но в същото време е най-красивата жена, която някога съм срещал.

— Значи не ме обичате! — заключи Аманда. Но въпреки това тя усещаше, че нещо я тегли към Ерик. Вече копнееше за ласките му, опита да си представи как ръцете му я гаят и се запита къде ли още ще я целуват устните му. От срам се изчерви цялата. — Вие не можете само така...

Той се засмя и този тих, леко пресипнал глас премина през тялото ѝ като огън.

— О, Аманда! Мога! Вие напълно ме побъркахте. Толкова много ви желая, че едва сдържам страстта си. Внимавайте, когато ме целувате, милейди, да не изгубя съвсем ума си!

— Когато аз ви целувам? — викна гневно Аманда.

— Не бъдете така несправедлива. Нима не си спомняте, че ме целунахте тази вечер?

— Дамиен, не може ли вече да си тръгваме?

— Хм, бихме могли, естествено — усмихна се Дамиен и скочи в колата.

Аманда гледаше надолу към гърдите си, където пламтеше буен огън. Тя наистина беше обичала силно Робърт, но никога не бе изпитвала чувства като сегашните. Какво беше това? Думите на баща ѝ още бучаха в ушите ѝ. Тя била дъщеря на курва. Не, сърцето ѝ не можеше да го повярва. Беше виждала портрети на майка си и винаги се бе възхищавала на милата ѝ усмивка и умните ѝ очи. Невъзможно бе тази жена да е била развратница!

— Винаги на вашите услуги, милейди! — напомни ѝ Ерик Кемерън, докато колата потегляше.

Аманда потъна в размисъл и се сепна, когато Дамиен я заговори.

— В сравнение с Робърт Тейритън този е истински мъж — отбеляза братовчед ѝ.

— По дяволите, Дамиен, никога повече не казвай това! В края на краищата ти чу и видя всичко.

— Той беше пряк — противопостави ѝ се Дамиен. — За разлика от теб.

Ако можеше, тя би скочила отгоре му, но успя да се овладее.

— Остави ме на мира, Дамиен!

— Хайде, Аманда! Ти знаеш колко много те обичам.

Въздишайки, тя потърси ръката му в тъмното.

— Да, Дамиен, аз също много те обичам.

В този момент колата спря пред входа на губернаторския дворец и Дамиен помогна на братовчедката си да слезе.

— Заедно ще се явим пред баща ти! — извика той драматично.

— Няма от какво да се страхувам — увери го Аманда.

— Хайде, ела! — сви рамене Дамиен.

Вратата им бе отворена от слуга в ливрея. Те точно влязоха в преддверието, когато срещу тях по стълбата се появи Найджъл Стърлинг.

— Връщам ви Аманда у дома напълно невредима — каза Дамиен.

— Много добре. Бихте могли още веднъж да излезете, ако желаете — кимна му лорд Стърлинг.

Дамиен смигна на Аманда и ѝ пожела лека нощ. Вратата хлопна зад него. Прислугата също си излезе и Аманда остана насаме с баща си.

— И какво?

Тя сви рамене.

— Лорд Кемерън ще се бие срещу индианците по желание на губернатора.

— Взел ли е вече категорично решението си?

— Да, но Дънмор знае това.

— Представи ли ти познатите си?

— Не.

— Значи всичко е било напразно.

— Той още веднъж ме помоли да се омъжа за него — отвърна му тя хладно. — Значи не е било напразно. — Отговори на погледа, му без да мигне. Този човек я мразеше и постепенно и тя започна да му отвръща със същото. В този миг усети в джоба си писмото, което всъщност би трябвало да му предаде. Но не можеше да го направи, във всеки случай не и преди тя самата да го прочете.

— Когато се върне, отново ще се срещнеш с него.

— Доколкото знам, чайените са войнствено племе и не знаят милост. Може пък и изобщо да не се върне.

— Е, това не бива да ни смущава — ухили се Найджъл Стърлинг. — Лорд Хейстингс е отдавна вдовец и с удоволствие би те взел.

Лорд Хастингс бе над шестдесетгодишен и имаше огромно шкембе и двойна брадичка. Освен това се говореше, че биел слугите

си. Само при мисълта, че може и да я принудят да се омъжи за него, ѝ се догади. Аманда погледна към баща си с растяща ярост. Без много да му мисли, а и с удоволствие, той би продал дъщеря си на всеки мъж!

— Утре сутринта се връщаме в къщи — съобщи баща ѝ. — А сега можеш спокойно да си лягаш. Засега няма да закачат Дамиен.

— Лорд Кемерън ми предложи да живея в неговата къща, докато го няма. Струва ми се, че трябва да се възползвам от тази възможност — каза Аманда, без много да му мисли.

— В никакъв случай! — възкликна Стърлинг, но после за момент се замисли и се усмихна дяволито. — О, да, това е чудесно. В негово отсъствие ти би могла на спокойствие да прегледаш кореспонденцията му. Бихме могли да пратим по дяволите предварително всички бунтовници, ако намерим доказателства за тяхното изменническо поведение.

— Не разбираш ли, че няма нищо такова, татко? Този човек е приятел на лорд Дънмор.

— Не. В момента никой няма приятели. Запомни това. Приятелството и кръвните връзки нямат никакво значение в сегашния конфликт.

Студена пот обля Аманда, но баща ѝ вече се беше обърнал и тръгваше нагоре по стълбата.

— Дай му дума, че ще се омъжиш за него. По-късно може и да не я удържиш, но междувременно ще си отвориш всички врати.

— Татко...

Той се обърна още веднъж към нея:

— Освен това една формална венчавка ще удовлетвори гордостта ти. Годеницата на Робърт Тейритън вече е пристигнала от Англия. Сватбата им ще бъде през октомври. — Той изкачи още едно стъпало. — А може би пък действително трябва да се омъжиш за него! Ако наистина е невинен, той всъщност е много влиятелен човек. Ако пък се окаже предател, ще го обесят и ти ще станеш богата вдовица.

Студен ужас стегна сърцето на Аманда.

— Но аз не искам да се омъжвам за него! — извика тя.

— Ще правиш това, което аз ти кажа!

Аманда стисна здраво зъби. Как ѝ се искаше просто да избяга, но знаеше, че трябва да внимава заради Дамиен. Изтича нервно нагоре към стаята и щом влезе вътре, ядосано блъсна вратата зад себе си.

Хвърли се отчаяна върху леглото и в този миг отново усети писмото в джоба си. Сърцето ѝ пак заблъска лудешки. В момента тя държеше съдбата на Ерик в ръцете си, но и при най-добро желание не можеше да каже какво смята да прави с нея. Галейки плика, тя отново се сети за горещата му целувка и за допира на ръцете му. Не, нямаше какво да се колебае повече. В края на краищата животът на Дамиен и този на Ерик стояха един срещу друг.

Тя разгледа внимателно плика. В единия ъгъл бе написан адресът на някой си Фредерик от Бостън. С треперещи пръсти тя бръкна вътре. Вътре нямаше нищо.

Безпомощна, Аманда се отпусна назад в леглото и се разсмя до сълзи. По някое време се успокои и стана съвсем сериозна. Може би трябваше да изчака. Но сега вече бе твърде късно и тя нямаше как да се откаже от играта. Трябваше да иде в неговата къща и да му даде обещание, което по-късно нямаше да спази. Боже, каква ужасна комедия ѝ предстоеше.

ГЛАВА СЕДМА

На вратата се почука тихо. Аманда мушна плика в джоба си и стана.

— Да — извика тя силно.

— C'est moi, Danielle.^[1]

Аманда отвори вратата и в стаята влезе Даниел, облечена в светлосиня рокля. Носеше и снежнобяла престилка.

— Добре ли прекарахте вечерта, ma petite? — попита тя и докосна страните на Аманда.

— Да, много добре — излъга Аманда, но пресилената ѝ усмивка издаде. — Ти знаеш колко много обичам Дамиен.

Даниел само кимна с глава и без да каже нито дума, донесе от съседната гардеробна копринена нощница, украсена с нежни дантели.

— Лорд Стърлинг наистина ви купува само най-хубави дрехи! Имаше ли отново някакъв спор между вас?

— Нищо особено. Както обикновено — каза Аманда, вдигайки рамене.

— Не е вярно — отвърна Даниел. — Откакто пораснахте, става все по-лошо. — Тя погледна умислена момичето, което беше отгледала като свое дете. — Още преди години трябваше да го убия.

— Даниел! — извика Аманда уплашена. — Не смей и да си помислиш такова нещо! Просто ще те обесят, без да им мигне окото и даже Бог няма да може да ти помогне!

— Но тогава няма да може да ви тормози!

Аманда почувства, че при тия думи цялата се разтреперва.

— Той нищо няма да ми направи, защото в края на краищата е мой баща! — каза тя смело, но в същия миг си спомни, че точно родният ѝ баща беше нарекъл майка ѝ курва.

С помощта на Даниел Аманда успя да се измъкне от роклята си. После скръсти ръце и попита:

— Каква беше майка ми, Даниел?

— О, тя беше прекрасна жена! — отвърна Даниел нежно. — Очите ѝ бяха с цвят на море, а косите ѝ — като слънчев залез. Често се

усмихваше и беше много миролюбив човек, но беше способна и на дълбоки чувства. — Даниел прекъсна разказа си, когато Аманда съблече и долните си дрехи. — От главата до петите вие сте нейно копие, Аманда, и затова...

— Затова?

Даниел поклати глава:

— О, тя беше винаги така мила с Пол и с мен.

— Кой е Пол?

— Брат ми се казваше Пол. Той почина преди вие да се родите.

Докато говореше, Даниел събираше дрехите и обувките на Аманда и ги подреждаше в шкафа.

— Беше ужасно, когато ни прогониха от Нова Скотия. Отначало ни управляваха французите, после дойдоха англичаните. Когато избухна Седемгодишната война, вече никой за нищо не ни се доверяваше. Тогава просто ни взеха земята и ни изгониха оттам. Живеехме в Порт Анри — имение, наречено на името на праядо ми. Англичаните ни събраха в Порт Роял и ни натовариха като говеда на кораби, които трябваше да ни отведат на юг. Умирах от глад, когато спряхме в Уилямсбърг. Вашата майка помоли баща ви да приеме някои от нас, бегълците. Така Пол и аз се озовахме в новата си родина.

Аманда усети, че в нея всичко се свива на топка, слушайки за несправедливостите, които народът на Даниел е трябвало да понесе. Много от заселниците тогава са отказали да приемат в домовете си бежанци, така че те е трябвало да продължат нататък. Но малко от тях са успели да достигнат френските селища в западните и южните области.

Даниел въздъхна дълбоко:

— Но всичко това стана през 1753 г., когато вие още не сте била родена.

— А майка ми наистина ли е била толкова добра и състрадателна, както я описахте?

— Тя беше ангел във всяко отношение — кимна Даниел. — Защо, нима някой друг ви е казал нещо различно?

Аманда поклати енергично глава и тъй като не искаше повече да измъчва добрата Даниел, премълча думите на баща си.

— Не, просто исках да си поговорим за нея.

— А сега ви желая лека нощ, мила моя! — каза Даниел и, изпълнена с обич, погали Аманда по косите. Тръгна към вратата, но малко преди да я достигне, се обърна още веднъж. — Колко време ще останем тук?

— Аз... аз не знам — отговори Аманда. — Лорд Кемерън ме покани да погостувам в имението му на Джеймс Ривър. Може би ще отидем там.

Очите на Даниел се разшириха от радост.

— О, наистина ли? И без баща ви?

— Да.

Даниел кимна доволна с глава.

— Този лорд Кемерън ми се нрави значително повече от лорд Тейритън.

Робърт. Споменът за него не можеше да бъде така лесно изтрит от сърцето ѝ. Тя толкова често си бе представяла чудни картини от техния бъдещ живот!

— Лека нощ, Даниел! — отвърна Аманда рязко. Прислужницата се поклони, за да си тръгва, а Аманда добави троснато. — Съжалявам, Даниел, но аз обичах този човек. А пък лорд Кемерън, той... той сигурно е бунтовник.

— Може би просто има свой възглед за нещата. Британците ми отнеха всичко, което притежавах, а французите не пожелаха да ме защитят. А сега, като слушам какво говорят хората по улиците, бих дала правото на хора като лорд Кемерън.

— Сега вие сте жител на Вирджиния.

— Аз съм американка — каза Даниел с тихо достойнство. — Който победи във войната, става герой, а който има нещастieto да бъде от другата страна, той веднага е обявен за предател! Този лорд Кемерън ми изглежда честен човек с развито чувство за справедливост. Щом ви е казал, че ви обича, това означава, че никога не би ви изоставил, както вече направи другият — добави тя бързо, преди да напусне стаята.

Аманда внимателно спусна резето след нея, а след това се вмъкна под завивките. „По дяволите, но аз няма да се откажа! Той е бунтовник и аз ще сторя това, което считам за свой дълг!“ — говореше си тя тихо, преди да затвори очи. Но за сън и дума не можеше да става. Вместо това в главата ѝ непрекъснато се появяваха сцени от следобеда,

когато баща ѝ я заплашваше в градината. И от време на време ѝ се мярваше лицето на Ерик. Той я гледаше хладно, сякаш знаеше вече всичко за нея. Аманда усещаше, че той подозира нечистата игра. „Шах мат, милейди!“

По едно време Аманда подскочи. Сигурно беше заспала и се събуди от необичаен шум. Откъде ли идваше този шум? Огънят беше почти изгаснал. Прозорецът бе леко открехнат. Белите завеси слабо се полюшваха. Аманда можеше да се закълне, че когато си легаше, прозорецът беше плътно затворен.

Тя трескаво отхвърли завивките и се втурна към прозореца. Наоколо нямаше нищо съмнително. Но изведнъж усети зад себе си някакво движение. Аманда се обърна, но тъй като лунната светлина блесна в очите ѝ, тя не можа да различи кой е там.

— Кой, кой е? — прошепна тя.

Изведнъж Аманда разпозна сянката, която се хвърли отгоре ѝ. Понечи да изкрещи, но една ръка запуши устата ѝ. Ярост изпълни сърцето ѝ. Тя се блъсна в тъмното тяло, но нищо не помогна, за да се измъкне от хватката му. Тя усети, че я повдигат и хвърлят в леглото. Опита се да се изплъзне, но сянката отново я хвана, метна я брутално в леглото и се озова отгоре ѝ. Тя замята глава като диво зверче, търсейки глътка въздух. Времето, през което се освободи, бе твърде кратко, за да извика. Устата ѝ пак бе запушена, а железните ръце се плъзнаха около талията ѝ. Аманда се опита да удря и дращи, но тогава сянката хвана китките ѝ, така че тя се отпусна безпомощно на леглото, притисната към възглавницата.

— Шт! — просъска сянката и дъх на тютюн и бренди се разстла над лицето на Аманда. Тя се опита да хапе, обръщайки отчаяно глава, но нямаше голям успех. Само дето нощницата ѝ се свличаше все по-надолу.

— Милейди, положението е сериозно! Няма смисъл да се съпротивлявате повече!

Аманда се вкамени, тъй като нападателят не бе никой друг, а самият лорд Кемерън. Тя изпадна в дива паника и отново се опита да се освободи, но той отпусна тежкото си тяло върху ѝ и тя вече едва си поемаше дъх. Очите му блеснаха студено на лунната светлина.

— Укротете се най-после! — заповяда той и я погледна съзаклятнически в лицето, отпусайки бавно ръцете ѝ.

— Оставете ме веднага на мира или ще викам! — изхлипа Аманда.

— Точно от това ме е страх.

Тя се размърда, за да си поеме дъх и изведнъж усети до гърдите си хладното острие на нож.

— Вие никога не бихте се осмелили да го направите! — проплака Аманда, преодолявайки първото вцепенение. — Не и една невинна жена!

— Но вие не сте невинна!

Той знаеше всичко! Сигурно я беше наблюдавал. Леден ужас сграбчи Аманда.

— Как изобщо си позволявате да влизате тук по този начин! Ще викам, ще събера цялата къща и ще накарам да ви обесят!

— А как тогава да повярвам на сладкото ви извинение? — иронизира я той. — Искях само да ви предупредя, милейди. — И той отново плъзна студеното острие по кожата ѝ.

Аманда щеше да изкрещи от страх, но неговата ръка се оказа побърза. Той откъсна с ножа част от нощницата ѝ и докато Аманда схване, какво точно се случва, видя, че гърдите ѝ са вече голи.

— Ако не се укротите, ще ви разкарам гола из целия град. При всички случаи хората няма да изпуснат подобна гледка, тъй като в момента торите не са любимците на града.

— Не бихте могли...

— Не ме подтиквайте към подобни действия, защото не се знае какво още може да ми дойде на ум.

— Мръсник...

— Ето че отново започвате! Предупредих ви! Престанете най-после!

— Никога... — и тя заблъска глава като побъркана.

— О, ще го направя! — противопостави ѝ се Ерик, оставяйки я да буйства колкото ще. Но не изпусна нито за миг китките ѝ. Тежестта на тялото му вършеше останалото. — А сега застанете кротко!

И наистина Аманда утихна изтощена, изпотена и зачервена от срам. По време на буйството си тя бе осъзнала, че лежи под него с голи крака и гърди и че той необезпокояван може да я наблюдава. Беше усетила и силното му, мускулесто тяло, натиска на бедрата му, допира на члена му. Прииска ѝ се да избяга колкото се може по-надалеч.

Аманда кимна с глава, че се предава и той отдели ръката си от сочните ѝ устни.

— Няма да крещя. Заклевам се!

Той я погледна изпитателно и се отдръпна назад, но така че тя все още оставаше затисната между краката му.

— Какво искате? — попита Аманда с хриптящ глас.

— Много, но на първо време писмото си.

Аманда се сви виновно, но изведнъж с учудена усмивка попита:

— Защо смятате, че...

— Не смятам, а знам. И оставете, за Бога, тази невинна физиономия! Вие лъжете и двамата знаем, че е точно така. Дайте ми писмото, докато не ми е хрумнало нещо друго.

Аманда го мразеше, защото я беше разкрил твърде бързо.

— Вашето държание не може да бъде наречено цивилизован подход, лорд Кемерън! — просъска тя през стиснати зъби.

— В момента нямам повод за вежливости! Не съм глупак! Запомнете го добре! А сега ми дайте писмото!

— То... вече не е у мен.

Той я сграбчи, вдигна от леглото и я разтърси като разярен звяр. След това изведнъж я пусна, така че тя да падне.

— Напълно е възможно заради игрите ви някой ден и да си загубя главата, но няма да позволя това да се случи на други! Къде е пликът?

— Дадох го на баща си.

— Отново лъжете! — каза той и сякаш случайно отново погали бузата ѝ с ножа.

— Не ми вярвате? — попита тя предизвикателно.

— Не. — Очите му светнаха с опасен блясък. — И сега ми идва на ум нещо друго!

Тя не разбра точния смисъл на думите му, но като чуваше заплашителния му тон, нямаше и желание да узнае истината.

— Пликът... той е в джоба на роклята ми.

Той скокна светкавично и вдигна и Аманда от леглото. Тя събра разкъсаната си нощница и така двамата застанаха пред шкафа с дрехите в съседното помещение. Тя измъкна роклята, а той започна трескаво да търси джоба, скрит между гънките на широката ѝ пола. Нервно измъкна плика и върна роклята обратно в шкафа.

— Защо го взехте?

— Защото... защото вие сте бунтовник. А сега изчезвайте!

— Така ли? И искахте може би да го докажете?

— Не! — извика тя уплашено. — Аз... аз само...

— Какво?

— Махайте се или ще викам! — Тя бавно отстъпваше назад, но страхът ѝ вече не бе така смразяващ.

— Защо не дадохте плика на баща си? — попита Ерик, следвайки я бавно.

— Просто не успях.

— Отново лъжете!

— Добре тогава. Искях първо аз да го прочета, но както сам виждате, пликът е празен. Защо изобщо дойдохте, като знаете, че писмо няма?

Той се приближи до леглото и седна, без да изпуска Аманда из очи.

— Заради адреса.

Погледът му я накара да потрепери.

— Там е името на Фредерик, нали? Печатарят от Бостън. „Индианецът“ от пристанището? — Тя преглътна, тъй като хладните му очи я накараха да се почувства несигурна. — Тъй като вече получихте, каквото търсихте, може да си тръгвате.

Той поклати глава:

— Още не съм решил какво да правя с вас.

— С мен? — тя отметна глава назад.

— Да, вие пребъркахте вещите ми и ме ограбихте.

— Ако до две минути не напуснете стаята, ще се разкрещя, докато се събере тук цялата британска армия!

Ерик се облегна с удоволствие назад.

— Те са мили момчета и повечето са мои приятели. — Той сви рамене, надигна се и бавно тръгна към Аманда, така че тя трябваше да отстъпи до вратата. — Ако постъпите така, — просъска той тихо, — ще помоля баща ви за извинение и ще му разкажа, че сте ме прелъстили и измамили. След това с разбито сърце ще попитам с колко още мъже сте постъпвали по този начин. — Ерик се подпря на стената ухилен, а белите му зъби лъснаха в тъмнината.

Аманда се отдръпна гневно назад.

— Той няма да ви повярва, тъй като знае, че аз...

— Че ме презирате? Но, лейди Стърлинг! Тази вечер вашите устни произнесоха най-милото извинение!

— Въпреки това... — спря тя по средата и двамата се ослушаха, тъй като в коридора се чува стъпки.

Изведнъж ножът отново блесна пред очите ѝ.

— Внимание! — просъска Ерик. — Само една грешна дума и ще има труп!

Няколко мига по-късно той сякаш се бе стопил във въздуха. Аманда напразно се опитваше да го открие в тъмното. Дали се бе измъкнал през прозореца или пък бе потънал в съседната гардеробна? В този момент някой енергично похлопа на вратата.

— Кой е? — Аманда усети, че устата ѝ пресъхва.

— Баща ти. Отвори вратата!

Аманда се поколеба няколко секунди и после леко откrehна вратата, без обаче да освобождава входа напълно.

— Какво има? — попита тя.

Баща ѝ я блъсна мълчаливо назад и влезе в стаята. Запали свещ от догарящото огнище, освети стаята и я огледа изпитателно.

— Стори ми се, че чувам гласове.

— Така ли?

Той я удари. Аманда изгуби равновесие и падна върху леглото. Но светкавично събра нощницата си над гърдите и скочи отново права.

— Не можеш да ме излъжеш! Всяка курва предава на децата си своя нрав! Но преди да започнеш да се забавляваш където си искаш, ще изпълниш моите заповеди!

Аманда стоеше пред него със стиснати зъби и се надяваше, че Ерик Кемерън вече е изчезнал и че няма да стане свидетел на тази унижителна за нея сцена. Даже и преди това да беше се разкрещяла, това нямаше да ѝ помогне. В това отношение Кемерън бе прав — баща ѝ би повярвал на неговите, а не на нейните думи.

— Тук няма никой, татко. Сама съм. Ако обичате, идете си, спи ми се.

— Не се опитвай да ме водиш за носа! Аз ти заповядах да завъртиш главата на Кемерън и ти ще го направиш, каквото и да става!

Аманда напразно се мъчеше да прониза с поглед тъмнината. О, Господи! — молеше се тя на ум. Дано да си е заминал! В този момент

баща ѝ я приближи и с нескрит интерес заразглежда разкъсаната нощница, която тя държеше събрана пред гърдите си. После с видимо удоволствие прекара пръст по шията ѝ надолу до дълбочинката между гърдите.

— Какво се е случило? — попита той любопитно.

— Скъсах я, докато спях и още не съм я зашила.

— Наистина хубава нощничка. Аз се грижа добре за детето си, нали?

— Така е — беше принудена да признае тя. Но в същото време като видя, че ръката му все повече я приближава, усети, че ѝ се повдига и отчаяно се дръпна към вратата. Лицето му се смръщи. За първи път Аманда виждаше в баща си само мъжа и разбра, че се страхува от него. Още една негова крачка и тя щеше да се разкрещи. Но в къщата на лорд Дънмор тя се чувстваше сигурна.

— Лека нощ, татко.

Известно време погледът му се местеше от Аманда към полуотворената врата, а тя впери поглед във врата му, където една вена пулсираше тежко. Най-накрая той премина плътно край нея, но се спря още веднъж до вратата.

— По този въпрос още не сме си казали последната дума. Само чакай да се приберем у дома!

Вратата се затвори зад него. Аманда подпря изтощена чело на дървената ѝ част и изохка. Но веднага се обърна, защото ѝ се стори, че долавя движение зад гърба си. Ерик не беше изскочил през прозореца, а се беше скрил зад вратата на гардеробната. В сянката Аманда улови на лицето му смесица от яд и съжаление.

— Бих го убил! — рече той със злоба.

От почуда Аманда повдигна едната си вежда, тъй като по всичко личеше, че в момента Кемерън е ядосан много повече на баща ѝ, отколкото на нея.

— В края на краищата той е мой баща — сви тя рамене и изглежда, че нямаше никакво намерение да споделя с Ерик мъката си.

— Още по-зле!

— А сега ще си тръгнете ли? — попита тя, събирайки нощницата пред гърдите си.

Вместо отговор той се приближи и прегърна раменете ѝ. Гледаше я в очите с любов.

— Доколкото разбрах, заповядаха ви да ми се извините!

— Получихте писмото си, ако обичате, тръгвайте си!

— Предупреждавам ви още веднъж, милейди — каза той натъртено. — Никога повече не ме шпионирайте! А всъщност защо не му казахте, че съм тук?

— Защото или щяхте да убиете някого, или щяхте да му кажете, че сте тук по мое желание.

— И той щеше да ми повярва, така ли?

Тя замълча, не можейки повече да издържа на изпитателния му поглед.

— Отговорете ми! — заповяда ѝ той.

„Колко бързо се ядосва!“ — помисли си тя.

— Да, разбира се, че щеше да повярва! Той ме презира — призна си тя, но после се опита да се измъкне — За Бога, тръгвайте!

— Не съм аз този, който започна тази игра, но аз ще ѝ сложа края! — рече Ерик.

Аманда не разбра точния смисъл на думите му, но забеляза, че той изведнъж стана по-възбуден и неспокоен.

— Баща ми...

— Трябва да ви отмъкна от него!

— Вие изобщо нищо не разбирате! Според мен вие сте от бунтовниците. Нещо, което аз винаги...

— Вие сте глупачка! Ще трябва повече да внимавам за вас. Преди всичко трябва да му стане ясно, че няма право да удря, наранява и изобщо да докосва годеницата ми!

— Никога няма да се омъжа за вас!

— Милото ми глупаче! Разбира се, че никой няма да ви принуждава насила да се омъжвате. Аз просто ви предлагам изход. Колко сте хубава! Но в същото време сте ужасно студена! И страдна! Защо не искате да ме разберете? — мърмореше си той.

— Защото ви мразя, лорд Кемерън! — извика тя. Побъркваше се от това, че винаги в негово присъствие се възбуждаше така бързо и дишането ѝ се учестяваше. Отново трябваше да си спомни за каква я имаше баща ѝ. — Ох, оставете ме на мира!

— Но аз не искам да ви оставя! — отвърна ѝ той тихо. — Утре ще дойдете при мен. Обещайте ми! Не ми остава много време.

— Не разбирам за какво говорите.

— Ще предам на лорд Дънмор съвсем официално предложение. Щом като искате да ме окачите на въжето, ще ви се предоставя, сам надявайки примката. Освен това ще говоря с баща ви, тъй като един официален годеж би ви осигурил необходимата свобода, за да дойдете утре в Кемерън Хол.

— Вие сте побъркан! Аз откраднах писмото ви, казвам, че ви презирам, а вие продължавате да ме искате? Защо трябва да приемам предложението ви?

— Тъй като ще отсъствам дълго и през това време ще мога да ви предоставя Кемерън Хол.

Аманда замълча, тъй като знаеше, че ще приеме предложението му. Да се измъкне от властта на баща си беше в момента най-силното й желание.

— Трябва да се омъжите възможно най-бързо за мен — продължи Кемерън — защото съвсем скоро може и да бъда улучен от индианска стрела.

— Би било истински късмет!

Той се засмя, но секунда по-късно очите му отново гледаха сериозно и малко съчувствено.

— Няма защо да се страхувате от мен.

— Наистина ли? — попита тя, придърпвайки още повече разкъсаната си нощница.

— Трябва да се страхувате от хората в най-близкото си обкръжение, милейди. Ако не дойдете по собствено желание, тогава ще потърся начин да ви спася от вас самата!

— Не разбирам нито дума!

— А аз се надявам изобщо да не разберете за какво говоря. — С тези думи той се поклони дълбоко. — Адио, милейди!

В следващия миг той вече беше изчезнал и само завесата леко се полюляваше на вятъра.

Аманда се учуди, че при скока от прозореца той не си счупи нито главата, нито краката и се заслуша, за да чуе сигналите за тревога от британските постове. С разтуптяно сърце тя изтича към прозореца. На лунната светлина дворът и градината изглеждаха пусати. Аманда знаеше от Дамиен, че по време на Седемгодишната война войниците се бяха научили да се придвижват безшумно като диви зверове.

Кемерън не е див звяр, успокояваше се Аманда. Но лесно се разпалваше, а тя го беше ядосала. Устата ѝ бе пресъхнала, а дишането ѝ ставаше все по-учестено. Не се чувстваше никак добре, но вече беше решила, че ще отиде в Кемерън Хол, ако на сутринта поканата все още е в сила. В никакъв случай не желаше повече да остава около баща си. В едно Кемерън безусловно имаше право — годежът за нея беше равносителен на свобода.

На следващия ден при залез слънце Аманда за първи път видя Кемерън Хол. Тя никога не узна кога Ерик е ходил при Дънмор и кога са разговаряли. На закуска баща ѝ събщи, че вече е официално сгодена, а лорд Дънмор добави, че колата на лорд Кемерън е готова да я отведе по всяко време.

Лорд Кемерън трябвало да потегли на война, но той пожелал през това време тя да се запознае с неговото имение. Тъй като времената били размирни, денят на сватбата щял да бъде определен по-късно.

Преди Аманда да влезе в колата, където вече се бе настанила Даниел, баща ѝ я сграбчи за ръката.

— Ще прегледаш основно бюрото и всички хартийки там, разбрахме ли се? Всичко — писма, имена, адреси и други подобни. Всичко може да е от голямо значение. Разбрано?

— Най-вероятно е да ме убие, ако разбере намеренията ми.

— Ти все още си моя дъщеря! Мога по всяко време да те отведа у дома. И освен това не забравяй братовчед си! — Той я гледаше проникателно и погледът му беше така странен, както бе и през предишната нощ. Но само мисълта, че може още веднъж да остане насаме с него, я накара да потрепери.

— Само да ме докоснеш и той ще те убие! — каза тя и с учудване констатира, че в очите му се появи страх.

Бързо се отскубна от ръката му и се качи в колата, която тутакси потегли. Аманда се облегна назад с облекчение и се усмихна на Даниел. Предстоеше ѝ тричасово пътуване през полуострова.

Още първият поглед към Кемерън Хол я развълнува по особен начин. Минаваха по дълга алея с дъбове, в чиито корони се събираше вечерната мъгла. Съвсем в дъното се издигаше къщата на върха на

зелен хълм. Тухлената постройка бе опасана от широка веранда, чиито дорийски колони ефектно подчертаваха елегантността и симетрията на архитектурата.

— Mon Dieu! — възкликна Даниел, която бе дръпнала завеските на прозорците, за да вижда по-добре. — Каква прекрасна къща!

Аманда беше прекалено възбудена, за да ѝ противоречи, освен това тя също за първи път виждаше толкова разкошен дом. Покрай пътя беше забелязала редица стопански постройки, заобиколени от китни градинки. Господарската къща сякаш плуваше в небето, но тази оптическа измама се дължеше на вечерната мъгла. От ляво се разстилаха безкрайни поля, на които се трудеха роби и бели работници. Зад една редица от дървета хълмът се спускаше надолу към реката и Аманда видя, че там имаше складове, разположени около малко собствено пристанище. Даниел грееше от радост.

— Тук ще се чувствате добре *ma chérie*. Този човек е много богат и ще може да ви защити от баща ви.

Изведнъж Аманда се уплаши от невъзвратимостта на приключението, в което се беше впуснала. Тя не криеше политическите си възгледи, така че не можеше да се каже, че е загадка за Кемерън. Но въпреки този факт и въпреки кражбата той я бе взел под своя закрила, когато разбра какъв натиск упражняват върху ѝ и как всъщност я насилват. Тя знаеше, че е невъзможно да се омъжи за него, тъй като дълбоко в сърцето си оставаше вярна привърженичка на короната и се чувстваше горда с английските закони и традиция. В лондонското училище тя бе научила твърде много за тези неща и сега знанията ѝ подкрепяха чувствата. Тя беше горда, че принадлежи към една от най-важните нации в света. В нейните очи Ерик Кемерън бе предател, а Америка — далечна и дива страна.

— Лорд Кемерън вече ни очаква! — съобщи радостно възбудената Даниел.

Аманда не можеше да сподели напълно радостта ѝ и със смесени чувства наблюдаваше мъжа, който бе застанал на стълбата към верандата. Той беше облечен с бял панталон до коленете, а към тъмносиния си редингот носеше бяла риза, украсена с дантела. Както обикновено, косата му не бе напудрена, а само прихваната отзад на опашка. Пиер спря колата така, че Аманда се окажа лице в лице с Ерик.

Лека руменина плъзна по страните ѝ. Той беше уверен, че тя е приела поканата му.

— Добре дошла в Кемерън Хол! — приветства я той и ѝ подаде ръка, за да слезе от колата. — Надявам се, че тук ще се чувствате щастлива и на сигурно място, Аманда!

Дали би могла да се чувства на сигурно място, когато той е край нея, питаше се Аманда, докато той я целуваше по бузите. Изобщо не можеше да си обясни как този човек поставя на карта това разкошно имение и охолния живот.

Той пусна ръката ѝ, но продължи още няколко секунди да я гледа в очите. След това се обърна към Пиер.

— Моля, погрижете се за багажа! — каза Ерик и със същата сърдечност се завтече да посрещне и Даниел. — Мога ли сега да ви покажа къщата? — попита той Аманда.

Тя кимна и се сети, че досега не бе отронила нито дума.

— О, да, с удоволствие! — прибави нервно.

— Елате, Даниел, придружете ни!

— Мерси... много благодаря — поправи се тя, спомняйки си за лорд Стърлинг, който ненавиждаше френския ѝ.

Лорд Кемерън само се засмя, което го направи в очите на Аманда много по-симпатичен, а също така и по-млад. Всъщност когато човек не го дразни, той беше съвсем поносим!

Пред тях се разтвориха широки двойни врати, боядисани в бяло.

— Прадядо ми Джеймс и жена му Жасмин са получили тази земя от Джеймс I. След като преживели голямото клане през 1622 г., те поставили основите на къщата — обясняваше Ерик, докато влизаха вътре.

От срещуположната страна на къщата също се отвориха подобни врати, гледащи към реката и от това се получи леко течение. В средата на залата имаше широка извита стълба, която водеше нагоре, а вратите отстрани съединяваха огромния хол със страничните крила. Навсякъде блестеше добре полиран махагон. Стените бяха покрити с копринени тапети, а таванът бе украсен с прекрасни фигурки. Докато двете дами се озъртаха смаяни на всички страни, по стълбата слезе прислужник в ливрея.

— Ах, Ричард! Това са лейди Стърлинг и нейната гувернантка, мадмоазел Даниел.

Слабият белокоос Ричард се поклони учтиво.

— На вашите услуги, милейди, мадмоазел. Какво мога да ви предложа за освежаване?

— Донесете ни къпинов чай. След около час в библиотеката. Междувременно ще покажа на дамите стаите им, за да могат да се преоблекат и малко да се поосвежат след дългото пътуване.

Ричард се отдалечи с лек поклон, а лорд Кемерън поведе гостенките си нагоре към втория етаж, където фамилни портрети украсяваха стените. На един от тях тъмнокоос мъж, облечен според модата на седемнадесети век, гледаше Аманда със сивосините очи на Ерик. До него висеше портрет на изключително красива жена със светли очи.

— Мога ли да ви представя — Джеймс и Жасмин. А това е внукът му, който също се нарича Джеймс, заедно с неговата Гуендолин. По време на управлението на Кромвел много членове на семейство Роундхийдс са гостували в дома му. Както се вижда, Вирджиния винаги е била лоялна колония!

— А какво се е променило сега? — попита Аманда.

— Семето на свободата покълна тук и се разви много бързо.

— Но въпреки това вие сте предател!

— Силни думи, милейди! Съвсем скоро ще потегля на война на страната на лорд Дънмор срещу дивите индианци — нима това според вас е предателство? — Той се засмя дрезгаво. — Мога добре да си представя какво си мислите в момента. Виждате ме с томаха в главата, нали? Вие сте твърде жестока, милейди! — Той взе ръката ѝ с усмивка и я доближи до устните си.

Това бегло докосване ускори пулса на Аманда. Сърцето ѝ биеше до пръсване, а коленете ѝ се разтрепериха. Мразеше тия моменти, в които Ерик събуждаше у нея забранени чувства, но въпреки това не помръдна, когато той обърна ръката ѝ и я целуна и от вътрешната страна. Зави ѝ се свят.

— Моля ви! — прошепна тя и в същото време усети, че никак не ѝ се нрави треперливият ѝ глас.

Ерик веднага пусна ръката ѝ и пристъпи към следващия портрет. Беше съвсем ясно, че той има опит в подобни игрички и че обича да определя сам правилата, но тя не искаше в никакъв случай това да се случи.

— Погледнете, това е любимият ми портрет. На него е Патрик Кемерън. Според слуховете бил пират и даже жена си взел чрез грабеж.

— Практика ли това в семейството ви? — попита Аманда, запазвайки миловидното си изражение.

Ерик я погледна право в очите:

— Действал е по поръчение на краля.

— С това се оправдават обикновено.

— Той ми е дядо и ме е възпитал, тъй като баща ми загина във войната срещу французите. Познавам любовната му история, тъй като съм я чувал от него самия. Двамата с баба ми бяха щастливи, че са заедно през целия си живот — тя успя да укроти дивия си мъж. От тях научих твърде много за важните неща в живота и затова съм им безкрайно благодарен.

Ерик и Даниел се преместиха няколко стъпки напред, докато Аманда остана на мястото си замислена. Сърцето я заболя при спомена за нейното безрадостно, сурово детство. С какво удоволствие би влязла в такова семейство, ако можеше да започне отначало! Тя се разтрепери и усети, че сълзите напират в очите ѝ. Вече се бе изтръгнала от властта на баща си и ако сега индианците чайени свършеха своето, най-последно щеше да намери спокойствие.

— Милейди?

Ерик я изчака учтиво, след което отвори вратата, до която се бяха приближили. Аманда пристъпи смаяна в голяма стая, от която първо забеляза резбованото махагоново легло и персийските килими, постлани върху излъскания под. Две удобни кресла и малка масичка предлагаха удобство и изглед към реката, а голямата камина обещаваще топлина в студените дни. Стаята беше подредена като за принцеса и бе значително по-разкошна от гостната на лорд Дънмор.

— Харесва ли ви? — попита той.

Аманда кимна мълчаливо, но Ерик се обърна към Даниел:

— Мадмоазел, вие ще живеете там, в края на коридора.

Даниел благодари, очарована от любезността му, и изтича към отворената врата. Въпреки че Аманда не се обърна, тя знаеше, че Ерик стои плътно зад нея, тъй като усещаше мъжката миризма на тютюн и кожа и съвсем лек мирис на соли за вана. Несъзнателно тя навлажни

устните си и като вдигна поглед към него, установи, че през цялото време той не е откъсвал очи от нея.

— А вие къде ще спите? — поиска да знае тя.

Учуден, Ерик вдигна нагоре едната си вежда, след което се усмихна.

— Точно до гардеробната. — Той с удоволствие забеляза пребледняването ѝ, след което добави: — Но вие, разбира се, ще имате ключ.

— Разбира се.

— Защо питате? Вероятно се интересувате все още от нещата ми?

— Не, не.

— Моля ви, спестете ни лъжите! Уж търсите наслади, а все се озъртате наоколо. Но ако се приближите до леглото ми, ще си помисля, че искате да се озовем в него заедно.

— Не страдате от липса на самочувствие. Или се лъжа?

— Струва ми се, че ви познавам по-добре, отколкото вие самата се познавате. Този факт ми дава известно предимство.

Аманда тъкмо щеше да протестира след това изречение, но той вече се бе оттеглил към вратата, където още веднъж спря.

— Ричард ще дойде да ви вземе и ще ви доведе в библиотеката. Освен това ще трябва да ви запозная и с личния си прислужник Касиди. Икономката ми Маргарет ще ви донесе всичко, което ви липсва. Оттук нататък ще трябва да се оправяте сама и аз съм любопитен да узная къде ще реши да надзърне моята прекрасна шпионка!

— Със сигурност не близо до вас — извика тя след него. — В края на краищата аз не искам да...

— Да бъдете заловена? — допълни той наслаждавайки се на ситуацията. — Но вие сте в шах!

— В никакъв случай няма да се дам!

— О, не! Ще се предадете! Вярвайте ми! — с тези думи той се обърна и напусна стаята.

[1] Аз съм, Даниел (фр.) — Б.ред. ↑

ГЛАВА ОСМА

Колкото по-дълго време Аманда разглеждаше стаята, толкова по-неспокойна ставаше. Къщата ѝ бе харесала от пръв поглед. Изгледът към реката я радваше също толкова, колкото и усещането за свобода. Но все още не можеше да разбере защо е така, тъй като бе дошла тук поради особени, фалшиви причини и се бе посветила на опасна игра с противник, който в никакъв случай не бе за подценяване. Въпреки това възприемаше раздялата с баща си като спасение.

На тоалетната масичка в гардеробната беше поставено всичко необходимо за измиване, така че Аманда бързо свърши тоалета си. Несъзнателно погледът ѝ се отправи към ключалката на междинната врата. Там действително имаше ключ. След кратко колебание тя натисна бравата и с решителни стъпки влезе в съседната стая.

Тя имаше същия изглед към огромната поляна, която се спускаше към реката, пристанището и складовете. Леглото на Ерик беше по-голямо от нейното и бе от тъмно дърво. Но стаята не изглеждаше мрачна, напротив — тя беше приветлива и елегантна. Малкото мебели бяха изключително скъпи. Същото важеше и за сребърните свещници на камината и за художествено изработените стъклени лампи, които вечер вероятно разпръскваха прекрасна светлина. Не можеше да се сбърка, че това е стаята на Ерик, тъй като мирисът, който тя преди малко бе усетила, сега се носеше из въздуха. Завладяващо и запомнящо се ухание. Какъвто всъщност бе и самият Ерик.

Изведнъж страните на Аманда поруменияха от срам и смут и тя просто не можа да се измъкне от стаята толкова бързо, колкото ѝ се искаше. Причината, че е пожелала да се поогледа малко, вече ѝ се струваше несъстоятелна и тя въздъхна с облекчение, когато отново се намери в собствената си стая. Баща ѝ беше пълен глупак! Какво всъщност искаше от Кемерън? В днешно време всеки човек се замисляше сериозно за бъдещето си. Тя знаеше, разбира се, че Ерик симпатизира на печатаря от Бостън и че се среща редовно с посетителите в кръчмата „Релайг“. От друга страна полковник Вашингтон, който бе критикувал събитията в Бостън, тъй като

нападението бе извършено над собствеността на други хора, този човек също бе избран за делегат на Континенталния конгрес. А съвсем наскоро лорд Феърфакс, в чиято лоялност към короната не можеше да има никакво съмнение, бе обявил Вашингтон за най-великия мъж, с когото кралят можел само да се гордее. Съвременният живот наистина бе станал страхотна бъркотия и никой не можеше да оценява нещата само с черно и бяло.

На това място в разсъжденията си Аманда се замисли дали пък не може да оправдае в себе си поведението на лорд Кемерън. Но тя не искаше да допусне това, пък и се надяваше да се случи така, че повече да не се видят. Тя напусна стаята и се отправи към библиотеката. Но по средата на стълбата изведнъж застина. На най-долното стъпало стоеше негър, висок точно колкото лорд Кемерън. Аманда си пое дълбоко дъх, а човекът се поклони.

— Добър вечер, лейди Стърлинг. Казвам се Касиди. Аз съм личният прислужник на лорд Кемерън. Сега ще ви заведе при него, а иначе ако имате нужда от нещо, само ми кажете.

Аманда успя да се измъкне бързо от вцепенението си и, възвърнала предишното си достойнство, измина останалата част от стълбата и тръгна след Касиди през голямата зала. Двамата стигнаха до една двойна врата.

— Лейди Стърлинг, лорд Кемерън — обяви Касиди, след като отвори крилата и учтиво отстъпи встрани.

Аманда влезе в разкошна стая, където я очакваше Ерик, подпрян на мраморна камина. И тук подът бе застлан с персийски килими. На отсрещната страна в нишата на прозореца бяха направени малки седалчици, така че от тях човек можеше да се любува на прекрасния изглед към простиращия се отпред залив. Пред едно пищно резбовано канапе сребърна количка с принадлежности за чай очакваше гостите.

— Заповядайте, Аманда! — посрещна я Ерик. — Както виждам, вече сте се запознали с Касиди.

— Да — отговори Аманда едносрично и седна на ъгъла на канапето. Честно казано, присъствието на Касиди малко я изнервяше, тъй като знаеше, че баща ѝ никога не би търпял негър в дома си.

Погледите на Ерик я правеха още по-нервна и тя тайничко се питаше дали въобще постъпи умно, че се съгласи да дойде тук. Къщата

и явната свобода ѝ харесваха извънредно много, но отношението ѝ към Ерик внасяше смут в душата ѝ.

— Значи това е прочутият плодов чай. Любопитна съм да го опитам.

— Вкусът му е ужасен, но с времето се свиква.

— Да ви наля ли?

— Да, благодаря.

Ръцете на Аманда леко трепереха, но тя стисна зъби и си заповяда да изглежда спокойна. Със сведена глава тя се опита да налее чая, но в момента, в който вдигна очи, извика уплашено. Лицето на Ерик бе точно пред нейното. Изглежда, че съвсем не бе забелязала приближаването му до масичката. Чаената чашка затанцува върху чинийката и Аманда трябваше здраво да преглътне, за да скрие уплаха си.

— Ох, изплашихте ме! — рече тя тихо.

Ерик спаси чашката и я постави на масичката. При всичките си движения той не отделяше очи от Аманда.

— Омъжи се за мен!

— Не мога — прошепна тя колебливо.

Той взе ръцете ѝ в своите и седна до нея на канапето. Усмиваше ѝ се, но очите му оставаха сериозни.

— Има важни причини, заради които ще трябва да го направиш.

— Но аз не ви обичам!

— Искаш да кажеш, че продължаваш да обичаш онзи мошеник?

— Мошеник? Робърт Тейритън е...

— ... е мошеник и това е истината, както е вярно, че аз съм Кемерън. Но ти сама ще трябва да стигнеш до нея. Още тази седмица той ще застане пред олтара. Освен това баща ти също не е за подценяване.

— Баща ми!

Аманда се изчерви, тъй като близостта на Ерик я объркваше. Знаеше, че той говори истината и мислите в главата ѝ се замъглиха. Цялата гореше, а сърцето ѝ се бе качило в гърлото. От една страна тя бе възхитена от всичко наоколо, а от друга — ужасно се страхуваше. Този мъж ѝ действаше възбуждащо във всяко едно отношение, но страхът все пак надделяваше. Да сключи договор с него означаваше да се довери на дявола. Тя разтърси енергично глава и се втренчи в

дългите, тъмни пръсти, които покриваха ръката ѝ. Те нежно се плъзгаха по кожата ѝ и вече и дума не можеше да става за ясно мислене и самообладание.

— Баща ти няма да ти разреши дълго да играеш тази игра и не се знае какво ще измисли след това! Ако ти не му съобщиш точна дата на сватбата, той сам ще ти намери мъж. Мисля, че един от неговите кандидати е лорд Хейстингс. Той при всички случаи е три пъти по-възрастен от теб, а освен това знам от сигурен източник, че нощното му хъркане може да се сравни с планинска буря.

Без да иска, Аманда се засмя, което даде повод на Ерик да се приближи още повече до нея и да я погали нежно по бузата. След това пръстите му преминаха по очертанията на устните ѝ, а очите му следяха тези движения.

— Аз вече не съм толкова млад като Тейритън и имам няколко белега, но мога да се закълна, че зъбите ми все още са на мястото си. Освен това се къпя редовно. Не съм беден и при сватба ще получиш земята ми, тази къща и конюшня, пълна с коне. Омъжи се за мен, Аманда! И освен това знам от съвсем достоверен източник, че не хъркам нощем. — Той се усмихна, но очите му продължаваха да я пронизват. — Гарантирам, че съм отличен любовник!

Аманда си пое въздух, чудейки се дали да се засмее или да се ядоса. Но при всички случаи наглостта му я подразни.

— И това ли знаете от сигурен източник?

— Уверен съм, че мога да ви доставя необходимите сведения, ако пожелаете.

— Може би от лейди Жьонвиев?

— Ти ревнуваш! Омъжи се за мен, Аманда! Ако пък чайените ме скалпират, ще можеш да си живееш тук на спокойствие.

— Не е възможно да стане толкова бързо!

— Аха! Значи имаш нужда от време, за да размислиш?

Тя отново трябваше да се засмее. Усещаше, че е литнала към облаците, но въпреки това се чувстваше на сигурно място. Никой, дори баща ѝ, не можеше да ѝ стори нищо лошо.

— Забравихте нещо.

— Какво точно?

— Моите политически възгледи. Аз се страхувам от хората, които предизвикват безредици и от несигурното бъдеще. А според мен

вие принадлежите именно към тях.

— Не те принуждавам да променяш политическите си възгледи.

— Дори и ако стана ваша съпруга?

— Да. Можеш да следваш убежденията си до момента, в който те не застрашат гърба ми.

Аманда пое дълбоко въздух и въздъхна. Как можеше да приеме подобно обещание, след като имаше да изпълнява точно противоположната задача и затова и бе изпратена тук? Тя дълго съзерцава ръцете на Ерик, които все още държаха нейните и си каза, че всъщност нищо не знае за този мъж. Но въпреки това усети непреодолимо влечение към него. Пожела милувките му страстно като някоя безсрамница. Истинска дъщеря на майка си.

Изглежда, че лицето ѝ изведнъж се помрачи, защото Ерик я загледа, бърчейки чело.

— Какво има?

— Нищо, нищо! — викна тя, скочи паникьосана и тръсна силно глава. — Не мога да се омъжа за вас. Ние стоим на двата полюса. Просто е невъзможно. Ако трябва да си тръгна...

Ерик също скокна и се опитваше да разгадае по лицето ѝ бързата смяна в настроението на Аманда.

— Да си тръгнеш? О, не! Нямам никакво желание да те отстъпя на лорд Хейстингс! Това би било страхотна глупост!

Но Аманда само се извърна мълчаливо и хукна през глава към стаята си. Междувременно там бяха донесените куфарите, но още никой не ги бе разопаковал. В камината гореше огън и въпреки отворените прозорци вътре беше приятно топло. Аманда стоя дълго до прозореца и гледа навън в нощта. Постепенно спокойствието ѝ започна да се възвръща. Да, тук тя се чувстваше сигурна. Ерик Кемерън се държеше предизвикателно и даже нахално, но нямаше причина да се страхува от него. Той не беше човек, който налага волята си и с това подтиска другите. При него тя се чувстваше приютена на сигурно място. Въпреки всичко.

Аманда се съблече бързо, хвърли дрехите си в безпорядък на земята и се сгуши в мекото легло. Заспа и не усети как Даниел влезе в стаята, за да я повика за вечеря.

Не чу и как по-късно през нощта Ерик отвори междинната врата и влезе в стаята ѝ. Той се вгледа в нежното ѝ и така наранимо лице,

огряно от жарта в камината. Студена ярост се надигна в гърдите му, припомняйки си за Найджъл Стърлинг и ужасната сцена, на която стана свидетел вчера вечерта. Още от първата секунда това гордо момиче го бе впечатлило и той се усещаше привлечен от него. Но след тая случка желанието му беше преди всичко да я закриля. Любовта на Аманда към родината показваше на какви силни чувства е способна тя и ако един ден го обикнеше, той с удоволствие би жертвал живота си заради нея. С мечтателна усмивка Ерик се обърна и се прибра в стаята си. В последните дни животът му се бе променил смайващо.

Когато на другата сутрин Аманда влезе в трапезарията, Ерик го нямаше никакъв. Тъмнооката, къдрокоса, със свежи бузи прислужница на име Маргарет съобщи, че в момента лорд Кемерън оглежда мъжете, които са се явили като доброволци за похода. След обилната закуска Аманда реши на собствена глава малко да се поразтъпче и да разгледа имението. Излезе от къщата през задния вход и тръгна по пътя, минаващ покрай стопанските постройки. От всичко страни я поздравяваха изключително любезно, а тя им отвърщаше с леко кимване. От откъслечните френски думи, долитащи до слуха ѝ, тя заключи, че по-голямата част от работници са акадци. Сигурно Даниел щеше да бъде щастлива да разговаря с тия хора на майчиния си език.

Тъкмо си го бе помислила, и забеляза Даниел, потънала в разговор с висок бял човек. Без дълго да му мисли, Аманда се скри зад една стена, откъдето можеше спокойно да наблюдава мъжа. Беше много висок и хубав. Тъмната му коса живо контрастираше с изразителните му светли очи. Фините черти на лицето му подхождаха повече на човек на умствения труд, но работното облекло и големите ботуши противоречаха на това впечатление. Не прилича на ковач, мислеше си Аманда, опитвайки се да отгатне с какво се занимава този човек.

— Лейди Стърлинг!

Аманда се обърна уплашена. Точно зад нея бе застанал Касиди.

— Здравей, Касиди! — поздрави го тя и вътрешно се ядоса, че я бяха заловили да шпионира.

Но лицето на Касиди не издаваше никакви чувства.

— Пристигна лорд Дънмор, за да види доброволците на Кемерън. Придружават го баща ви и лорд Хейстингс.

— Тогава да се връщаме — рече Аманда и се запъти обратно към къщата. Касиди я последва мълчаливо. — Лорд Кемерън върна ли се вече?

— Да. Господата ви очакват в дневната.

— Благодаря.

Тя зави покрай ъгъла и видя множество палатки. Десетки мъже ги разпъваха по поляната, а долу до реката един капитан даваше заповеди. Хората седяха на земята, чистеха оръжието си или просто бърбреха един с друг. По груба сметка бяха някъде около петдесетина и всички бяха облечени в кожени дрехи, което на запад от Вирджиния беше нещо съвсем обичайно. Аманда забави крачка и изчака Касиди.

— Кои са тези хора? Не са от редовната войска, нали?

— Не. Тези мъже са дошли по лична уговорка с лорд Кемерън. Това са фермери, арендатори и занаятчии. Повечето се казват Кемерън.

— Ах, така ли?

— Да, по някакъв начин те са свързани помежду си с роднинска връзка, тъй като с течение на годините семейството се е разраснало неимоверно.

— О, да, разбира се — измърмори Аманда разсеяно. Току-що се беше измъкнала от баща си, и той идваше да я отведе! Без да каже повече нито дума, тя забърза към къщата, прекоси голямата зала и влезе в дневната.

— Здравей, моя мила Аманда! — баща ѝ я прегърна демонстративно и я целуна по бузите.

Ако можеше, Аманда би се разкрещяла и би се защитавала, но тя успя да се овладее, изплъзна се елегантно и се обърна към лорд Дънмор, за да го поздрави.

Губернаторът се поклони учтиво над ръката ѝ.

— Изобщо не вярвах, че Ерик ще може да събере толкова много въоръжени мъже! Чудесно! Но трябваше да дойда, за да се уверя сам.

— Ще дойдат още толкова, Джон. Мисля, че до края на, тази седмица ще съберем достатъчно. След това вече ще можем да потеглим.

— Добре, Ерик. Леви е вече на път и ние ще се явим точно навреме, за да сложим ред веднъж завинаги — рече губернаторът.

Аманда погледна към Ерик, тъй като си помисли, че той едва ли споделя този възглед. Но Ерик заобиколи темата.

— Струва ми се, че е време да се преместим на масата, джентълмени. Лейди Аманда, заповядайте! — предложи й ръка той.

За съжаление в този момент Аманда стоеше съвсем близо до лорд Хейстингс, който, естествено, не пропусна да се възползва от удобната ситуация. Сияещ, той целуна ръката ѝ, след което ѝ натрапи своята, като гледаше искрящите ѝ очи.

— Ще позволите ли, милейди?

— Но... разбира се — промърмори тя и въздъхна облекчено, когато най-после успя да се измъкне от придружителя си и да седне на стола.

Трапезарията се простираше почти по цялата дължина на къщата. Около огромната маса спокойно можеха да насядат поне двадесет човека, но днес бе сервирано само за петима. Най-различни оръжия украсяваха стените, а над камината се виждаше семейният герб. И тук в нишите до прозорците имаше малки пейчици, така че преди или след храна там можеше да се седне на сладки приказки.

Аманда забеляза проникателния поглед на лорд Дънмор и веднага се изчерви. Попита как се чувства жена му, за да прикрие смущението си.

— Много е добре, благодаря.

— Изобщо не знаех, че е била болна — сбърчи чело Ерик.

— Съвсем не е болна, а очаква в скоро време още един малък жител на Вирджиния — обясни губернаторът.

— Тогава да пием за това! — Ерик вдигна чашата си и всички останали го последваха, подкрепяйки неговите благопожелания.

След това Касиди и Том сервираха първите ястия. Малко по-късно Дънмор и Ерик вече бяха потънали в бурно обсъждане на военната стратегия. В някои точки Ерик беше на по-различно мнение от губернатора.

— Аз и по-рано съм се бил с индианците. Те в никакъв случай не са страхливци. Още не са се научили да се бият в редици, но иначе са самоотвержени воители и умеят да използват особеностите на терена и тъмнината. Не трябва да се отнасяме към тях като към диваци.

Аманда изтръпна, защото мисълта, че Ерик действително може да стане жертва на чайените, изведнъж ѝ се видя ужасяваща. Лорд

Хастингс забеляза как Аманда изведнъж стана по-бледа.

— Джентълмени, страхувам се, че нашите разговори не се отразяват добре на лейди Аманда.

— Така ли? — Ерик погледна към нея развеселен. — Извинявайте, скъпа!

Аманда стана от стола и се усмихна:

— Моля господата да ме извинят, но глътка чист въздух би ми подействала добре.

Всички се надигнаха учтиво от местата си, но преди някой да успее да каже каквото и да е, тя вече беше напуснала стаята. Изтича бързо на верандата и пое дълбоко въздух.

— Лейди Аманда!

С учудване тя установи, че старият лорд Хейстингс я бе последвал. И докато той пристъпваше тронаво към нея, тя си придаде спокоен вид, подготвяйки се за зла игра, и направи няколко крачки назад.

Много загрижен, той хвана ръката ѝ:

— Не сте ли добре? — попита Хейстингс.

— Не, не. Извинете, че така напуснах, но...

— Не, напротив. Аз се извинявам, че така ви развълнувахме! Но си мисля, че вие, моя мила, вече трябва да свиквате с мисълта, че младият Кемерън може и да не се върне жив оттам.

— О, аз съм убедена, че Ерик ще се върне. Той е опитен и освен това твърде предпазлив.

— Въпреки това. Ако приемем, че нещо може да му се случи, искам да ви предупредя, че аз съм готов винаги да ви закрилям. Знам, че вече съм стар, но въпреки това изпитвам към вас истински, дълбоки чувства. Вече говорих с баща ви и изразих намерението си ако нещо стане с Кемерън, аз да поискам ръката ви.

Смелост беше нужна на Аманда, за прикрие изумлението си. Сладострастните огънчета в малките му очички предизвикаха у нея такова отвращение, че ѝ се наложи здравата да преглътне. За късмет на верандата се появиха и другите господа и така я спасиха от неудобното положение!

— Колко... вълнуващо — изрече тя с мъка и изтръпна, представяйки си месестите му ръце върху кожата си. По-добре да

умре! — Наистина е много вълнуващо, но вие сам разбирате, че е невъзможно да чакаме толкова дълго.

— Какво да чакаме? — попита любопитно Найджъл Стърлинг.

Аманда навлажни с език устните си и не пропусна да види смръщването на Ерик. Тя още веднъж се усмихна на Хейстингс, изразявайки съжаление, шмугна се покрай него, отиде при Ерик и го хвана под ръка.

— Ние... ние решихме, че е невъзможно да чакаме до връщането на Ерик и затова ще идем под венчилото, преди той да тръгне.

— Моля? Но ние ще тръгнем след няколко дни!

— Да, да — мърмореше Ерик, а очите му блеснаха доволно. — Наистина веднага трябваше да ви го съобщим — и той погледна предизвикателно към Аманда. — Мисълта, че аз бих могъл и да загина, ни накара да достигнем до това решение. Бих искал, ако нещо се случи с мен, да оставя поне един наследник след себе си.

— Но да се вдигне сватба толкова бързо е невъзможно — заекна Стърлинг.

— Но, сър! Лорд Дънмор ще ни даде извънредно разрешение, а церемонията в църквата Бърт Парис ще бъде по-скромна.

— Това е твърде необичайно! — опита се да протестира лорд Стърлинг безуспешно.

— Идеята започва да ми харесва — отбеляза губернаторът.

— Ще омъжим нашата най-вярна роялистка с големия неверник и така ще се опитаме да го държим под наш контрол. Прекрасна идея, нали?

Като че никой не забеляза нарастващото напрежение, тъй като всички се засмяха.

— При тези обстоятелства Аманда ще трябва да се върне бързо с мен в Уилямсбърг — заяви остро Найджъл Стърлинг.

— О, не! — противопостави се Ерик неприлично бързо. И за да поправи грешката си, продължи: — Предполагам, че няма да имате нищо против тази вечер да сте мои гости. Утре сутринта ще се върнем в града всички заедно.

— Чудесна идея! — похвали го губернаторът и удари Стърлинг здраво по рамото. — Поздравявам ви, Найджъл! А сега да пием за вашия зет и бъдещите внуци! — при тези думи той го хвана под ръка и

го дръпна обратно в стаята. Въздишайки дълбоко, след тях тръгна и Хейстингс, като хвърли последен поглед към младите хора.

Когато най-после останаха сами, Аманда се опита да се отскубне от хватката на Ерик, но той не й даде. Тя отметна къдриците си назад и го погледна право в очите.

— Аз съм удивен и се питам какво ли предизвика тази внезапна промяна в мнението ти. Дали пък изведнъж не си открила, че ме обичаш?

— О, не! Открих двойната брадичка на лорд Хейстингс — призна си тя.

Ерик се засмя и на страните му се появиха трапчинки.

— И няма ли да съжаляваш за решението си?

Тя едва успя да си поеме дъх. След това тръсна глава.

— Не, не, няма да съжалявам.

— Говориш така, сякаш тръгваш на екзекуция.

— Точно така се чувствам.

Той се засмя от сърце, после вдигна брадичката й с един пръст, за да може да я погледне в очите.

— Напразни са опасенията ти. Всичко ще бъде чудесно!

— Не вярвам. Щастиято винаги стои далеч от жената.

— Ще видиш — Той погали нежно шията й с върховете на пръстите си, но когато и устните му тръгнаха по същия път, стана нетърпимо. Тя преглътна шумно и се опита да го отблъсне. Объркан, той хвана ръцете й и я притегли към себе си. — Какво има?

— Не бива... Не бива да правим това! — рече тя със зачервено лице.

Той я дръпна енергично към себе си, вгледан в разтревоженото й лице.

— Не бива? Мила моя, ти не си ми любовница, която съм открил и използвам за удоволствие и която по-късно ще захвърля. Ние ще се оженим, съкровище!

— Пусни ме! Моля ти се! Още не сме се оженили! — сведе тя клепачи.

Той нямаше никакво намерение да й се подчини.

— Но утре ще сме! И после няма да има връщане назад. Женя се за теб, защото те искам! Разбираш ли?

— Хм, да — изсумтя тя и се измъкна от прегръдката му. После се спусна стремглаво по стълбите. Той постоя още една секунда и влезе обратно в къщата.

Тази вечер Аманда поръча да ѝ поднесат вечерята в стаята, тъй като желаше да остане сама. Беше изключително нервна и не посмя да попита Даниел кой е бил тъмнокосият мъж, с когото бе разговаряла сутринта. Като животно, затворено в клетка, тя се мятеше от единия ъгъл на стаята в другия. Притихнала, Даниел слушаше самообвиненията ѝ, но и двете знаеха, че изход от ситуацията няма.

Някой почука на вратата и Аманда спря насред стаята. Още преди да попита кой е, вратата се отвори и в стаята влезе баща ѝ, изгонвайки Даниел с краткото: „Вън!“

— Значи утре ще се ожениш? — избухна той.

— Да, татко. Самият ти го поиска.

— Така е. Но трябва да запомниш, че даже и да станеш негова жена, пак си оставаш моя дъщеря.

— Какво искаш от мен?

— Ще правиш това, което аз ти наредя!

Аманда се усмихна, тъй като в едно отношение тя бе довольна от предстоящата сватба, а именно, че Ерик Кемерън би я защитил от целия свят.

— Както знаеш, той е влиятелен човек и няма да се съгласи с това условие.

— Но и той не би могъл да спаси главата на Дамиен Розуел от примката на палача! — Стърлинг видя, че тя пребледня, но въпреки това продължи в същия тон. — На този поход Дамиен ще придружава Кемерън. Знаеше ли това? Не? Така си и мислех. Трябва с напрежение да очакваме края на всичко това! — Той се обърна и тръгна към вратата. — Не забравяй, че щастието ти все още е в моите ръце, детенцето ми!

Стърлинг излезе от стаята, а Аманда се отпусна замаяна на леглото. Оказа се, че Ерик Кемерън не би могъл да я защити от всичко на този мръсен свят!

На другата сутрин Даниел, дойде навреме, за да събуди Аманда. Полуразсъннена, тя се остави да я облече. Даниел беше избрала сивосиня рокля с дантели, украсени с малки перлички. После среса косата ѝ да се спуска по гърба като огнен водопад. Младоженката слезе по стълбата, където вече се бяха събрали сватбарите. Когато видяха Аманда, те вдигнаха тост за бъдещата лейди Кемерън. С пребледняло лице Аманда им благодари учтиво, но силите не ѝ стигнаха да се усмихне.

Настроението не стана по-весело и по време на пътуването към Уилямсбърг. Аманда остана сама с Даниел, тъй като Ерик отиде да урежда церемонията. Даниел се радваше на сватбата, но бързината, с която всичко се подготвяше, видимо я притесняваше.

— Най-малкото от този ден нататък ще се измъкнете от лапите на онова чудовище — въздъхна тя.

„Онова чудовище“ беше баща ѝ. За съжаление Даниел се заблуждаваше, тъй като не можеше да се каже, че Аманда му се е изплъзнала.

При пристигането им в Уилямсбърг те бяха сърдечно посрещнати от жената на губернатора, която по-късно също помогна за тоалета на булката.

— Надявам се, че при последното ви посещение тук съпругът ми ви е посрещнал любезно и ме замествал както се полага.

— О, да. Беше много мил — отвърна Аманда учтиво. Той само бе заплашил, че ще отнеме живота на братовчед ѝ, и го беше направил по особено мил начин.

Предложиха на Аманда чаша бренди за освежаване.

— Чудесно средство срещу страх! — Нямаше нужда повече да я подканят. Тя глътна брендите на един дъх.

Въпреки че венчавката бе обявена в последния момент, в църквата не можеше да се намери празно място. Много от представителите на разпуснатата камара на общините се бяха събрали там. Странна сбирщина, мислеше си Аманда, пристъпвайки под ръка с баща си. Губернаторът се смееше и шегуваше с тия хора, сякаш не беше той човекът, който разпусна камарата. Изобщо правеше им се на добър приятел. Лейди Жьонвиев също беше дошла и стисна леко ръката на Аманда, като се промуши до нея. По едно време съзря и засмяното лице на полковник Вашингтон, който кимаше окуражително

на Ерик. Само Дамиен го нямаше никакъв и това обезпокои Аманда, тъй като го беше поканила специално.

Когато Найджъл Стърлинг положи ръката ѝ в десницата на Кемерън, на Аманда ѝ се стори, че ще припадне. Но нищо подобно не се случи. Вместо това свещеникът се приближи към тях и прехвърли през ръцете им бяла лента. После започна нещо да говори, но думите му преминаваха покрай ушите ѝ. В малката църква бе нетърпимо задушно. Изведнъж Аманда чу ясния глас на Ерик да изрича сватбената клетва. След миг дойде нейният ред и Аманда се учуди на спокойствието, с което произнесе необходимите думи. Тя се закле да обича този мъж, да го почита и да му се подчинява. За момент пред нея се мярна ухиленото лице на свещеника, след което единственото, която тя усещаше, бяха устните на Ерик, притиснати до нейните. Последва дълга, отнемаща дъха целувка.

С пронизителен вик Жьонвиев се хвърли отгоре ѝ, прегърна я, а след това се спусна да поздравява и младоженеца. Държанието ѝ не бе съвсем в рамките на добрия тон, но в общата радост, която настана, никой не ѝ обърна внимание. Първите, — които поднесоха благопожеланията си, бяха лорд и лейди Дънмор. След тях се заредиха и всички останали, така че в един момент двойката младоженци бе почти задушена от тълпата.

По някое време на Аманда ѝ дойде твърде много. Тя си проби енергично път през струпалите се да ги поздравят и се измъкна от една странична врата навън в гробището. Отмаляла се подпря на стената със затворени очи. Но чу зад гърба си стъпки, обърна се и видя Вашингтон, който я бе последвал.

Сивосините му очи я гледаха с нежност.

— Добре ли сте, лейди Кемерън?

Кемерън. Нямаше как, трябваше да свикне с новото име. Тя отвори уста, за да отговори, но не можа да издаде никакъв звук и само кимна с глава. Той ѝ се усмихна ободряващо:

— Ако някога с нещо мога да ви помогна, не се колебайте и ми се обадете. О, ето го и щастливият съпруг! Желая ви дълъг живот и много щастие. Нека само да се помолим да има мир!

— Да, да се помолим.

Над главите им шумоляха листата на дърветата, тримата се погледнаха в очите и за миг почувстваха, че са здраво свързани един с

друг. Но веднага след това магията изчезна, тъй като Дамиен най-после бе открил братовчедката си.

Той кимна, сияещ от щастие, към Вашингтон, след което прегърна Аманда:

— Сърдечни благопожелания, лейди Кемерън!

— Дамиен! Къде беше? Никъде не те зърнах.

— Естествено, че бях в църквата! Не можех да изпусна това удоволствие! — С тези думи той я повдигна и завъртя няколко пъти във въздуха. — Хванете жена си, лорд Кемерън! — извика той и остави Аманда в ръцете на Ерик, така че тя трябваше да го обгърне целия, за да не падне. Пълната с любов усмивка на Ерик я стопли и тя също му се усмихна от сърце.

Оттук нататък всичко последва в точно определен ред, но едва ли някой можеше да го възстанови в подробности. Някой бе предложил да отидат в къщата на Ерик и предложението бе прието с пълно съгласие. Ерик понесе жена си на ръце, докато придружителите подмятаха шегички подире им. Следобедът мина за Аманда като в мъгла, тъй като за да успокои нервността си, тя често посягаше към чашата с вино. Беше приела, че празненството ще тече още дълго, до късно през нощта и безкрайно се учуди, когато Ерик застана пред нея и отново я вдигна на ръце.

— Какво има? — попита тя паникьосано.

— Отиваме си у дома.

— У дома?

— Да, в Кемерън Хол.

— Но... — опита се да протестира тя, но после утихна. Дългото пътуване означаваше отсрочка! Тя сама, напълно съзнателно, се бе предала на бунтовник, а може би и на самия дявол, а сега тръпнеше какво ще стане с нея.

С духовита реч Ерик се бе сбогувал с гостите, чиито смехове се чуваха и навън на улицата. Той настани грижовно Аманда в колата и после се качи до нея. Даниел щеше да ги последва в друга кола. Конете потеглиха и Аманда затвори очи изтощена, но Ерик се приближи до нея и тя отново панически ги отвори. Той обаче не се помръдна повече. Само я наблюдаваше в полумрака.

— Ще пътуваме дълго и понеже ти доста пийна, най-добре ще е да поспиш.

— Дамите не се напиват! — поправи го тя.

— И, разбира се, не ругаят. Но от Дамиен разбрах, че всеки коняр би се изчервил от срам, ако те чуеше.

След това изречение обаче Аманда бе тази, която се изчерви. После отново затвори очи. Ерик я прегърна усмихнат, притегли я към себе си и положи главата ѝ в скута си. Когато тя понечи да протестира, той само нежно я погали по косата.

— Поспи малко, мила!

Тя се събуди, когато вече бяха спрели, Ерик я бе взел и я носеше нагоре по стълбата. Тя отвори очи страшно уплашена. Разбра, че са пристигнали! Мярнаха ѝ се отново портретите на предците и след това се видя потънала в голямото легло.

— Ще ти изпратя Даниел. Сигурно вече е пристигнала.

Ерик излезе от стаята и Аманда се надигна. Едва тогава забеляза димящата вана пред камината. Скочи и започна да крачи неспокойно из стаята. Сънят я бе ободрил, но беше изчезнала и омаята на алкохола. Когато вратата се отвори и Даниел влезе, Аманда се хвърли на врата ѝ с вика: „Не мога!“

— Разбира се, че можете! — противопостави ѝ се Даниел енергично и я върна обратно. След това разкопча многобройните копчета по роклята ѝ и я измъкна нагоре през раменете.

— Задушавам се! — извика Аманда.

— Това е от корсета! — Даниел измъкна ризата през главата ѝ и отпусна вървите, но и тази операция не помогна. Трябваше да накара Аманда да седне на леглото и да изхлузи чорапите и обувките ѝ. — А сега бързо във ваната, за да не умрете! — изкомандва Даниел.

Треперещата Аманда влезе във водата, която силно ухаеше на рози. Със затворени очи тя хвана ръце, но тъй като треперенето не спираше, Даниел ѝ подаде малка чашка.

— Бренди.

— Благодаря на Бога! — Аманда изля съдържанието в гърлото си и поиска втора чаша. Даниел се подчини. Секунди по-късно и втората чаша бе празна. Колкото повече Аманда се замисляше над положението си, толкова повече страхът се качваше в гърлото ѝ. Тя нямаше никакво желание да се предаде така лесно. Сигурно Ерик щеше да прояви разбиране, че тя още не е дозряла за тази страна на брака. Аманда бързо се изкъпа и след това се изсуши. Въпреки

запаления огън нощта бе студена, така че леко потреперваше, когато Даниел ѝ навлече копринената нощница.

— Bonsoir, ma petite! — рече Даниел и нежно целуна Аманда по бузата.

Още не бе успяла да затвори плътно вратата зад себе си, когато Ерик влезе през междинната врата. Вероятно и той се беше къпал, защото косата му бе влажна. Носеше кадифен халат, леко отворен на гърдите му.

Аманда впери очи в тъмните косми, които се подаваха през отвора на гърдите и преглътна. След това съвсем бавно заотстъпва назад към прозореца, шептейки:

— Ерик...

— Да? — Той я последва бавно, гледайки я настойчиво в очите.

— Аз, аз не мога!

— Така ли? Какво не можеш? — попита я той с учтива усмивка.

— Аз... — Тя сведе поглед и едва сега забеляза, че през прозрачната ѝ нощница се виждат зърната на гърдите ѝ и триъгълника между бедрата ѝ. Погледна го уплашена, желаейки по-скоро да се скрие някъде. После поклати глава. — Ерик... моля те! Бъди джентълмен и ме разбери...

— Не! — Той я приближаваше все повече. — За това вече си говорихме вчера и мисля, че се споразумяхме. И ти не можеш да се откажеш!

— Така е, но разбери ме, моля ти се! Аз изобщо не те познавам...

— Затова пък утре сутринта ще знаеш много повече за мен, мила моя! — След тези думи той я хвана за ръката и я притисна така силно до себе си, че тя почувства мускулестото му тяло под халата. Усещаше и възбуждения му член, който напираше през тънката ѝ нощница. Видя и блясъка в очите му, преди той да изрече току до устните ѝ:

— Можеш, мила! Не се страхувай, можеш!

В същото време той я взе в ръцете и я понесе към леглото.

— А сега край с притесненията! — изръмжа той, хвърляйки я върху меките възглавници. Тя размаха ръце встрани, но той само леко се засмя и малко по-късно я притисна с тялото си към леглото.

ГЛАВА ДЕВЕТА

На Аманда ѝ се стори, че лети из облаците. Виждаше всичко наоколо в лека мъгла. Въпреки това обаче усещаше бриза, който появяваше през прозореца и караше светлинките на свещите да потрепват. Усещаше и тежестта на мъжкото тяло и топлината му, струяща през кадифения халат. Тя протегна ръце към Ерик, за да го възпре, но пипна косматите му гърди и разбра, че е ужасно възбуждащо да докосва тъмните косъмчета и да усеща как мърдат мускулите му под кожата. В този момент Ерик се засмя.

— Не ми се присмивай! — ядоса се тя на безпомощността си. Като за утеха той я целуна по челото и спусна устните си надолу към устните ѝ, докато усети, че страстта ѝ расте с всяка измината секунда.

— Прощавай, мила, не ти се присмивам!

— Нищо няма да ти простя! — възпротиви се тя. На светлината на свещите очите му грееха така прелъстително, че тя извърна поглед. Не стига всичко друго, ами трябва и да го гледа толкова отблизо.

— Вярвам ти на всяка дума, соколчето ми! Но в момента си само едно малко, беззащитно врабче.

— Врабче! — Тя се надигна със стон, но всичките ѝ усилия отиваха напразно. Тежкото му тяло не ѝ даваше много свобода на движенията. Тя напипа силните му мускули и разбра, че опитите ѝ да се измъкне са безсмислени.

Разтрепери се от безпомощност, поиска да каже нещо, но той запуши устата ѝ с целувка. Езикът му проникна навътре и сякаш докосна самата ѝ душа. Толкова възбуждащо бавно и така навътре, че треперенето ѝ прерасна в треска.

По едно време той все пак я пусна, отдръпна се назад и я загледа в тъмнината. Пръстите му я галеха нежно по устните.

— Още ли се страхуваш от мен?

— Не.

— Ще видиш, че нищо лошо няма да ти направя. Само ще ги докажа какво прекрасно нещо е любовта.

— Но не тази вечер! Това граничи с насилието. Никога не бих ти простила — каза тя с нарастваща паника. При това мушна юмрук между телата им, за да го отдалечи от себе си. След това събра сили и сложи коляно между краката му.

Отначало тя съвсем не схвана какво се бе случило. Виждаше само лицето му, изкривено от болка. Това продължи няколко мига, след това забеляза, че той я беше пуснал. С всичка сила тя се хвърли настрани, опитвайки се да се изтърколи от леглото, но чу как защитаната ѝ нощница се разпра. Ерик веднага се хвърли пак отгоре ѝ.

— Дали пък не си вещица!

— Не! — изшептя тя, без точно да знае дали му противоречи или пък се съпротивлява на тепърва случващото се. Тя събра нощницата на топка пред себе си, виждайки го как заплашително се изправя над нея. Трепереше неудържимо. Разбра най-после, че му е причинила болка. — Не исках да те заболи.

— Така ли? Това ли разбираш под женска нежност? Страхувам се, че ще трябва да те уча на много неща. Ела, стани, Аманда!

Аманда погледна изумена към протегнатата ръка, не разбираща за какво всъщност става дума. Ядосана, тя дръпна крайчето на нощницата си изпод краката му, скочи и хукна към противоположната стена. Гледаше го със страх, докато той заплашително я следваше. Ерик не я докосна, само опря ръцете си от двете ѝ страни, за да не може да му избяга.

— Вече ти казах, че нищо, ама абсолютно нищо няма да може да измени заплануваното за тази нощ. Каквото и още да измислиш. — Преди тя да може да рече каквото и да е, той я вдигна и пак я понесе към леглото. Там отново се метна така бързо отгоре ѝ, че тя вече не можеше да помръдне.

С едната си ръка той я затисна за китките високо над главата.

— Тази нощ ние ще се любим! — обеща ѝ той с дива страст. С другата си ръка повдигна брадичката ѝ и я целуна така жадно, че първо спря дъха ѝ, после прекрати съпротивата ѝ, а най-накрая надви волята ѝ. Тя нямаше представа колко дълго продължи целувката, докато устните му се отделиха от нейните. Видя страстта в очите му и го мразеше, че притежава власт над нея. Въпреки това сърцето ѝ биеше до пръсване — не можеше да се отрече, че тя също го желаше.

Ерик бавно разхлаби хватката си около китките ѝ, прокара ръка по нежната кожа на ръцете ѝ и преплете пръсти с нейните. При това го напуши смях, защото видя как очите ѝ бляскат диво и ядно изпод мокрите коси. Никога не я беше желал толкова неудържимо както сега, но нейната съпротива му пречеше да бъде нежен. Все повече трябваше да се сеца за думата „насилие“. Не, той не искаше да я превземе със сила, но бе решил да го направи по какъвто и да е начин.

— Без твоето разрешение няма да направя нищо — каза той с напрегнат, дрезгав глас — но бъди сигурна, че ще опитам всичко, за да изтръгна това разрешение.

Пръстите ѝ здраво обгърнаха неговите.

— Никога няма да ти дам разрешението си!

— Тихо! Но ще трябва да изтърпиш целувките и ласките ми!

Той запуши протеста ѝ с устни, след което продължи да я целува по лицето, стигайки до ушите. Безучастна, Аманда гледаше към тавана, а той все така я целуваше по шията, докато стигна до деколтето на нощницата. Тя усещаше топлия му, възбуден член до бедрото си, но подтисна треперенето, надявайки се, че всичко скоро ще свърши.

Но това все не се случваше. Без да обръща внимание на лудата си възбуда, Ерик се посвети на дългото, нежно целуване. Устните му обхождаха лицето ѝ, следвани от пръстите. Аманда затвори очи и притаи дъх. Обля я горещина, когато пръстите му стигнаха до едната ѝ гърда и започнаха да гаят зърното. Тя простена и се сви, мушкайки глава в него. Така той можа да достигне и до другата ѝ гърда и да я възбуди. После започна да ги редува, така че никое от розовите хълмчета да не остане пренебрегнато. Аманда се възбуждаше все повече и повече и когато Ерик най-после я пусна, тя беше омекнала като восък в ръцете му. Не желаше да го погледне в очите, тъй като тялото ѝ се притискаше към неговото по най-безсрамен начин.

Когато ръцете му започнаха да гаят бедрата ѝ, Аманда се опита да го възпре и хвана ръката му, но не успя да направи нищо. Без да обръща внимание на протестите ѝ, Ерик продължаваше да я гали нежно по бедрата и корема.

— Ти каза, че ще чакаш, докато ти дам разрешението си!

— Това правя. Легни тихо и ме остави да те гая. Или не — може би обратното ще е по-добре! Когато се мяташ, тялото ти така сладко се притиска до моето!

Ако можеше, тя би го отблъснала от себе си, но силното му тяло я притискаше силно към леглото и всеки подобен опит от нейна страна предварително бе обречен на неуспех. Но изведнъж мисълта за бягство бе забравена, тъй като всеки поглед към косматия му крак, подаващ се изпод халата, предизвикваше у нея гореща вълна, която обливаше цялото ѝ тяло. Топлината тръгна от корема ѝ и вече гореше между бедрата ѝ, като градусът се увеличаваше с всяка изминала минута. Тя тръпнеше и желаше докосванията му, но в същото време примираше от страх. Преглътна мъчително, а Ерик наблюдаваше възхитен биещия пулс на шията ѝ.

— Ерик...

— Тихо! — Той притисна силно устни в трапчинката и продължи да плъзга жадно ръце по тялото ѝ. Ровеше с пръсти в тъмния триъгълник между краката ѝ, после я галеше нагоре по корема до дълбоката вдлъбнатина между гърдите ѝ. Несъзнателно Аманда също бе започнала да гали неговите раменете и да забива пръсти в мускулите му.

Изведнъж той се дръпна назад и съблече халата. Погледна към Аманда, която лежеше със затворени очи. Дългите ѝ мигли хвърляха сенки позаруменялото ѝ от възбуда лице, а забързаното ѝ дишане караше гърдите ѝ да потръпват. Къдриците ѝ се разстилах като огнени езичета по възглавницата и той отново почувства познатото желание, както когато я видя за първи път да танцувала с Дамиен. Лек трепет мина през тялото му, но той отново се наведе над нея, за да запази напредъка, който с толкова труд бе извоювал. Тя беше негова жена и той можеше да я притежава, ако желае. Но той искаше повече.

Нежно разтвори краката ѝ, но когато се намести между тях, тя уплашено отвори очи. Но още преди да каже и една дума, той плъзна ръцете си под нея и нежно повдигна задничето ѝ. Първо устните, а след това и езикът му потънаха в тъмния триъгълник, а Аманда вплете пръсти и косите му.

Объркана, тя се извърна встрани и извика:

— Не!

— Ще стане, моя мила! — промърмори той, близвайки меката ѝ плът. Тя не можеше да мръдне от тежестта на широките му рамене, пък и той не искаше още веднъж да предаде завоюваните позиции.

Хвана заровените в косата му ръце и се опита да достигне най-чувственото място в триъгълника. Силен вик и дълбок стон показаха, че е достигнал целта си. Отначало тя се извиваше под него, мъчейки се да избяга, но колкото по-дълго продължаваше неговата игра с езика, толкова повече тялото на Аманда сякаш търсеше неговите ласки. Той усети горещата влага и чу тихите ѝ стонове. Бедрата ѝ започваха да се движат все по-ритмично, докато изведнъж тялото ѝ се вцепени. Тя извика силно, сякаш най-после се освобождаваше от някакво вътрешно напрежение, което я разтърси на вълни.

Ерик не изгуби нито миг. Изправи се между разтворените ѝ бедра.

— Искаш ли да спра? — позаинтересува се той.

Тя лежеше неподвижно и сякаш не го чуваше. Той се наведе над нея.

— Аманда, сега мога ли да те любя?

Устните ѝ се помръднаха незабележимо, но едва когато той я погали нежно по гърдите, се чу нейното измъчено „Да.“ Зелените ѝ очи му отправиха уплашен поглед, но после тя затвори очи и го прегърна.

Ерик напрегна мускули и стисна зъби, за да добие отново необходимата твърдост. Искаше да бъде много нежен и затова напредваше бавно, докато най-после достигна девствената ѝ ципа. Но въпреки цялата подготовка в момента на пробива тя нададе силен вик, който той се опита да заглуши с нежна целувка. Аманда несъзнателно заби дълбоко нокти в раменете му, а главата ѝ се отметна назад на възглавницата. Той продължи да прониква бавно в нея, докато тя го пое напълно. През цялото време не спираше да шепне мили думи в ухото ѝ. Трудно му се удаваше да удържи страстта си и да се движи нежно, бавно и ритмично, но желаше на всяка цена отново да върне възбудата ѝ.

Не спираше да гали лицето и гърдите ѝ, а когато понечи да я целуне по устните, тя ги разтвори без съпротива и с лек стон. Като светкавица го прониза усещането, че тя колебливо започва да следва ритмичните му движения, като все по-смело се притискаше към него. Последва бурна прегръдка, при която той я завладя напълно. Подтисканите досега страсти избухнаха и той заблъска с такава сила,

че буквално експлодира в нея и после няколко минути не можа да се успокои.

Ерик бе дал толкова много от себе си в тази първа нощ, че едва след известно време успя да се свести, сякаш събуждайки се от дълбок сън. Първо усети, че пот се стича по гърдите му. Едва след това видя Аманда, която лежеше под него със затворени очи и без да помръдва, само леко потреперваше. Той я целуна нежно по челото и излезе от нея. Отдръпна се, за да се полюбува на голото ѝ тяло на светлината на бавно гаснещия огън. Погали я нежно по бузата. Аманда отвори очи, но после веднага го отблъсна със стон.

Разтревожен, той я придърпа към себе си.

— Какво има?

Тя скри лице в гърдите му и прошепна дрезгаво:

— Не може да бъде! Какво направи с мен?

— Не те разбирам, любов моя, не съм направил нищо по-различно от това, което щяха на направят с теб Тейритън или пък Хейстингс с двойната гуша.

— Нямам предвид това.

— Тогава какво? Постарах се да не ти причинявам голяма болка. Имах усещането, че ти харесва.

— О! — простена тя и се хвърли обратно в леглото.

Но Ерик отново я притисна в прегръдките си. Опрял лице в нейното, той я погледна право в очите.

— Хайде, кажи какво има!

Аманда затвори очи. Лицето ѝ издаваше мъка.

— Само точно определени жени се държат по начина, по който се държах и аз.

Ерик почти не разбра шепота ѝ.

— Кой ти каза тази глупост? — извика той така, че тя отвори очи.

— Така е. Ти би трябвало да си възмутен от поведението ми.

— Първо, не е така, мила моя, и второ, не съм възмутен, а възхитен от теб. Ти си така прелестно възбуждаща и страстна! Възмутен съм по-скоро от факта, че трябваше така бързо да изляза от теб.

Огромните ѝ очи го гледаха с болка, и той съвсем сериозно се запита кой ли ѝ ги наговорил тези глупости и ѝ е внушил страха.

Прегърна я закрилящо и прошепна в ухото ѝ:

— Кажи ми, кой ти е казал всичко това?

— Не мога — отвърна тя тихо, но този път не се отдръпна, а се сви до гърдите му. Той вдъхна омайния мирис на косите ѝ и се закле да я закриля до края на живота си от всички злини на този свят.

Нежно прокара пръсти по косата ѝ.

— Няма да настоявам повече. Един ден, когато ми имаш доверие, знам, че ще ми кажеш всичко — и след кратко колебание допълни: — Ти си много по-прекрасна, отколкото аз смеех да си мечтая. Не ти ли обещах, че ще бъде чудесно? — Той я погали по ухото и когато тя леко потрепери, той се засмя. — Кажи, че беше чудесно.

— Не бива да искаш от мен това!

— Тогава ще трябва още веднъж да ти покажа какво значи наслада! — съобщи ѝ той и бързо се намери отново отгоре ѝ. Очите ѝ се разшириха от страх. Но още в следващия момент тя се усмихна и той я целуна. После я люби още веднъж и двамата отново изпитаха екстаза.

Съвсем изтощена, тя се отпусна в ръцете му и когато той вече си мислеше, че е заспала, тихо прошепна:

— Ерик...

— Да, моя мила?

— Да, мисля че... наистина беше чудесно!

Усмихнат, той затвори очи и заспа най-дълбокия сън в живота си.

В следващите няколко дни Аманда опозна Ерик като чувствителен, пълен с енергия и ненаситен мъж, който всеки миг ѝ поднасяше изненади и освен това знаеше как да се наслаждава на живота. Тя вече не можеше да си спомни защо преди това го беше отхвърляла. Сутрин, когато се събуждаше, почти винаги установяваше, че той вече е станал и тренира със своите войници. Обличаше се старателно, но още преди да е слязла надолу по стълбата, той я пресрещаше и я прегръщаше усмихнат. Без да обръща внимание на протестите ѝ, я връщаше обратно в стаята и секунди по-късно вече я беше съблякъл.

Двамата успяха да посетят всички негови земи и така Аманда се запозна с много фермери, градинари и търговци от околността. Навсякъде ги посрещаха сърдечно, но липсващият чай и ръчно тъканите платове показваха, че живеят в размирно време. Иначе

разговорите се въртяха около земята и свързаните с нея проблеми. И разбира се, говореше се за състезателни коне, чието отглеждане беше страст за джентълмените от Тайдуотър.

Един следобед Ерик и Аманда се разхождаха по голямата поляна надолу към гробището, където той ѝ показваше къде почиват роднините му и за първи път спомена за някаква леля, която се омъжила за индианец от племето на памунките. Предния ден в имението на Кларк Аманда се бе запознала с нейния синеок и русокос наследник. За да избегнат голямата горещина, те се спуснаха до брега на реката и навлязоха в редичка гора, откъдето още можеха да се чуят виковете на трениращите войници. С непозната досега страст Ерик се хвърли безмълвно върху Аманда и смъкна толкова бързо дрехите ѝ, че тя не можа да схване какво се случва. След това я люби върху огряната от слънце трева сянката на храстите. Почти се беше стъмнило, когато се прибраха в къщата.

Тази вечер за първи път се скараха, въпреки че уж нищо не се беше променило. Малко преди това бе пристигнал Дамиен, който по поръчение на Ерик трябваше да командва един от отрядите. Аманда го посрещна изключително сърдечно. Младежът беше радостен, че получава задача от Ерик и възбуден започна да съобщава новини от Уилямсбърг. Там Патрик Хенри и Едмънд Пендлетън се бяха срещнали с Вашингтон и заедно бяха отпътували за Континенталния конгрес във Филаделфия. Шушукало се, че там нямало да се размине без опасни речи.

Ерик се беше облегнал на камината и пълнеше лулата си, докато Дамиен продължаваше да разказва.

— Мисля, че сме пред повратен момент. За бъдеще ще трябва да се озъртаме дали след нас не върви някой и не носи заповед за арестуване.

— Шепа войници не биха могли да арестуват цяло събрание — отбеляза Ерик.

— Всичко зависи от това дали органите на реда са на страната на короната или на страната на патриотите.

— Стига, Дамиен! — прекъсна го Аманда. — Държиш предателски речи.

— Манди, моля те! Не говори глупости! Волята на народа е решаваща. — Дамиен се наведе развълнуван напред. — Любопитен

съм да узная какво ще постигнем на Запад. Ако успеем да усмирим чайените, може би ще успеем да сключим споразумение, което ще е много важно занапред. По брега има струпано много френско оръжие...

— Дамиен! — ядоса се Аманда и се обърна възмутена към мъжа си. — Ерик, затвори му устата!

Ерик вдигна учуден вежди.

— Но, Аманда, аз не бих могъл да му забраня да мисли!

— Можеш! В края на краищата той ти е подчинен! Настоявам този разговор за оръжия и война да спре на минутата!

— Това е моят дом, както знаеш — припомни й Ерик. — При цялото си уважение към теб не мога да сторя това, което искаш.

Аманда скочи ядосана и избяга от стаята. При това така тръшна вратата след себе си, че всеки в къщата разбра, че се случва нещо необичайно. Когато по-късно Даниел се качи да я вика за вечеря, Аманда отказа и пожела вана, която да ѝ бъде донесена в гардеробната.

Тя току-що бе затворила вратата и се беше отпуснала в топлата вода, когато в стаята врхлетя ядосаният и сърдито гледащ Ерик. Аманда искаше отново да започне да ругае, но се овладя и не го направи.

— Заклучената врата означава, че искам да остана сама — просъска тя.

— Ако не се лъжа, ние сме женени! Не можеш да ми попречиш да влизам, когато си искам в стаите на собствената си къща.

Той се приближи до нея така заплашително, че Аманда изскочи изплашено от водата.

— Ерик, не се приближавай към мен! Аз...

Без да обръща внимание на копринената си риза, той я хвана с ръка и я вдигна нагоре така мокра, както си беше. Аманда размаха крака като диво зверче, а като видя святкащите му очи, започна и да барабани с юмручета по гърдите му.

— Не! — изпъшка тя, когато той я метна на леглото и веднага след това се озова отгоре ѝ. — Ще те разкъсам на парченца!

— Само опитай, съкровище, само опитай!

— О! — изпъшка тя гневно. — Ти си глупак! Тези речи са опасни за Дамиен, а и за теб също! Не искам да ви гледам на бесилката!

Той обхвана лицето ѝ с две ръце и я погледна настойчиво в очите.

— Не искам политиката да влиза в леглото ми! — обясни ѝ той сериозно.

— Знаеш, че политическите ми възгледи са по-различни от твоите и освен това ми обеща, че няма да ме принуждаваш да ти се подчинявам в това отношение.

— Изобщо нямам намерение да променям възгледите ти, просто искам да се разберем веднъж завинаги, че тия неща няма да бъдат обсъждани в леглото ни! И още — няма да ти позволя заради разминаване в мненията да ми тръшкаш вратите. Разбра ли?

— Не! — просъска тя през стиснати зъби.

Ерик изглеждаше така заплашителен, че Аманда си помисли, че може всеки момент да я удари.

— Остави ме!

— Няма да стане! — Той хвана китките ѝ в желязна хватка. Аманда продължаваше да се дърпа и да рита с крака. Устните му тръгнаха по познатите пътеки на лицето и гърдите ѝ, като от време на време той я поглеждаше изпитателно.

Аманда не искаше да издаде мислите си и затова продължаваше да се съпротивлява, но Ерик най-после достигна устните ѝ и я целуна дълго и горещо: Ръцете му шареха по тялото ѝ, проникваха навсякъде, където можеше и мамеха към сладката игра. Най-накрая тя не издържа и му се отдаде доброволно. Коляното му се промъкна между бедрата ѝ, тя изстена сладостно и вече отдавна бе забравила всякаква съпротива. Яростта я бе направила по-чувствена и възбудима от друг път и целувките му по шията и гърдите ѝ събуждаха у нея невероятна страст. Ерик трескаво разкопча панталона си и невъздържано се втурна към меката ѝ плът. За кратко време той достигна до върха. Аманда не разбра толкова бързо какво се бе случило, но инстинктивно усети, че не е както обикновено. Тя прошепна, че го мрази, но в същото време обви ръце около врата му и простена от удоволствие, когато сладостната вълна заля тялото ѝ. Засега враждата бе пропъдена, но това не означаваше, че е отстранена завинаги.

Ерик изтри сълзите от лицето ѝ и едва тогава тя разбра, че е плакала. Ерик се изправи бързо.

— Заболя ли те? — попита той загрижен.

Аманда разтърси глава, но не погледна Ерик в лицето.

— Аманда!

— Не, не! Не си ми причинил болка.

— Добре. Тогава ела да слезем долу — каза ѝ той и се извърна, за да сложи в ред дрехите си. — Обещавам ти, че повече няма да разговаряме за оръжие. Ще внимавам за Дамиен, обещавам ти.

— Но измъквате оръжието, нали — прошепна тя.

— Моля?

— Нищо, съвсем нищо.

— Тогава тръгвай!

— Аз... не мога — каза тя. — Всички в къщата чуха как блъснах вратата.

С прелестна, съзаклятническа усмивка той прегърна Аманда.

— Не искам да кажа, че трябва да слезеш долу, за да искаш прошка. По-добре запази гордостта си както винаги и се усмихни!

Тя се опита да му се изплъзне.

— Сигурно вечерята вече е съвсем изстинала.

— Хайде, обличай се или аз ще те облека.

Аманда се обърна, но Ерик я последва, заплашвайки да осъществи заканата си и тогава тя реши, че няма смисъл да се съпротивлява повече. Той действително ѝ помогна при обличането и даже старателно среса къдриците ѝ.

— Знаеш ли, че си прелестна, любов моя? И освен това си и смела. Ти си наистина достойна стопанка на тази къща и ще си останеш такава, даже и ако мен действително ме обесят.

Аманда спря, тъй като въпреки спора им тези мисли я поласкаха. Пред вратата на трапезарията, където Том и Касиди ги очакваха с безразлични физиономии, Ерик се наведе над Аманда и нещо ѝ прошепна, тя се засмя, изобщо двамата демонстрираха най-весело настроение, такова, както се очаква от младоженците. След вечеря Аманда каза, че се чувства уморена и помоли мъжете да не ѝ се сърдят и продължат разговорите си без нея. На сбогуване тя притисна силно към себе си Дамиен, тъй като беше много загрижена за него.

— Прости ми! — прошепна Дамиен с искрено съжаление. — Но се страхувам, че ти и аз сме от различни страни на барикадата.

Никога досега Аманда не бе виждала Дамиен така сериозен, като възрастен човек. Без да каже нито дума повече, Аманда си тръгна. Не

се сбогува и с мъжа си, тъй като навсякъде имаше нежелани свидетели.

Дълго време тя лежа с отворени очи и обмисляше ситуацията, докато неусетно заспа. Събуди се от горещи целувки по гърба. В полусън остави ръцете му да се плъзгат по нея, но когато изведнъж горещото му, възбудено тяло я затисна с цялата си тежест, тя поиска да му се изплъзне, ала силните му ръце ѝ попречиха.

— Спокойно, Аманда, до сутринта все ще свършим.

В следващия миг той я притисна силно към себе си и покри шията и раменете ѝ с целувки. Докато ръцете му галеха гърдите ѝ, членът му проникна в нея. Аманда бе въодушевена и покорена от нежността му и прогони мислите си за бъдещите самотни нощи.

— Обаче аз няма да се предам при...

— Само не спирай! — допълни я той. Всъщност тези думи вече нямаха никакво значение, тъй като тя вече се бе предала. Но при всички случаи неговите трескаво прошепнати любовни слова и тихите въздишки от удоволствие събудиха у нея съмнението, че поражението може да означава и победа.

Когато Аманда се събуди на другата утрин, Ерик стоеше до прозореца, облечен с кожени дрехи и високи ботуши. Още сънена, Аманда го погледна с неразбиране, но после си припомни думите му. Ерик усети погледа ѝ, обърна се и седна до нея на леглото. Гледаше я с нескрито възхищение, докато пръстите му се заравяха в косите ѝ.

— Колко е трудно да те напусна! Бих изпратил хора да съобщят на Дънмор, че не искам да рискувам главата си, тъй като душата ми вече е във вериги!

При тези думи Аманда се изчерви и усети как палците му погалиха лицето ѝ. Тя също би го помолила да не я напуска. Поне не сега, когато объркването в душата ѝ е така безгранично. Тя го бе мразила, бе се страхувала от него, но също така и имаше нужда от присъствието му. Какво беше това? Нима любов? През изминалите дни тя не го беше изпускала от поглед. Виждаше елегантните движения на силното му тяло, харесваше светлата му усмивка, вече познаваше всяка гънка на тялото му. Беше сигурна, че той я желае, но постепенно и тя започна да изпитва същото. Поискка ѝ се да го докосне и затова нежно положи дланта си върху прясно избръснатата му буза. Този жест вече

дойде твърде много. Без да разбира какво точно върши, тя отхвърли одеялото, седна и го целуна, така че той разбра, че ще ѝ липсва и че тя ще се моли за него.

След неизвестно дълго време устните им най-после се разделиха от продължителната целувка. Ерик хвана ръката ѝ я целуна по дланта.

— Да се надявам ли, че няма да си особено разочарована, ако чайените не ми вземат скалпа? Въпреки тази нощ?

Аманда кимна, тъй като не може да произнесе нито дума. Любовта ѝ към Робърт ѝ донесе само разочарования. Собственият ѝ баща също я беше предал.

— Пази се, мила моя! Бъди внимателна! — предупреди я той.

— Бог да те закриля, Ерик — прошепна тя.

— Искам да зная как се чувстваш след внезапното си решение? Действително ли ме мислиш за по-добър от лорд Хейстингс с двойната брадичка? — попита Ерик съвсем близо до нейните устни.

— Аз... аз съм приятно изненадана — каза тихо тя. — А ти? — Тя повдигна мигли и го погледна право в очите.

— Пожелах те още от първия миг, в който те видях — устните му нежно галеха нейните. — Моля те, Аманда, не бъди мой противник! Това е всичко, което искам от теб. Не предавай доверието ми в теб! — С тези думи той се изправи и излезе бързо навън.

Аманда скочи светкавично от леглото, хвърли се към шкафа и трескаво зарови там, докато най-после откри халата си от бяло кадифе. Облече го и хукна след Ерик. В началото на стълбата стоеше Том и чакаше с обичайната чаша.

— Може ли аз? — попита Аманда, взе таблата и изтича към вратата, без да изчака отговора.

Ерик вече се бе метнал на големия си черен жребец, а след него беше подреден отрядът му в дълга редица. Аманда се спусна с развети коси към мъжа си. Офицерите я видяха и спряха командите си.

Този спомен щеше да го следва неотлъчно — нейната дива, огнена коса, зелените ѝ очи, босите нозе и тънкото ѝ тяло в белия халат. Аманда му подаде чашата и това предизвика възторжени викове сред войнишките редици. Докато Ерик пиеше, му се стори, че вижда в очите ѝ сълзи. Но веднага след това впечатлението се стопи. Той остави чашата на таблата и се наведе, за да целуне за последен път Аманда.

— Щастливо връщане — извика тя след мъжете, които потеглиха на Запад.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Октомври 1774 г.

Войниците, тръгнали срещу чайените, бяха разделени на два отряда. Лорд Дънмор избра пътя през долината към река Охайо, докато Ерик и опитните му хора се присъединиха към генерал Леви, който пък бе поел по пътя през форт Пит. Както в повечето случаи, така и сега, ставаше дума не толкова да се подчинят индианците, колкото за начина, по който ще се живее на една територия.

— Разбира се, сред заселниците се появяват конфликти за завладените земи. Ако пък бъде убит някой бял, сънародниците му налитат на най-близкия индианец, все едно от кое племе е той. Така се получава, че все повече членове на племето биват убити, което от своя страна има непредвидими последици. Друга причина за нашите трудности е безразборната продажба на алкохол, който превръща всеки мирен човек в дивак. А сега ние сме се запътили срещу Корнсталк, от който треперят даже делауорите и черокезите.

— Чух за него — потвърди Ерик.

Корнсталк беше влиятелен индиански вожд, който искаше да обедини племената по Охайо.

— Нима сте забравили бойните викове? — попита Леви, гледайки към небето. — Да, в областта около Тайдуотър отдавна не е ехтял боен вик, но щом наближим Корнсталк, ще си го припомним.

Колко е прав генерал Леви останалите разбраха, когато стигнаха при Пойнт Плизант, където имаше чайени. Индианците веднага нападнаха.

Жадните за кръв изрисувани тела се втурнаха срещу белите хора. Хвърляха се в боя, без изобщо да се страхуват от куршумите. Войните на генерал Леви също показаха храброст. Не мина много време и бели и индианци се хванаха гуша за гуша в ръкопашен бой.

Ерик изгуби коня, когато изведнъж върху него от едно дърво врхлетя цветнокож с огромен нож. Едва в последния момент Ерик успя да отхвърли от себе си гладкия като змиорка и постоянно извиващ се дивак, отне му ножа и го заби в неговата гръд. Но веднага трябваше

да скочи на крака, за да отбие ново нападение. Така продължи и нататък. Над цялата бъркотия се носеха виковете и заповедите на Корнсталк, който насъскваше братята си индианци да нападат отново и отново. Едва с падането на мрака кървавата баня утихна. Белите бяха устояли на нападението, но с цената на значителни загуби.

Чайените потънаха в тъмнината нейде към Охайо. Едва тогава хората на Леви имаха възможност да се погрижат за ранените, чиито викове призрачно се носеха над бойното поле. По това време Ерик се сети за обещанието, което бе дал на Аманда. От ранна утрин не бе виждал Дамиен и сега тръгна да го търси от една групичка на друга.

При изгрев слънце най-после го откри. Лежеше на носилка и се усмихваше радостно, въпреки че имаше рана на главата.

— Улучиха ме. Мислих си, че ще умра, но както се знае, черен гологан не се губи. Нали така?

— Така е, Дамиен, добрият войник не може да бъде убит току така — потвърди Ерик с облекчение и го остави на лекаря.

След това имаше съвещание с генерала, който искаше да започне строеж на ново укрепление. Когато Ерик най-после успя да се добере до палатката си, вече бе съвсем светло. Взе бутилка ром и се хвърли на походното легло. Никога не се беше чувствал толкова самотен и така далеч от дома, както сега. За първи път му се случи и да мине така близо покрай смъртта, но все пак да успее да се измъкне от лапите ѝ. Още усещаше в ноздрите си миризмата на кръв, но само затвори очи и пред него се яви Аманда. „Нямам намерение да им се дам, скъпа моя, пък било и само за да проваля надеждите ти.“

Надигна бутилката и здраво отпи. Усети, че ръцете му леко треперят. Сватбата му беше донесла повече щастие, отколкото се бе надявал, но тази кавга последната нощ сякаш хвърли сянка върху най-вълшебните дни в живота му. Усещаше, че нещо става, но не можеше да разбере какво точно. Аманда както и по-рано го имаше за предател, но въпреки това се усмихваше, когато той я галеше и все повече отприщваше у него сладострастието. Границата между нейната омраза и любовта ѝ беше толкова тънка, че той не можеше да разбере накъде тя клони повече. Явно тя му беше благодарна, че я измъкна от опеката на баща ѝ, но това едва ли обясняваше всичко. Ерик подозираше, че все пак Стърлинг продължаваше по някакъв начин да властва над дъщеря си. Но как точно — това беше загадка за него.

Той се мятеше в леглото си, а мислите му бродеха твърде далеч, някъде из Тайдуотър и на конгреса във Филадельфия. Как ли се чувства сега Аманда? Дали щеше да иде на сватбата на Тейритън и неговата дукеса? Изведнъж сърцебиенето му се усили. Може би пък тя вече да очаква дете! Но мислите му отново скочиха към Тейритън. Дали пък и той не лежи буден и не си спомня за Аманда? Във всеки случай не можеше да си мисли за нея така, както Ерик, защото никога не я беше притежавал, не я беше докосвал истински и никога истински не я бе обичал. Горчива усмивка заигра в ъгълчето на устните му. Неговата любов ѝ бе дала опасно оръжие и той трябваше да внимава да не би някой ден тя да го използва срещу него. Ерик не спираше да си представя очите ѝ, гърдите с розовите зърна, прекрасната ѝ бяла кожа и изведнъж го обзе лудо желание да се върне при нея час по-скоро.

Но този му копнеж не можеше да се осъществи така бързо. На следващата сутрин започна строежът на новото укрепление. След като привършиха с работата, потеглиха в северна посока и след нова среща с чайените се присъединиха към отряда, останал под ръководството на лорд Дънмор. Тогава обаче губернаторът нареди да се тръгне обратно и това накара мъжете открито да възнегодуват, тъй като всички бяха на мнение, че проблемът трябва да бъде решен окончателно и веднъж завинаги. Ерик усещаше, че генерал Леви е на тяхна страна, но като командир и жител на Вирджиния той не биваше да изпуска из очи по-голямата цел. Той помоли Ерик да го придружи на връщане. Ерик се съгласи, въпреки че ако зависеше от него, би хукнал през глава към дома.

В това време Аманда се разхождаше из малката горичка край реката, спомняше си за следобеда, прекаран там с Ерик, и си мислеше, че не би трябвало да бъде недоволна от живота. От онзи ден бяха минали месеци. Лятото си беше отишло и вече беше ноември. Откакто Ерик бе заминал, всяко нейно желание се изпълняваше, още преди да го изрече. Тя лесно свикна с положението си на господарка в новия дом, тъй като той доста приличаше на Стърлинг Хол. Само дето в началото Том я беше погледнал недоверчиво, когато тя се опита да разгледа книгите. Но Аманда подходи хитро и похвали старанието му. Но постепенно тя започна да му дава съвети къде какво би могло да се

спести, така че да има всичко, но без разточителства. Обаче от Даниел разбра, че малката Маргарет разпространявала слуха, че новата стопанка се грижела за имението, защото се надявала да го наследи. След известно размишление Аманда реши да не вдига голям шум и да подмине мълчаливо тия думи.

Веднъж една от кобилите раждаше много трудно. Аманда веднага отиде в обора и там се запозна с мъжа, с когото по-рано бе видяла да разговаря Даниел. Той се казваше Жак Бисе и както бе и предположила Аманда, бе акадец. Занимаваше се с животните и земеделската работа в Кемерън Хол. Том беше икономът, а Касиди — личният прислужник на Ерик. Жак не бе особено радостен от появата на Аманда, но все пак я поздрави учтиво. Аманда се осведоми на френски докъде е стигнал с израждането. След това му обясни, че се бави, защото той все още не е успял да завърти жребчето в необходимото положение.

— Може би аз ще имам по-голям успех, сър, тъй като ръцете ми са по-малки от вашите.

Без да каже нито дума, той застана пред нея и ѝ препречи пътя.

— Mais non, лейди Кемерън! Това действително не е...

— Оставете ме, мосю Бисе! — усмихна му се тя. — И в Стърлинг Хол отглеждахме състезателни коне и тъй като баща ми рядко се грижеше за тях, правех го аз. — Тя млъкна, чувайки се да говори така и мина покрай Жак Бисе. След няколко опита наистина ѝ се удаде да завърти жребчето, а след няколко напрегнати часа успя да го изроди.

После двамата наблюдаваха радостни как новото същество се опитва да се изправи на тънките си крачка. Тогава Аманда забеляза, че Жак я гледа с по-голямо доверие от преди. Този мъж действително я впечатли и тя реши да разбере какво толкова са си бърбрили с Даниел. Дали пък не са влюбени един в друг?

Тази мисъл не я напусна и вечерта, докато се къпеше, тя започна да подпитва Даниел. Но за нейна изненада вярната ѝ спътница реагира остро.

— Но, Даниел! Той има прекрасни очи! Огромни зелени очи и дълги, тъмни мигли! А и останалото не е за пренебрегване. Наистина мъж, за когото е удоволствие да се омъжиш!

— Оставете това, ma petite! Невъзможно е!

— Но, Даниел...

— Той е мой брат!

Няколко секунди Аманда стоя безмълвна.

— Но, но... нали брат ти е мъртъв — заекна тя.

— И аз си мислех същото — отвърна Даниел, докато нервно изсушаваше Аманда — Едва тук разбрах, че е още жив.

— Това трябва да го...

— Нищо не трябва, Аманда! Моля ви, да запазите тайната — и когато Аманда я погледна с неразбиране, тя коленичи до ваната и рече — Моля ви!

— Добре, Даниел. Нали той не е извършил нищо лошо?

— Не бих могла да се закълна. Но това трябва да си остане тайна. През всичките тия години и той самият не е знаел кой е.

— Моля?

— Бил е полумъртъв. Лорд Кемерън го е намерил и прибрал. Не могъл да си спомни какво се е случило преди това.

— До момента, в който те е видял?

— Оуі. Но това задължително трябва да си остане наша тайна. Нарекъл се е Жак Бисе и така ще си и остане. Повече и при най-добро желание не бих могла да ви кажа.

— Знаеш, че можеш да ми имаш доверие, Даниел — увери я Аманда. Но в себе си реши да открие истината.

Аманда стоеше в горичката край реката и си припомняше всичко това. Но сякаш по-силен бе споменът какво направи с нея тук Ерик. Изчерви се, въпреки че бе сама. Разбра, че Ерик действително ѝ липсва и че ден и нощ го чака да се върне. Май беше на път да се влюби в съпруга си. Усети, че това ще се случи още като разбра, че сватбата на Тейритън не я вълнува така силно както преди. Тя отиде, но наблюдава церемонията хладно и спокойно. Съвсем нищо не трепна в душата ѝ, когато отиде да го поздрави, а той я целуна по бузата. Аманда мразеше да бъде влюбена, тъй като това я правеше безпомощна и ранима. Но вече беше твърде късно.

Потънала в размисли, Аманда не разбра колко време е минало, докато е стояла така. Изведнъж стана неспокойна. Беше научила, че генерал Леви и Ерик вече са потеглили към дома, а още в самото начало бе получила и писмо от Ерик. Според Пиер пък губернаторът

вече се бил прибрал в Уилямсбърг. Аманда се изправи и хукна към къщата, където нетърпеливо потърси Том.

— Моля, съобщете на Пиер, че имам нужда от колата, тъй като искам още тази вечер да отпътувам за Уилямсбърг. Надявам се там да науча нещо повече за моя съпруг — съобщи тя сияеща. — Къде е Даниел?

— В помещението за пране. Веднага ще ви я изпратя — Изглежда, че Том не бе въодушевен от намеренията на Аманда, но тя отметна коси назад и се направи, че не забелязва. Чрез женитбата си бе осигурила свобода на действията и нямаше никакво желание сега да я изгубва. — Благодаря ви — усмихна му се тя и изтича на горния етаж, за да си приготи багажа. Винаги се радваше, когато ѝ предстоеше нещо ново, беше готова за всякакви внезапни разходки, още повече ако те бяха свързани и с обикаляне по магазините.

Даниел обаче също не бе въодушевена от предложението ѝ.

— Там ще срещнете баща си — предупреди я тя със загрижен тон.

Студен страх пролази към сърцето на Аманда. Баща ѝ все още държеше Дамиен в ръцете си и поради тази причина и Аманда бе негова.

— Мразя го! — просъска тя, но въпреки това нареди на Даниел да приготи куфара. Прислужницата изпълни всичко послушно и извика Том, за да отнесе куфара към колата.

— Какво ново в града? — попита Аманда, след като видя, че Матилда е излязла от първоначалното си вцепенение.

— О, много неща. Мъжете се върнаха от Континенталния конгрес. В бъдеще британските стоки стриктно ще бъдат бойкотирани и ще се образуват комитети, които ще следят за изпълнението на тези решения. Ще бъде отказано даже участието в надбягването с коне в Дъмфрис. Можете ли да си представите?

Аманда естествено не можеше да си го представи, но не искаше да се издаде пред домакия си и затова само попита:

— А докъде ще доведе всичко това?

— Казват, че губернаторът бил извън себе си от гняв. Нищо чудно, при неговия шотландски темперамент. Но тъй като парламентът

трябва да работи до идната пролет, засега той си мълчи. Може би подозира, че населението няма да издържи повече така и че ще се стигне до гражданска война.

— Знаете ли нещо ново за лорд Кемерън?

— Знам само, че повече не бива да се страхувате. Сраженията там са приключили. Както разбрах, бил се е много храбро. Тръгнал е заедно с генерал Леви и би трябвало скоро да се върне. Най-късно по Коледа ще си е тук.

Малко по-късно, когато Аманда си легна в огромното легло на Ерик, Коледа ѝ се видя необозримо далеч. Но изведнъж седна в леглото, тъй като усети, че я обзема тиха ярост. Защо Ерик не ѝ бе съобщил всичко това? Куриерите ѝ бяха много по-добре информирани от нея самата. Аманда не можа дълго да заспи. Каква ли беше причината — ядът или мъката, че не са заедно?

Първото нещо, което чу на следваща сутрин, беше гласът на лейди Жьонвиев. В първия момент мисълта, че тази жена някога е била любовница на Ерик, раздразни Аманда, но после успя да се овладее и излезе навън.

— Семейният живот ти се отразява добре, Манди! Татко ми каза, че си тук и дойдох да те измъкна за една разходка.

— Чудесна идея! — Аманда прегърна Жьонвиев.

— Знам едно чудесно кафене. Там винаги е оживено.

— Нямам нищо против! Любопитна съм да го видя — каза Аманда, докато излизаха на улицата.

Радваше се, че отново може да се разхожда по познатите улици и да гледа витрините на магазините. Но докато двете дами си купуваха вестник, станаха свидетели как няколко магазина по-надолу един човек измъкваше пакети стока и ги хвърляше на прашната улица.

— Как не ви е срам, мистър Баркли, да доставяте все още английски плат в магазина си! — викаше той и се оглеждаше, явно очаквайки аплодисменти от насъбралите се граждани.

— Това е престъпление срещу свещената частна собственост! — възмути се Аманда. — Вие от кого искате да бъдете управляван? — извика тя, но намесата ѝ предизвика само намръщени погледи.

— Мило момиче, нашите комитети съблюдават дали се изпълняват решенията на Континенталния конгрес. А аз стоя напълно зад тези решения.

Но изведнъж Аманда трепна радостно и без да обръща внимание на току-що чутото, извика: „Дамиен!“, прегръщайки братовчед си. След това отстъпи крачка назад, за да разгледа кожените му дрехи с висящи ресни, в които той изглеждаше доста привлекателен.

— Дамиен, колко се радвам да те видя отново жив и здрав!

— Освен една малка рана на челото, няма други следи от участието ми в похода. Но и тя вече почти не се забелязва.

— Ах, бедничкият ми! Ерик върна ли се с теб?

— Не. Той остана още по молба на генерал Леви, но вероятно няма да се забавят много — Дамиен забеляза лейди Жъонвиев и учтиво ѝ се поклони. — Лейди Жъонвиев, радвам се да ви видя!

Аманда очакваше от спътницата си жест на пренебрежение към Дамиен и много се учуди, когато тя го хвана за ръцете и го целуна по двете бузи.

— И аз се радвам, че отново сте тук. Ние тъкмо бяхме тръгнали към едно кафене. Не искате ли да се присъедините към нас?

— Такова консервативно момиче като Аманда не може да бъде оставено само в тия времена. Всеки момент може да ѝ се случи нещо лошо.

— Нещо лошо! Тези хора тук са горди жители на Вирджиния, но в същото време се държат като нещастни плебеи! — възмути се Аманда.

— Имаш право само в едно отношение, Аманда — засмя се Дамиен. — Ние, жителите на Вирджиния, наистина сме горд народ, но като държиш главата си високо вдигната, усещаш, че там горе мирише на бунт. Това е факт, но да не го обсъждаме повече, а да вървим.

С елегантно движение той хвана дамите под ръка и не след дълго те влязоха в претъпканото кафене. Собственикът бързо им осигури места. Поднесоха им димящите чашки заедно с парче кейк. Чак тогава те се обърнаха към младия мъж, вероятно студент, който държеше пламенна реч.

— Бог ни е свидетел, ние сме верни англичани и държим на правата си. Затова не можем повече да търпим това положение, при което правителството заповядва мъже от колониите да бъдат товарени

на корабите за Англия, а там да ги изправят пред съда заради предателство или други такива щуротии!

Аманда слушаше разпалените възгласи и тръпки полазиха по гърба ѝ.

— Човек би могъл да си помисли, че вече сме във война! — прошепна тя и се направи, че не забеляза неволния поглед на Дамиен.

По едно време братовчед ѝ се обърна, за да си приказва с един човек от съседната маса. Тогава друг непознат мъж се обърна към Аманда с въпрос:

— Вие сте лейди Кемерън, нали?

— Да.

— Искях само да ви кажа, че съм служил под ръководството на вашия съпруг. Не съм срещал по-смел воин от него!

— Вашите думи ме радват много — каза Аманда.

Седящите по околните маси чуха този кратък разговор и започнаха да прииждат към тях, за да разкажат един през друг какво са преживели заедно с Ерик по време на похода. Един млад мъж например се оплака, че Ерик им забранил да убиват индианските жени и деца. Аманда посрещна това съобщение с доволна усмивка.

— Много от роднините на моя съпруг са далечни роднини на индианците от племето памунки. Може би това е била причината за заповедта му.

— Може и така да е. А как се чувства сега вашият съпруг?

Усмивката ѝ замръзна.

— Надявам се, че е добре. Не знаем нищо определено, но го очакваме всеки ден да си дойде.

Аманда се почувства разочарована от това, че Ерик не ѝ бе съобщил нищо и усети как яростта се надига в нея.

Наоколо всички се веселяха, вдигаха наздравици. Жьонвиев също се впускаше в забавни разговори и шумно се смееше. Само Аманда ставаше все по-тиха. Тя седеше, свита в себе си и изведнъж слухът ѝ бе привлечен от разговора зад нея. Без съмнение това бе гласът на Дамиен.

— Успях... няколкостотин... добри френски пушки, които купих от Делауер...

Някой друг каза нещо и след това Дамиен продължи да говори за цените. Аманда все повече наостряше уши, а лицето ѝ пламна от

напрежение.

— Отлично. Като се стъмни, ще ги скрием в стария склад на Джонсбъро. Областта не е населена, тъй че няма защо да се страхуваме да ни хванат и изпратят в Англия.

Аманда едва се сдържаше да не извика Дамиен. Непременно трябваше да го предупреди, че Дънмор вече го подозира. Може би тогава най-после ще се откаже от тия опасни игри. Аманда се изправи.

— Трябва да си тръгвам, Жьонвиев! Надявам се, че ще ме извиниш — Аманда се промъкна бързо, разбутвайки тълпата, а навън си пое дълбоко въздух.

Дамиен я беше последвал.

— Аманда... — започна той неуверено.

— Ти си идиот!

— Това важи за теб, Аманда! — Той бе извън себе си. — В момента всички се въоръжават...

— Но те все още не са обвинени в предателство!

— Предателство ли е, когато човек се подготвя за самозащита?

— Те са по следите ти, Дамиен!

— Кой? — Той отстъпи назад уплашен.

Аманда млъкна, тъй като Жьонвиев ги беше догонила.

— Чудесни приятели! Оставете ме сама с плебеите!

— О, не, Жьонвиев! — Дамиен се поклони, целувайки ѝ ръка за извинение.

Заедно изминаха краткото разстояние до дома на Аманда. Там тя закле Дамиен с поглед отново да се върне при нея, но вечерта вече се беше спуснала и той изчезна в тъмнината.

Аманда отиде в библиотека уж да си почине, но спокойствието бе отлетяло. Ходеше напред-назад из стаята и се чудеше що да стори. Изведнъж погледът ѝ попадна на ботаническата книга, която Ерик бе заел на Дамиен през лятото. Измъкна я от полицата и я отвори. Малко листче се измъкна от книгата и падна в краката ѝ. Първоначално странните знаци по него не ѝ говореха нищо, но после изведнъж се досети какво е това. Бяха отбелязани запасите от пари, муниципии и оръжие.

Аманда се отпусна трепереща в най-близкия стол. Ето го първото доказателство за нейната правота. Ерик беше предател и вероятно е далеч по-забъркан в тези черни дела, отколкото тя можеше да си

представи. Затвори книгата, върна я обратно на мястото ѝ, но взе листчето. Замислена се качи на горния етаж и там го скри на дъното на кутията си за бижута.

Два дена по-късно, докато четеше вестник, най-неочаквано и без предупреждение се появи баща ѝ. От вестника тя бе разбрала, че Дънмор е радостен от факта, че е разпуснал парламента. Пратениците във Филадельфия се бяха завърнали, обзети от желание за бързи действия. Оставаше надеждата, че с течение на времето пламенните им мисли ще поизстинат и революционното им поведение ще се поукроти, преди отново да се съберат. Аманда беше на мнение, че който се е подписал под онези решения, би могъл да бъде арестуван заради предателство. Но като се сетеше за положението в града, разбираше, че лоялните към короната вече са в реална опасност. Но ако родината можеше да изпрати тук войска...

Точно в този миг силният глас на баща ѝ прекъсна тези размишления. Тя скочи, за да го посрещне, но не можа да направи и две стъпки, тъй като той просто влетя в гостната.

— Излезте! Искам да говоря насаме с дъщеря си! — заповяда той на Даниел, която тичаше след него, за да съобщи за пристигането му.

Вратата се затвори зад прислужницата и Стърлинг вече нямаше нужда да се държи прилично. Аманда се поклони на баща си, но в погледа ѝ се четеше недоверие.

— Добро утро. Ако искате да говорите със съпруга ми, така наречения предател, ще трябва да ви разочаровам. Още не се е върнал от патриотичния си поход — каза тя, усмихвайки се сладко. — Какво да ви предложи — чай или нещо по-силно? И кому трябва да благодаря за посещението ви?

— На Дамиен Розуел — изсъска Стърлинг и метна със замах шапката си върху канапето. След това се приближи до камината и доволно потърка ръце, виждайки как Аманда пребледня. — Е, най-после ще ти натрия нослето!

Аманда погледна баща си твърде хладно.

— Няма да посмеете да заповядате арестуването му точно в този момент! Възможно е да се стигне и до въстание, ако той бъде изпратен в Англия на съд...

— Никой няма да гъкне, ако Дамиен изчезне внезапно някоя нощ. Или ти не мислиш така?

— Дънмор няма да позволи това!

— Грешиш, дете мое! Откакто Пейтън Рандолф се кандидатира за новите избори, Дънмор е станал прекалено нервен. Кой в тази ужасна бъркотия ще разбере, пък и ще се захване да защитава някакъв си неизвестен младеж? — Стърлинг се втренчи в Аманда и усмивката в очите му изчезна. — Освен това аз сам бих могъл да се заема с това. Няма да е първото убийство, което съм извършил и ще убивам дотогава, докато тази дейност ми осигурява благоразположението на краля!

— Съпругът ми ще ви убие! — каза Аманда с леденостуден глас.

— Означаваш ли това, че си обърнала гръб на родината си и си преминала към врага?

— Не съм променила възгледите си!

— Но трябва да го докажеш! Иначе Дамиен няма да доживее до утре! Заклевам ти се! Ще се погрижа по някакъв начин заканата ми да бъде изпълнена. Само не си прави илюзии, че ще се откажа, детето ми. Лондон ще задуши бунта още в зародиш!

Аманда наблюдаваше мълчаливо баща си. Вярваше му, защото знаеше, че той може да изпрати Дамиен в Англия.

— Не се приближавайте! — предупреди го тя, като видя, че тръгва към нея.

— Докажи лоялността си и ми дай поне една малка следа — каза той.

Страх обви сърцето на Аманда. Трескаво се мъчеше да измисли нещо. Изведнъж се сети за кафенето и разговорите там и реши, че така може да спаси Дамиен, без да навреди на други.

— Знам за едно скривалище на оръжие — рече тя, а очите на Стърлинг светнаха от напрежение.

— И къде е то?

— Долу... до реката. Старият склад на Джонсбъро.

Стърлинг грабна шапката си.

— Ако ми казваш истината, да знаеш, че сама си правиш най-хубавия коледен подарък, детето ми! Довиждане.

Дълго след като той бе излязъл, Аманда седя на канапето като препарирана. Чувстваше се зле. Усещаше, че така не помага на

родината си, а напротив — предава патриотите, предава Ерик.

По някое време се надигна и отпи голяма глътка бренди. После обърна още една чашка и усети как питието се спуска надолу в краката ѝ.

През нощта спа неспокойно. В съня ѝ я преследваха лицата на младите мъже от кафенето. Виждаше се обградена от тях, после те се дръпнаха и образуваха коридор, по който към нея идваше Ерик. Сивите му очи я гледаха втренчено. Протегна ръка към нея. Но тя започна да пици и да се дърпа назад.

— Тихо, любов моя! — Но това действително беше Ерик, който се бе навел над нея. — Така ли ще ме посрещнеш! Аз протягам към теб ръка, изпълнен с желание, а ти се дърпаш, сякаш съм чудовище.

Постепенно Аманда дойде на себе си, излезе от съня си и се успокои.

— Ерик!

Тя погали лицето му. Сигурно се беше къпал, тъй като косата му бе мокра. Успокоена, че всичко е било само сън, тя го притегли към себе си и се наслади на дългата му, страстна целувка. Но по едно време се сети, че му се бе ядосала и леко го отблъсна от себе си.

— Защо не ми писа?

— Нямах време.

— Тревожех се.

— Наистина ли? — В слабата светлина от камината тя видя учудено вдигнатите му вежди. След това той отново се нахвърли отгоре ѝ, жадно търсейки устните ѝ. — Прости ми! — прошепна той дрезгаво. — Не мога повече да чакам!

Ръцете му я обгърнаха цялата. Тя чу скъсването на някакъв плат. След това усещаше само горещото му тяло върху себе си. Ръцете, зъбите, устните му се плъзгаха по гладката ѝ кожа, галеха, целуваха, хапеха, докато неговата горещина възпламени и нея. Тя му даваше гърдите си, ръцете ѝ ровеха из косите му. Започна да стене диво и невъздържано, когато ръцете и езикът му най-после стигнаха до мястото между краката ѝ.

После тя го отблъсна леко, докато той падна по гръб. Тя се качи върху него и започна да обсипва с целувки гърдите му. Той остави ръцете ѝ да докосват леко като пеперуди бедрата му. Отначало той усещаше само докосването на косите ѝ, които нежно гъделичкаха

тялото му, но когато нежностите ѝ се насочиха към неговата мъжественост, той усети, че не е на себе си от страст. По гърба му минаха тръпки на сладост. Той изстена и пое дълбоко дъх. След това обхвана заобленото ѝ задниче и с един удар проникна в нея. Спряха за миг и очите им се втренчиха един в друг. После тялото на Аманда постепенно започна да се движи в ритъма, диктуван от неговия член. Най-хубавият момент все повече приближаваше.

Аманда се отпусна отгоре му и за няколко мига имаше чувството, че умира. Изтощена, тя легеше върху тялото му, но съвсем скоро отново усети горещите му устни и ръцете му по себе си.

— Ерик — прошепна тя почти в безсъзнание, но когато отвори очи и видя лицето му, други мисли нахлуха в главата ѝ. Може би точно в този момент баща ѝ открива склада с оръжието. И този мъж, под чиито ласки примира, няма да се поколебае да склучи пръсти около врата ѝ, ако разбере какво е направила. Тя прекара ръка по мокрите му гърди и усети как мускулите му се стягат при допира.

— Ерик...

С едно единствено движение той я обърна по гръб, зарови глава в шията ѝ.

— Обичай ме! — извика той. — Не мисли за нищо друго и ме обичай! — Устните му отново потърсиха нейните, после погали страните ѝ, захапа ушите ѝ, докато тя простена. Устните му се спуснаха по вените на врата ѝ, засмукаха жадно зърната на гърдите ѝ, така че тя забрави наистина всичко около себе си. Аманда вече не се помнеше от страст, отлетяха всичките ѝ страхове. Остави се на удоволствието и съвсем скоро достигна до нов връх в сладостта.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Наближаваше Коледа и напрежението в страната постепенно се уталожваше. В кръчмите продължаваха да държат речи на висок глас, но в същото време вдигаха тостове за новородената дъщеря на губернатора. В края на месеца падна първият сняг и Ерик реши да се прибират у дома. Аманда се зарадва на тази вест, защото Кемерън Хол бе започнал да ѝ липсва.

В един слънчев ден, завити с дебели одеяла, те потеглиха през блестящия сняг към дома. В залата се бе събрала цялата прислуга, за да посрещне господарите с горещ пунш. Резултатът беше, че няколко часа по-късно Аманда седна на масата за вечеря със силно зачервени бузи. И когато вдигна очи и отправи на Ерик мила усмивка, изведнъж той осъзна, че обича жена си.

Никога не му се беше виждала по-хубава. Беше облечена в тъмнозелена кадифена рокля с дълбоко деколте, откриващо прекрасните ѝ гърди. Ерик не пропусна да се възхити на прелестния контраст между бялата ѝ кожа и тъмните рижи коси. Аманда опитваше от ястията, но междувременно умело флиртуваше с мъжа си, привличаше го с ведрата си усмивка, с погледите и изразителните движения на тъмните си мигли.

Ерик едва издържаше на едно място. По едно време остави приборите си и грабна Аманда, без да обръща внимание на слугите. Безмълвно я понесе към спалнята. Сложи я на леглото и коленичи, за да я отърве от кадифените ѝ дрехи. В това време забеляза тъжния ѝ поглед и осъзна, че въпреки всичко тя се бе омъжила за него против волята си. И все още той не бе чул от нея онези нежни слова, за които копнееше душата му.

Той поглади нежно гънката на челото ѝ.

— Какво има?

Тя поклати глава и прелъстителното ѝ ухание го обгърна целия. Той бавно разкопча корсажа ѝ и смъкна роклята. Къдриците ѝ се разпръснаха като пламъчета по голите рамене. Простенвайки от сладост, той зарови лице в гърдите ѝ.

— Ти си магьосница, Аманда! — каза той и сам се учуди, че все още има сили за приказки. — Бих дал живота си за една твоя прегръдка! Аз съм твой, мила, твой завинаги!

Аманда изтръпна от думите му. Ласките все повече я възпламеняваха и тя се сгуши цялата в него, прегръщайки го страстно. Пуншът бе прогонил от главата ѝ всички тъмни мисли. Сега тя се наслаждаваше единствено на любовта и в това опиянение също се закле на мъжа си във вечна вяност.

Ерик прокара пръст по страните ѝ, после по устните.

— Моля те само за едно, Аманда, не ме шпионирай. Няма да мога да понеса такова предателство.

Преди тя да може да отвърне каквото и да е, той я привлече към себе си и бурната страст разпръсна мрака в душата ѝ. Безцеремонно, и в същото време безкрайно нежно той я облада и с ритмични движения я водеше от един сладостен връх към друг, докато накрая и двамата изтощени потънаха в дълбок, спасителен сън.

Когато на другата сутрин Аманда отвори очи, Ерик вече бе станал. Той седеше до малката масичка, закусваше и разглеждаше вестник. Високите ботуши и дебелията връхна дреха на стола показваха, че се готви да излиза навън. В Кемерън Хол имаше традиция господарят лично да наобиколи работниците си и да ги покани на коледното празненство.

Ерик усети погледа на Аманда, обърна се към нея усмихнат, но очите му гледаха сериозно. Аманда се загърна в една завивка и се приближа към мъжа си откъм гърба му, за да погледне какво чете.

— Няколко от моряците на Дънмор са претършували стар склад на брега и са намерили струпано френско оръжие!

Аманда бе щастлива, че беше зад гърба му. Трепереща, тя се облегна на стола и в първия момент не можа да изрече нищо. Ерик все още не я подозираше в нищо.

— Добре, че никой не е убит или ранен — добави той, поклащайки глава. После стана от стола и я целуна по челото, без да влага много страст. — Трябва да тръгвам. Би било хубаво, ако утре сутринта ме придружиш.

Аманда кимна мълчаливо. Ерик ѝ отпрати дълъг и изпитателен поглед.

— Или има нещо, което те спира?

— Аз... аз не разбирам какво искаш да кажеш? — отвърна тя и в гласа ѝ се чувстваше несигурност.

— Питам само дали не си бременна.

— О! — Тя тръсна глава с облекчение и даже леко се изчерви. — Не, не!

Ерик я прегърна и започна да я целува с такава страст, че коленете ѝ омекнаха, тя също започна да го желае и безсилно се отпусна на леглото. Но в същото време някой дискретно почука на вратата и те трябваше да се разделят, което им струваше доста голямо усилие.

На другата сутрин Аманда изпълни желанието на Ерик да го придружи. Яздиха през заснежените поля и зъзнеха от студения вятър откъм реката. Зимата идваше неумолимо и в това време беше хубаво да стоиш в кухнята, където винаги се събираха много хора и беше топло. Навсякъде ги приемаха сърдечно, а радостните викове на децата дълго продължаваха да кънтят в ушите им. Жак ги придружаваше навсякъде и Аманда усещаше как очите му с хубавите дълги мигли не се откъсваха от нея. „Той ме гледа по същия начин, както аз него“ — мислеше си Аманда. Но това не я дразнеше, напротив — даже ѝ харесваше.

Най-после дойде Коледа. След черковната служба всички, дошли от близо и далеч, се събраха в Кемерън Хол. Къщата беше украсена с палмови листа, венци, панделки, свещи, във всяка камина грееше огън, а освен това беше нает малък оркестър, който свиреше популярни стари валсове. Аманда танцува с всички поред. Отначало с Том, после с малкия дебеличък готвач и накрая с плахия коняр. Ерик стоеше подпрян до камината и оттам наблюдаваше веселата навалица. Когато празничното настроение вече бе достигнало връхната си точка, на вратата се почука. Ерик даде знак на Касиди и Том, че сам ще отвори. Малко по-късно се чу боботешият глас на бащата на Аманда.

— Здравей, скъпа дъщеричке! — викна той, докато в залата влизаха придружителите му лорд Хейстингс, лорд Тейритън и съпругата му.

Музиката изведнъж секна и усмивките замръзнаха по лицата на присъстващите. Настана тишина.

— Добър ден, татко — поздрави Аманда студено, а ръцете ѝ се разтрепериха. Угризения раздираха душата ѝ, като се сети за

скривалището и за това, че бе предала любимия си човек. О, Господи, защо лорд Стърлинг трябваше да дойде точно сега! Така си мислеше Аманда, когато усети студените му устни на бузата си. Том събра шапките и връхните дрехи в антрето, а Аманда покани гостите в салона, където бяха подредени ястията и напитките. През цялото време усещаше върху себе си замисления поглед на Ерик и се чудеше какво ли си мисли сега.

Вървейки зад гостите си, тя усети встрани странно движение и се обърна. Ужасена видя, че Ерик беше стиснал Жак за гърлото, а той отчаяно се бранеше. Въпреки всичко обаче Ерик успя да се усмихне.

— Върви напред, моя мила, аз идвам!

— Но, Ерик...

— Ако обичаш, погрижи се за гостите!

Аманда видя, че Даниел се приближи до Жак Бисе и започна да му говори нещо успокояващо. Объркана, тя се подчини на Ерик и затвори вратата зад себе си.

— Ан, вие трябва непременно да опитате от нашия пунш! И останалите, разбира се, също! — с тези думи тя взе сребърната кана и напълни чашите, където преди това сложи мъничко канела.

Ерик влезе в стаята. Беше съвсем спокоен, сякаш нищо не се бе случило.

— Добре дошли! — приветства той гостите и с подobaваща учтивост целуна ръка на Ан. Може би малко по-учтиво, отколкото на Аманда ѝ се искаше. — Радвам се да се запозная с вас. За съжаление не можах да присъствам на сватбата ви, но всички казват, че било събитието на века! — Очите на Ерик блеснаха лукаво. — Имам ли право или са ме заблудили?

— О, така беше. — С тези думи Робърт се приближи до жена си и я прегърна през раменете. — Ние вече очакваме първото си дете.

— О, това е чудесно! — Аманда вдигна чаша. — Моите поздравления!

— Моите също! — присъедини се Ерик и настани младата жена удобно до камината.

Не мина много и Найджъл започна да разказва за някаква среща на избрани хора, която в момента се подготвяла.

— Съвсем скоро всеки от нас ще трябва категорично да реши дали е с краля, или с неговите врагове.

По начина, по който Ерик се размърда, Аманда разбра, че тези думи го засегнаха.

— Неотдавна се върнах от похода на Дънмор срещу индианците и бих желал да разбера защо се обръщате към мен с тия думи.

— Защото трябва да се опълчите срещу предателите! Вашата сила и влияние са в състояние да вразумят размирниците, а вие заставате на тяхна страна.

— Даже ги и подтиквате към действия! — добави Тейритън остро.

Всичко беше ясно — Ерик беше открито обвинен в предателство!

— Няма дълго да търпя подобни разговори! — намеси се енергично Аманда. — Това е мой дом, а днес е Коледа. Който не иска да се държи прилично, моля да напусне къщата! Тук не е кръчма! Разбрахте ли? Като мой баща вие сте добре дошъл по всяко време, но не и като скандалджия.

За няколко секунди настъпи пълна тишина.

— Аманда... — започна Стърлинг колебливо.

— Чухте какво каза жена ми — Ерик хвърли към Аманда благодарен поглед. — Коледният празник има дълга традиция в този дом. Искаме и тази година да празнуваме така, както винаги сме го правили. Лейди Ан, тази песен е бавна, подарете ми един танц!

Робърт сякаш само това чакаше. Той грабна ръката на Аманда и също я завъртя напред стаята.

— Женитбата ви се отразява добре, Аманда. Изглеждате по-хубава от всякога!

— Благодаря за комплимента и още веднъж моите благопожелания за бебето!

— А при вас как стоят нещата? Спите ли с вашия юнак?

— С най-голямо удоволствие — отвърна тя, усмихвайки се сладко.

— Лъжете! — просъска той и я притисна още по-здраво.

— Не бих могла да си представя по-добър любовник!

— Още не сте ми простили, но аз знам, че тайно продължавате да ме обичате. Ще дойде и нашето време!

— Така ли?

— Британските войски скоро ще бъдат тук и тогава вашият съпруг ще си има доста сериозни грижи!

Аманда щеше да му отвърна с хаплива забележка, но в това време се приближи баща ѝ и я покани за следващия танц.

— Браво, детето ми! — прошепна Стърлинг. — Сведенията ти бяха точни.

— Значи вече сме квит — каза Аманда, която се чувстваше ужасно.

— И дума да не става! Ти ще продължаваш да правиш това, което аз ти заповядам!

— Не забелязваш ли, че времената се промениха, татко! Получават се заповеди за арест, които никой не изпълнява. Хората се отдръпват от фанатици като теб.

— Да се обзаложим ли, че и занапред ще ми служиш така, както досега? — ухили се той и без да пита за разрешението ѝ, я тласна към лорд Хейстингс.

Аманда се опита да се усмихне учтиво, но не се получи, тъй като циничните думи на баща ѝ все още звучаха в ушите ѝ. Едва издържа нахалните пръсти на лорд Хастингс да се плъзгат по роклята ѝ и веднага, щом музиката свърши, го пусна и излезе от стаята. На верандата взе шепя сняг и разтри страните си. Студът ѝ подейства успокояващо. Свечеряваше се. Аманда си спомни с тъга за прекрасното начало на деня.

— Аманда.

Обърна се и с изненада видя, че мъжът ѝ я беше последвал. Не изглеждаше да му е студено, въпреки че бе само по риза. Вятърът развяваше косите му. Той я приближи и прегърна.

— Какво става? Защо дойде баща ти?

— Нали е Коледа.

Той я погледна строго в очите. Аманда усети, че сега е моментът, в който тя можеше да го прегърне и да му признае всичко. Но страхът за братовчед ѝ я спря. Тя облиза устните си. Какво наистина щеше да се случи, ако избухнеше война? Беше женена за мъж, който бе готов на всичко, само и само да наложи възгледите си. Дали би жертвал и нея? А какво щеше да направи самата тя? Не ѝ беше лесно да си го признае, но тя го обичаше. И то още по-отчаяно, отколкото преди време си представяше.

— Мисля, че е дошъл само за да ме ядоса.

— А какво ще кажеш за Тейритън? — Ерик я притисна още по-силно. — Наблюдавах те, докато танцуваше с него.

— Няма нищо за казване. Неприятен ми е.

— Ей, Богу, вярвам ти!

Аманда се дръпна гневно назад.

— Всъщност ти никога не си ми казвала, че ме обичаш — припомни ѝ той и отново я притегли към себе си.

— Той е женен мъж и освен това скоро ще става баща.

— И какво от това? Ти също си омъжена жена.

— Как смееш...

С дива ярост тя се отскубна от него и изтича обратно в къщата, където празненство вече бе към края си. Прислугата разтребваше и почистваше. Аманда се сбогува с гостите си, които искаха да стигнат до Уилямсбърг преди да се мръкне съвсем. По някое време се появи и Ерик и изпрати групата до вратата.

Аманда използва един удобен момент и тихичко се оттегли. Смени официалната си рокля с дебела фланелена нощница, седна пред огледалото и се зае да разплита прическата си. Малко по-късно в стаята влезе Ерик, който тази вечер беше пил повече от обикновено. Отпусна се тежко на леглото и измъкна ризата си през глава.

— Защо още нямаме дете? — попита той, докато си изуваше ботушите.

Ръката на Аманда замръзна напред движението си.

— Нямам представа, това е Божя работа.

Ерик скочи нетърпеливо. Измъкна четката от ръката ѝ, погледна я право в очите и рече:

— А може би ти му пречиш? Правиш ли нещо?

— Разбира се, че не — скочи тя ядосано. — Как можеш да ме подозираш в такова нещо? Откакто се оженихме, ти почти никога не си в къщи.

Изведнъж чертите на лицето му се смекчиха и той стана изключително нежен.

— Това означава ли, че преди да заспиш, си мечтаеш дукесата скоро да се помине?

— Как можа да си го помислиш? — ужасена извика тя и се дръпна назад, но той я хвана и натисна надолу към стола. Това докосване ѝ дойде твърде много. Гореща страст премина през тялото ѝ

и тя наведе глава и я подпря в корема на Ерик. После нежно започна да го гали с език, разтвори панталона му и продължи надолу, докато най-после той не издържа, хвана я с ръце и я прегърна. Вдигна я нагоре и още в същия миг проникна в нея, така че вълните на екстаза тутакси я обляха. След като и Ерик изживя своята наслада, тя отблъсна тялото му от себе си и засрамена се сви настрани. Как можеше едновременно да го мрази и да копнее за ласките му?

— Аманда... — Ерик се опита да я издърпа обратно.

— Не!

— О, ще видиш! — противопостави ѝ се той. После я целуна нежно по челото. — Може би след тази нощ ще ме разбереш по-добре. Отчаяно те желая и в същото се време се презирам заради слабостта си. Ярост, страст, любов и болка — всичко е оплетено в едно кълбо.

Аманда се сгуши до него и усети дъха му в косата си.

— Да можеше времето да спре така — въздъхна той. Аманда леко потрепери, затова той я прегърна още по-здраво и попита дали ѝ е студено.

— Не — излъга тя и смени темата. — Какво всъщност се бе случило с Жак?

— Искаше да убие баща ти. Едва го спрях.

Аманда се изправи и невярваща се втренчи в Ерик.

— Защо?

— Бог знае — каза спокойно Ерик и я погали по брадичката. — Понякога и на мен ми се ще да сторя същото. Не може да се каже, че е много приятен човек, нали? — Ерик отново притисна Аманда към себе си. — Но ти не можеш да бъдеш отговорна за него — приключи той темата.

— Наказва ли Жак?

— Да го накажа ли? Защо, той е свободен човек.

— Как го успокои?

Ерик мълча известно време.

— Казах му, че аз ще убия баща ти — рече той накрая и хвана Аманда още по-здраво, тъй като тя пожела да се измъкне от прегръдката му. — А сега спи, мила. Денят беше доста уморителен.

Аманда притихна в ръцете му, но за сън и дума не можеше да става.

Новата 1775 година посрещнаха в Уилямсбърг, където губернаторът ги беше поканил на голямо празненство. Въпреки политическото напрежение бяха се събрали доста гости. Аманда се чувстваше неспокойна. Плъзна поглед по насъбралите се с усещането, че това ще е последният празник за много дълго време напред. Видя Дамиен да се смее, докато танцува с Жьонвиев и после, когато той се приближи, за да покани и нея на танц, тя го смъмри, че не ѝ се е обадил на Коледа. Но младият човек прие забележката изключително сериозно и почти се отдръпна от Аманда, а на нея ѝ се прииска да му изтегли ушите. Ако не беше той, сега тя нямаше да се намира в това заплетено положение. Тъкмо да му се скара, Дамиен я пусна, тъй като баща ѝ го потупа по рамото.

— Имам нужда от още нещо — рече ѝ Стърлинг, завъртайки я в танца.

— Моля?

— В Бостън се събират британски войски. Страхувам се, че няма да дойдат тук, защото не можем да им предоставим доказателства, че и при нас положението е опасно.

— Откъде да ги взема тия доказателства? Ерик е у дома съвсем отскоро.

— Помъчи се и измисли нещо.

— Не!

— Ще видим — отвърна ѝ той почти равнодушно и я остави наред танцуващите.

Аманда се приближи до отсрещната маса, където наливаха пунш и попадна точно в ръцете на Тейритън.

— Имате нужда от нещо подсилващо, така ли, любов моя?

— Не съм ваша любов!

— Нашето време ще настъпи съвсем скоро — каза той, наблюдавайки над чашата си къдриците ѝ, спускащи се по голите рамене. — През март ще има събрание на избрани хора и то в Ричмонд. Губернаторът все още нищо не знае.

— Не ще да е съвсем вярно, тъй като мистър Рандолф се с обърнал с молба за избори към губернатора.

— Вашият съпруг също е поканен.

— Моля? Мислех, че става дума за затворено общество.

— В никакъв случай. Знам от сигурно място, че съпругът ви е приел — Той се поклони усмихнат. — Ще видите, че ще излезе истина — прошепна и преди да се смеси с тълпата, пусна в чантичката ѝ някаква бележка.

Малко по-късно Аманда видя Ерик, потънал в разговор с един от членовете на камарата на общините. Почувства се двойно измамена и поиска палтото си, за да излезе навън за глътка свеж въздух. Бродеше безцелно между замръзналите лехи, които бяха вкочанени като нейното сърце. Значи все пак мнението ѝ за Ерик се оказа вярно! Но защо все пак го обичаше?

Изведнъж викове откъм оборите я извадиха от мислите ѝ. Изтича по посока на шума и видя как един възрастен мъж дава напътствия на няколко коняри. Те бяха наобиколили един оседлан кон, проснат на земята, сякаш заспал.

— Какво има? — попита Аманда.

Възрастният мъж избърса потта от челото и каза учтиво:

— Страхувам се, че няма да можем да помогнем на бедничкия. Нямам представа какво му е станало. Просто изведнъж се срути. Конят е на мистър Дамиен Розуел.

С общи усилия конярите успяха да вдигнат животното на крака. Огромните му тъмни очи се въртяха като подивели, после изведнъж станаха стъклени, предните крака се подгънаха и прекрасното животно падна на земята.

Аманда се отдръпна ужасена. Конят на Дамиен бе мъртъв! Ако не послушаше баща си, и на Дамиен щеше да му се случи същото.

— Милейди! — извика някой, но в този миг Аманда загуби съзнание...

Когато отвори очи, видя, че се намира сред много хора и че Ерик я носи на ръце. Недоверие и тревога се четяха по лицето му.

— Моля те, заведи ме в къщи — прошепна тя и се притисна към гърдите му, за да не вижда разтревожената физиономия на Дамиен.

У дома я съблякоха и я сложиха в леглото. След това дойде Ерик с чаша димящ китайски чай, който неговият кораб внасяше направо от Китай. Поисква да разбере причината за тревогата ѝ.

— Конят умря пред очите ми.

— Това не би могла да бъде цялата причина.

— Това можеше да се случи на Жьонвиев или на Ан. Гледката не е подходяща за жена.

— Но ти си издялана от кораво дърво. Ти съвсем не си толкова нежно създание и не си никаква лейди.

Тя ядосано замахна към него, така че той едва не изтърва подноса.

— Аманда...

Тя зае предизвикателна поза.

— Бях твърде изненадана, като разбрах, че се готвиш да ходиш до Ричмонд!

Ерик не бе предвидил, че разговорът може да получи такъв обрат и я погледна поразен.

— Да, предполагам, че си научила това от стария си любовник. Забележителен шпионин си!

— Не съм! — просъска тя и го удари по гърдите. — Затова пък ти си...

Той хвана китките ѝ, а очите му се свиха до малки процепчета:

— Знам, аз съм предател! Какво всъщност се случи с коня на Дамиен?

Тя се опитваше отчаяно да измъкне ръцете си, като през цялото време избягваше погледа му, тъй като нямаше сили да му каже, че това, което сполетя коня, може да се случи и на него и Дамиен.

— Уморена съм, Ерик.

— Аманда...

Без много да му мисли, тя намери спасение в една опашата лъжа, от която сама се разтрепери, докато я изричаше.

— Не се чувствам добре. Може би... може би и аз очаквам дете.

Ерик я освободи веднага и се отпусна назад на възглавницата, молейки се това да се окаже истина.

— Мислиш ли, че действително е така?

— Не мога да кажа със сигурност — отвърна тя измъчено. — Моля те, остави ме, чувствам се ужасно уморена!

— Ще спя в друга стая — успокои я той и я целуна безкрайно дълго и нежно по челото и устните.

Тя го гледаше, докато той излизаше от стаята, а сърцето ѝ се свиваше от непоносима болка. После дълго лежа будна в леглото. Въртя се на всички страни, опитвайки се да избяга от мъчителните

мисли. По някое време стана и бързо се облече. С треперещи ръце измъкна от чантичката си бележката, която бе пуснал там Робърт. Нямаше защо да я крие, тъй като такава хартийка можеше да бъде намерена и на пода в някоя кръчма.

Безшумно се измъкна навън и няколко къщи по-надолу изведнъж щеше да извика от ужас, тъй като от стената се отдели тъмна фигура, която се приближи към нея и ѝ препречи пътя.

— Бях абсолютно сигурен, че ще направиш нещо за мен — каза баща ѝ.

Тя хвърли листчето в краката му.

— Това е всичко. Повече няма. Разбра ли ме?

— Какво е това?

— Доколкото разбирам, начертан е план на скривалища за оръжие по брега. И това е краят на нашите взаимоотношения.

— А ако се стигне до война?

— О, остави ме на мира!

Тя се обърна и като понесена от вихър, хукна обратно към къщата. Смехът му обаче продължаваше да ехти подире ѝ. Пред вратата тя спря за миг и затвори очи. Нищо друго не ѝ оставаше, освен да се надява, че за няколко месеца ще я остави на спокойствие.

Аманда отвори очи и тръгна нагоре по стълбата. Леден ужас пролази по гърба ѝ. На стълбата стоеше Ерик и това не беше сън, а голата истина. Беше наметнал халата си явно така бързо, че не беше успял да го закопчее на гърдите си. Дланта му така бе обхванала перилото, сякаш това беше нейната шия. Очите му бяха тъмни от яд.

— Къде беше?

— Излязох на чист въздух.

— Каза, че си много уморена. Къде беше?

— Един джентълмен не задава подобни въпроси.

— На всички е известно, че аз не съм никакъв джентълмен. Къде беше?

— Навън! — Тя отстъпи назад, тъй като той заплашително я приближаваше. — Не можеш да ме принудиш да ти кажа. Не можеш...

Ерик застана съвсем близо пред нея и тогава Аманда панически започна да го удря с юмруци. Той само се наведе и я метна на рамото.

— Не! Пусни ме веднага! Ще ни чуят. Престани!

Удари я силно по задните ѝ части.

— Все ми е едно къде си била! Може би наистина не мога да те принудя да кажеш къде си ходила и какво търсиш нощем по улиците, но ще извикам дявола в себе си и ще те изгоня от спалнята си!

Аманда продължаваше да блъска диво по гърба му, но нищо не помагаше. Беше съвсем безпомощна. Той я завлече горе и я хвърли в леглото. Тогава тя си спомни думите му, че яростта и страстта са много близки една до друга. Неговите устни се притиснаха бясно до нейните. Тя понечи да се съпротивлява, но съвсем скоро желанието пламна и у нея.

На сутринта, когато Аманда отвори очи, Ерик вече бе излязъл. В писмо той ѝ съобщаваше, че е заминал за едно събиране и ѝ заповядваше да се прибере у дома. Изразяваше надеждата, че тя ще му се подчини, иначе слугите ще я принудят да изпълни заповедите му.

Със силен вик на отчаяние Аманда се хвърли върху възглавницата. Току-що покълналата ѝ любов трябваше да загине на бойното поле на революцията!

ЧАСТ ТРЕТА

СВОБОДА ИЛИ СМЪРТ

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Околностите на Ричмонд, Вирджиния църквата „Св. Джон“ Март 1775 г.

Тъй като в Ричмонд не можа да се намери голяма зала, делегатите за събранието отидоха в една църква извън града. Това показва още веднъж, че те бяха решителни хора, които се надяваха да вземат най-точните решения, за да продължат борбата си до успешен край. След дълги и разгорещени дебати се стигна до заключението, че е безсмислено да се подхранва надеждата за мир, тъй като в другите колонии вече почти се е стигнало до военно положение. Вечерта, когато напускаха църквата, беше единодушно решено, че трябва да се сформират отряди, които пълноценно да защитават Вирджиния. През следващите дни трябваше да бъдат избрани делегати за втория конгрес във Филаделфия.

Ерик напусна църквата заедно с Вашингтон. Той не преставаше да мисли за чутото през деня. Преди две години подобни речи щяха да бъдат оценени като чисто предателство. Днес обаче и най-запаливите привърженици на краля виждаха, че така повече не може.

— Струва ми се, че днес беше исторически ден — каза Вашингтон, докато влизаха в една кръчма. — Според мен ще се стигне до война.

— И аз така мисля — отвърна Ерик.

— Какво ще правите тогава?

— Мили Джордж, струва ми се, че през тия години съм успял да докажа лоялността си към Вирджиния.

— Това е вън от всяко съмнение. Аз питам повече за другите ви интереси. Много от приятелите ми, а между тях Феърфакс и Сали, решиха да се върнат обратно в Англия.

— Аз също съм водил подобни разговори с някои от роднините си. Още тази вечер ще се срещна с един мой далечен братовчед, комуто искам да продам имененията си в Англия. Той пък ще ми предостави тук земята си, която граничи с моята.

— А как стои въпросът с жена ви?

Без да ще, Ерик издаде противоречивите чувства, които се бореха в него, като отговори твърде прибързано:

— Не знам какво искате да кажете? — За себе си той бе решил всичко, но що се отнася до Аманда, там нещата се объркваха. В него сега се бореха любовта с недоверието и несигурността. Той вече не можеше да ѝ вярва. Какво беше правила посред нощ на улицата? Дали се беше срещнала с някой представител на торите или пък с някой любовник, или пък двамата бяха една и съща личност? Беше го излъгала, че е бременна и освен това знаеше повече за смъртта на коня на Дамиен, а не го каза. — За какво всъщност ме питате?

— Не ме разбирайте грешно, Ерик. Аз съм ваш приятел. Но е известно, че лейди Кемерън не е променила възгледите си.

— Подозирате ли я в нещо? — попита Ерик направо.

— Не искам да ви обиждам.

— Аз не се обиждам. Освен това не виждам нещата така. Аманда е моя жена и е естествено да бъде на моя страна. Но... — около устата на Ерик се появи бръчка. — Ще трябва да се погрижа, в случай че...

— В случай че...

— Ако стане наложително, и нея ще изпратя в Англия. Давам ви честната си дума.

— Остава да се надяваме, приятелю, че ще успеете да го направите — въздъхна тежко Вашингтон. — А сега да си поръчаме нещо за пиене. Имам лошото предчувствие, че неизбежното приближава с всеки изминал ден и скоро няма да имаме време за такива удоволствия.

Те седнаха на една маса, където вече се бяха събрали Ричард Хенри Ли, Патрик Хенри и още няколко други от присъстващите на събранието. Към тях се присъедини и Пиер Дюпре, възрастен, елегантно облечен господин от северните покрайнини на града. Мъжете пиеха и се шегуваха, за да разсеят напрежението на изминалия ден. Ерик забеляза, че Дюпре не го изпуска от поглед и всъщност не участва в разговора на останалите.

Когато свещите вече бяха почти догорели и сътрапезниците се сбогуваха, Ерик най-после намери смелост и се обърна към Дюпре:

— Мосю Дюпре, имам чувството, че цяла вечер ме наблюдавахте и бих желал да знам причината.

— Просто съм любопитен — сви рамене старият господин.

— Любопитен? — Ерик вдигна чашата си и я чукна в тази на събеседника си. — Отговорът ви ме озадачава. Кажете по-ясно за какво става дума.

— Надявам се, че няма да се почувствате обиден и информацията ми само ще ви е от полза — пое дълбоко дъх Дюпре.

— Сега пък вие събуждате любопитство у мен. Кажете най-после.

— Доколкото знам, Аманда Стърлинг вече е станала лейди Кемерън.

— Така е — каза Ерик и болка прободe сърцето му. Лицето му помръкна. — Говорете, човече! Уморен съм и лесно губя търпение.

— Добре. Преди години познавах майка й.

— Майката на моята жена?

— Да, беше забележителна личност. Достойна за обич, нежна, страстна, витална, енергична жена. Само като си помисля за нея, и отново се чувствам млад. Беше така жива, така умееше да се радва на живота!

Също като Аманда, помисли си Ерик и подкани Дюпре да говори по-бързо.

— Тогава често ходех в Уилямсбърг. Аз съм французин, но тъй като съм роден във Вирджиния, съм поданик на краля. Когато разбрах за съдбата на прогонените акадци, отидох в Уилямсбърг, за да се присъединя към тях. Разбирате ли?

Ерик кимна и Дюпре продължи:

— Бях един от приятелите на Леонор и един ден тя ме попита за съвет.

— За какво?

— Тя беше благородна душа и бе помолила съпруга си да се погрижи за някои от тия клетници. Приемам, че познавате Найджъл Стърлинг.

Ерик кимна утвърдително.

— Тя не трябваше да се жени за тоя човек. Не заслужаваше точно такъв жесток кариерист за съпруг.

— Моля ви, господине. Добрата жена от години е вече покойница. Тя отдавна се е отървала от него. Какво има тук за съжаление?

— Тя дойде при мен, тъй като очакваше дете, но не от Стърлинг, а от едни млад и мил французин, по-точно — от един от академите, които Стърлинг бе взел при себе си.

Ерик пое дълбоко въздух и с нарастващо напрежение се вгледа в човека отсреща.

— Леонор обичаше този мъж. Едва ли можете да си представите по-голям контраст от този, който съществуваше между суровия, непреклонен Стърлинг и красивия французин с големи светли очи и тъмна коса. Французинът също обичаше Леонор, но аз ги посъветвах да скрият истината от Стърлинг, защото един скандал не би бил в тяхна полза — Разказвачът поклати тъжно глава. — Това беше най-грешният съвет, който бях давал някога! Тя можеше да избяга с любимия си в Ню Орлиънс и там да започнат нов, щастлив живот. А вместо това...

— Какво се случи вместо това? По дяволите, разказвайте!

— Не мога да кажа, че знам съвсем точно края на тази история — сви със съжаление рамене Дюпре. — Знам само, че Стърлинг разбра всичко. Веднъж, като я ударил, тя паднала надолу по стълбата и родила преждевременно. После, докато тя лежала цялата в кръв на леглото, той се закле да убие французина и да отмъсти на дъщеря си за греха на майката. Изглежда, че след смъртта на Леонор е изпълнил заката си.

— Господи! — въздъхна Ерик. Това обвинение бе така силно, че му се искаше да не го е чул. Но той познаваше Стърлинг и бе видял колко грубо се държи той с дъщеря си. Изведнъж сърцето му се сви от луд копнеж. Искеше да бъде до Аманда, да ѝ каже, че ѝ вярва, че я обича, да може да я защитава и се питаше с какво този мерзавец държи дъщеря си в ръце.

Сети се за Коледа, когато едва задържа Жак да не се спусне върху Стърлинг. Преди много, много години бащата на Ерик бе намерил този Жак да се търкаля безпомощен по улицата. Жак бил в безсъзнание и не можел да си спомни нищо. Знаел само, че е французин. Изразителните очи, фините черти на лицето, извивката на устните...

— Това е той, баща й!

— Какво казахте?

— Нищо — Ерик разтърси енергично глава.

Изведнъж Дюпре прие много нещастен вид.

— Лорд Кемерън, никой не знае тази история. Не бива да презирате жена си заради произхода ѝ.

— Искам да ви уверя, че това никога не би ми дошло на ум — Той можеше да ѝ се сърди за много неща, но това, че не е дъщеря на Стърлинг, просто го изпълваше с радост.

— Сър, споделих историята с вас, защото се чувствах виновен пред моята стара приятелка. Съвестта ми не ми даваше мира.

— Уверявам ви, че тайната ще бъде запазена. Моля ви само за разрешение, ако стане необходимо, да разкажа всичко това на жена си.

— Какъв смисъл има да се казва на една дама, че тя е дете на любовта?

— Или казано иначе — копеле — поправи го Ерик и се усмихна. — Въпреки това един ден тя би се радвала на тази си съдба.

— По това нищо не мога да кажа. В края на краищата Аманда е ваша жена и вие по-добре я познавате.

Не толкова добре, колкото бих искал, помисли си Ерик.

— Благодаря ви от сърце, мосю — каза той, сбогувайки се с Дюпре.

Ерик остана още известно време на масата, загледан в пламъка на свещта. После високо поиска листове за писма и перо, тъй като искаше веднага да пише на Аманда. Още не ѝ беше простил и не знаеше дали това изобщо ще му бъде възможно. Но въпреки това я обичаше и желаше. Жак и останалата прислуга имаха нареждане да не я изпускат из очи, но всъщност само той носеше отговорност за поведението ѝ. През деня Ерик се бе занимавал с важни дела, засягащи отечеството му, но през нощта го мъчеше страстта му по Аманда. Трябваше с мъка да си признае, че не може да отгатне какви ли мисли се въртят из красивата ѝ глава. Сега, след като знаеше повече за нея, щеше отново да се опита да достигне до сърцето ѝ. Но това не означаваше, че ще пренебрегне родината и хората, с които сега се бе събрал или че ще ги изложи на опасност.

Ерик нямаше престава как би реагирала тя на писмото му и затова на път за дома, първо се отби в една кръчма и за освежаване изпи халба студена бира. Докато се къпеше, си мислеше за огромната пукнатина, която се появи помежду им и се питаше дали пък тя не е

решила да не се подчини на заповедта му. Писмото му беше кратко и сдържано, тъй като гордостта му не позволяваше да прояви друго.

Когато няколко часа по-късно се приближи към къщата, позна силуета на Аманда в един от осветените прозорци. Луната бе високо в небето, а наоколо се усещаше уханието на първите пролетни цветя. Вероятно тя бе чула нещо, защото няколко секунди по-късно се появи на верандата.

— Ерик?

Без да каже нищо, той скочи от коня и му заповяда сам да се прибере в конюшната. Аманда стоеше безмълвна, а бялата ѝ рокля светеше на лунната светлина като самата пролет. Ерик не можеше да види очите ѝ, но бе готов да се закълне, че в гласа ѝ бе прозвучала радостна нотка.

Той тръгна бавно към нея, напразно търсейки очите ѝ, докато застана съвсем наблизо и ароматът ѝ го обгърна целия. Видя колко бързо тупти пулсът ѝ на шията и, ако зависеше само от него, веднага би я грабнал и занесъл в спалнята. Но може би тя беше така възбудена, защото отново го бе претърсвала? Той достигна най-после до прекрасните ѝ очи — огромни и питащи, пълни с любов, и с мъка задържа ръцете си да не посегнат към нея.

— Значи си дошла тук — каза той само.

Тя се отдръпна назад и лицето ѝ веднага прие хладно изражение.

— Изпълних заповедта ти.

Той я приближи и с цинична усмивка я погледна отгоре.

— Аз ти заповядах и да ми кажеш причината за нощната си разходка, но ти не ме послуша.

Тя се дръпна от него и се обърна.

— Ако си заповядал да дойда тук само за да се караме...

Той бързо я хвана за ръката и я извърна към себе си, при което тя го стрелна с гневни очи. Ерик тайно проклинаше нарастващото желание да я притежава, което се появяваше всеки път, щом я докоснеше.

— Слушай, съкровище мое — изсъска той, тъй като страстта вече почти бе замъглила съзнанието му. — На улицата ще става все по-опасно за същества като теб. Могат и да те обесят.

— Сигурно има хора, които с удоволствие биха сторили същото и с теб! — каза тя и се издърпа от ръката му. — Непременно ли трябва

да обсъждаме всичко това навън?

— Имаш право — засмя се Ерик. — Аз също с удоволствие бих отишъл в спалнята.

Тя се изчерви леко и тогава Ерик се попита дали ѝ е липсвал през тези дни. Влязоха вътре и тя понечи да тръгне към дневната, но той я дръпна нагоре по стълбата.

— Казах, че искам да продължим разговора в спалнята. Тръгвай нагоре!

Тя се отскубна и побягна напред. Когато той влезе в спалнята, завари я да седи пред огледалото и с яд да измъква фибите от косата си. Той се приближи до нея. Тогава тя скочи и изфуча като дива котка:

— Държиш се ужасно! Омръзна ми да ме командваш! Само да си посмял да ме докоснеш!

— О, не, ще го направя! — извика той и хвана стола така, че облегалката изпраця. — Даже още нещо ще направя, ако продължиш така да ме отблъскваш с детинския си маниер. Ще използвам стар, изпитан начин, който ще те принуди да се подчиниш!

Аманда се сети за лова в детството си. Тя вдигна очи нагоре и още преди Ерик да разбере какво става, четката за коса литна към него. За късмет, той се наведе навреме. Аманда се сви виновно, тъй като разбра, че си е позволила твърде много. При това не беше искала да се карат, даже напротив — беше очаквала Ерик с огромно нетърпение.

Но сега вече всичко бе отишло по дяволите. Трябваше да спечели време.

— Ерик, имай търпение. Може би е по-добре да поговорим по-късно.

— Изобщо нямам никакво намерение да си говорим, Аманда — отвърна той.

Той се приближи към нея, но тя грабна една книга, която беше на стола и я запрати по него. Този път имаше успех — книгата го улучи по челото.

Въпреки съпротивата ѝ, той я хвана и няколко секунди по-късно вече седеше в креслото и държеше Аманда в скута си. Но тя така силно размахваше ръце и крака, че и двамата паднаха на земята.

— Трябва да си се побъркал! След всичко, което направи! Но сега нито му е времето, нито мястото — Аманда скочи на крака, но

Ерик пак бе по-бърз от нея. Той се спусна към вратата и ѝ препречи пътя.

— Точно подходящото време и подходящото място, скъпа моя! Както виждаш, нашето легло ни очаква!

— Нямам намерение да си лягам с теб! Разбра ли?

— Да си призная, нямам нищо против да го направим и на пода!

— Той я хвана стремително и докато тя правеше отчаяни опити за съпротива, усети, че той я повдига нагоре и после я пуска по гръб на пода. — Толкова много ми липсваше! — прошепна той и очите му лъснаха от сладострастие.

— Боже, колко си отвратителен! — сърдеше се тя, но вече покритоко. — На земята... — Тя направи кратка пауза, за да овлажни устните си и продължи — Не искам да те любя на земята!

Но Ерик не обръщаше вече внимание на протестите ѝ. Целуваше я сладко и сякаш не чуваше нищо. Тя усети пръстите му, които се опитваха да се справят с корсета и си помисли, че и той много ѝ бе липсвал.

— Ще ме любиш там, където ми харесва — рече той, преди езикът му да потъне в устата ѝ.

Беше успял да развърже връзките и ръцете му вече шареха свободно навсякъде. Аманда трябваше да разбере, че няма сили за съпротива и че всъщност съвсем не иска да се съпротивлява, когато пръстите му хлътнаха между краката ѝ. Потъна в сладостно опиянение и съвсем не разбра кога той е разкопчал панталона си. Членът му изскочи навън, пълен със сила, и изчезна в нея. Тялото ѝ прие неговия ритъм и достигна до такова удоволствие, че ѝ причерняваше даже пред очите.

Аманда остана да лежи на пода със затворени очи. Усети, че той става, а после грижливо вдига и нея. Сложи я отново на креслото пред огледалото. Тя отвори очи и погледите им се срещнаха в него.

— Защо винаги се борим така един срещу друг? — попита той, докато разресваше косите ѝ с четката.

Аманда само разтърси глава, без да знае какво да отговори.

С бавни движения Ерик смъкна презрамките на корсета, ѝ и го отвори до кръста, така че можеше да се люби на гърдите ѝ, отразени в огледалото. Аманда стоеше притихнала и наблюдаваше мъжа си някак отчуждено. Той я погали нежно по гърдите и направи кръгове

около зърната ѝ. Тя само простена от удоволствие и безсилна опря глава назад на тялото му. Ерик наблюдаваше с учудване как розовите пъпчици оживяват под пръстите му. Той се наведе встрани и вкуси сладостта на устните ѝ.

— Никога повече няма да те питам какво прави навън оная нощ — прошепна той. — Но и никога повече няма да позволя да го правиш. Разбра ли? — Тя само кимна послушно с глава, а той я привлече отново към себе си, прегърна я и продължи: — Няма защо да се страхуваш от него, Аманда! Чу ли? Няма защо да се страхуваш от Найджъл Стърлинг!

Аманда изтръпна от отчетливо произнесените думи.

— По дяволите, разбра ли ме? Трябва да забравиш както за него, така и за Тейритън, иначе ще бъда принуден да убия някой от тях. Ясно ли ти е? Аз съм твойт съпруг и ще те защитавам!

Хълцаща, тя понечи да се сгуши в него, но той я хвана за раменете и здраво я разтърси.

— Разбра ли ме, Аманда?

— Да, да! — извика тя развълнувана и поиска да се отдръпне, но Ерик не я пусна. Твърдо и даже болезнено той притисна устни до нейните. Тя отново омекна и почти безжизнена се отпусна в ръцете му. Езикът ѝ стана по-сочен, а очите ѝ блеснаха съблазнително. Сладострастието я обзе цялата. Жадна за ласки, тя се притискаше в Ерик, дръпна редингота му и даже го скъса в раменете, с треперещи пръсти разкопча ризата му и заби ноктите си в кожата му. В предишната битка Ерик почти я бе разсъблякъл, така че сега тя стоеше само по чорапи. Той я вдигна и я положи на леглото. В меката светлина на свещите тя наблюдаваше с кротко възхищение как той се съблича и протягаше нетърпеливо ръце.

Този път се любиха нежно — с целувки и тих шепот. Ерик се наслаждаваше на всяко нейно докосване и я даряваше с цялата си душа. Когато бурята беше вече отминала и той я гледаше удивен, разбра, че даже в екстаза Аманда пак е далеч от него. Стана му мъчно, че тя крие нещо въпреки голямата му любов към нея.

— Аманда, моля те, довери ми се! За Бога, Аманда, довери ми се!

Въпреки настойчивия му шепот, тя не отвърна нищо и Ерик се попита дали мълчи, защото е заспала или защото не иска да му

отговори.

През следващите дни Ерик разказа на Аманда за събранието, подготвяйки я внимателно за това, че съвсем скоро може да се стигне до военен конфликт. Лорд Дънмор бе изключително разочарован от Кемерън, тъй като се бе надявал всички влиятелни люде да се противопоставят на призива за избор на делегати за втория Континентален конгрес.

Когато Ерик влезе в градската си къща след разговора с губернатора, Аманда се затича насреща му с разтревожено лице.

— Какво стана?

Ерик спря и погледна сериозно жена си.

— Ще има война, Аманда, и бих искал да знам на коя страна ще застанеш.

— Аз... аз не мога така лесно да се откажа от убежденията си! — запъна се тя и го помоли с поглед за разбиране. Помисли си, че в такава ситуация всеки се лови за сламката. Тя би тръгнала след него и той го знаеше. Иначе никога повече нямаше да ѝ се довери, а и тя не би го обичала, ако стояха в различни лагери.

Ерик кимна и погледна някъде в далечината.

— Все ми е едно кому симпатизираш. Искам само, ако си с мен, да ми се подчиняваш и да ме не следваш! — предупреди я той меко.

Без да каже нито дума повече, Аманда се качи на горния етаж.

Няколко дни по-късно в сутрешния полумрак се чу глъчка от улицата. Аманда не можа веднага да се събуди, но Ерик скочи от леглото и отиде до прозореца.

— Какво има? — попита сънливо тя.

— Нямам представа. Виждам само, че са се събрали много хора.
— Ерик обу бързо панталона си и се върна обратно до прозореца. Попита един мъж какво става.

— Мунициите! — отговори онзи. — Оръжието! Проклетите червени униформи са плякосали всичко! Дойдоха от „Фоуей“, който е пуснал котва долу на реката.

— По дяволите! — изруга тихо Ерик и грабна ризата и ботушите си.

— Ще щурмуват двореца на губернатора! — Аманда го гледаше загрижено.

— Трябва на всяка цена да попречим! Не бива да се лее кръв! — мърмореше той под носа си, сякаш говореше сам със себе си. — Ти стой в леглото, Аманда! — каза той и изчезна навън.

— О, Боже, нима мога да остана така! — Аманда стана бързо, трескаво облече дрехите си и хукна подир мъжа си. Когато напусна къщата, видя, че Жак Бисе пое след нея, така както правеше вече от седмици. Той не ѝ пречеше, даже напротив, така тя се чувстваше сигурна. А от баща си тъй и тъй вече нямаше защо да се страхува, след като му бе предала бележката.

Не беше особено трудно да настигне Ерик. Виковете бяха толкова силни, че се чуваха отдалеч. Сякаш целият град бе излязъл по улиците.

— Към губернатора! — извика някой и Аманда едва успя да се качи на стъпалата пред един магазин, защото тълпата се спусна напред и щеше да я повлече!

— Спрете! Спрете! — чу се в този момент друг властен глас. От височината на стъпалата, където се беше качила, Аманда можеше да вижда и по-надалеч и съзря Пейтън Рандолф, Картър Никълъс и Ерик. Рандолф убеждаваше хората наоколо, че по този начин сами ще си навредят и е най-добре официално да протестират в Комън Хол. Ерик и Картър правеха същото и така постепенно тълпата започна да се успокоява и да се разпръсва.

Аманда се залута разтревожена наоколо, докато попадна в здравите ръце на мъжа си, който ядосано я разтърси.

— Казах ли ти да останеш в леглото?

— Но, Ерик...

— По дяволите, Аманда! Правя всичко възможно, да избегнеш смъртта, която Дънмор ти е отредил! Жак ще те върне в Кемерън Хол и то още днес!

Аманда се опита да протестира бурно, но Ерик не ѝ обърна внимание. Някъде по обяд тя вече беше на път за Кемерън Хол.

Новините стигаха бавно до имението. Аманда се надяваше само на това, което казваше прислугата и на вестника. На въпросите на гражданството защо е постъпил така, Дънмор отговорил, че от съображения за сигурност, тъй като се страхувал от въстание на робите.

Една вечер Ерик се появи в Кемерън Хол страшно изморен, раздърпан и изнервен. Каза, че му се удало в Уилямсбърг да усмири хората, но на други места се събирали въоръжени групи и чакали знак, за да започнат въстание. Във Фридериксбърг се били събрали четиринадесет отряда, готови да потеглят към столицата. На 28-и април Рандолф отново бе помолил за още малко изчакване, надявайки се, че конфликтът може да се разреши и мирно.

— Слава Богу! — въздъхна Аманда облекчено, въпреки че лицето ѝ издаваше страх и напрежение. Тя си пое дълбоко въздух и се отпусна назад на канапето.

— Това още не е всичко — отбеляза Ерик, изтупвайки прашните си от пътя дрехи.

— Какво означава това? Беше ли във Фридериксбърг? Какво прави там?

Ерик продължи нататък, все едно изобщо не бе чул въпроса ѝ:

— В Масачузетс вече са стреляли. В Лексингтън и Конкорд англичаните също са посегнали на складираните оръжия, но заселниците са ги прогнали до Бостън.

— О, не! — това означаваше, че вече се е проляла кръв.

— Патрик Хенри влезе с войниците си в Уилямсбърг, но там Дънмор е бил подкрепен от моряци и даже е сложил оръдие наскре поляната пред двореца. На втори май се появи някакъв търговец и донесе барут.

— Ти си придружил Патрик Хенри, нали? — попита ужасена Аманда.

— Аз бях само посредник.

— Как можа!

— Опитвам се да призова и двете страни към разум! — прекъсна я той. — Но това все още не е всичко.

— Какво ли още има? — прошепна тя. Загриженият му тон я накара да замълчи.

— Патрик Хенри официално е обявен за бунтовник — и след известно колебание добави — Аз също. Струва ми се, че в близките дни ще се получи заповед за арестуването ми.

— За Бога! — Аманда гледаше с широко отворени очи към своя висок и красив съпруг. В този миг всичко ѝ стана все едно и нямаше да възроптае, ако Англия и Вирджиния изчезнеха завинаги от картата на света. — О, Ерик! — простена тя и се хвърли в ръцете му.

Без да каже нито дума повече, той я прегърна и я отнесе горе, където я люби дълго и страшно нежно. В настъпващата утрин тя лежеше отпаднала в сладостна нега в ръцете му. Той отмести ласкаво един кичур, паднал на челото ѝ и я целуна.

— Тези, които искат да останат верни на краля, но смятат, че конфликтът между колониите и родината вече е неразрешим, се връщат в Англия. Питам те и искам да ми отговориш искрено, убедена ли си, че искаш да останеш при мен?

— О, да! — Аманда въздъхна и зарови лице в него. — Ще остана при теб.

— А на коя страна? — попита той тихо.

— Моля?

— Добре! — тръсна глава Ерик. — В момента аз съм бунтовник, но не вярвам, че Дънмор ще успее да задържи властта още дълго време и че действително ще може да предприеме нещо срещу мен. Но мисля, че ни предстоят трудни дни! — След кратка пауза добави — Може би дори години! Ела, мила! Един бунтовник не може да стои така дълго бездеен. Трябва да свърша още нещо, в случай че...

— В случай че? — попита тя със страх.

— В случай че се наложи да тръгна изведнъж нанякъде — погледна я той право в очите.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Към края на седмицата Ерик и Аманда отидоха долу на кея, за да се сбогуват с приятели и съседи, които заминаваха за Англия. За оставащите това бе тежка загуба и Аманда пророни няколко сълзи. В момента Ерик нямаше защо да се бои от Дънмор, тъй като губернаторът бе изоставил резиденцията си и се бе установил на кораба „Фоуей“, който бе закотвен наред реката. От там той се опитваше да управлява колонията. Лорд Тейритън, съпругата му Ан и малката им дъщеря също бяха с него, а най-вероятно и лорд Стърлинг, тъй като Аманда отдавна не бе получавала никаква вест от баща си.

Най-голямата грижа за Аманда сега бе Дамиен. Ерик ѝ бе казал, че е заминал за Масачузетс, а там положението бе най-напрегнато. Самият Ерик посвещаваше почти цялото си време да събира нови привърженици около себе си. Континенталният конгрес във Филаделфия се бе състоял. Този път делегатите отпътуваха, придружени от въоръжена охрана, защото имаше опасност да бъдат арестувани по пътя. Джордж Вашингтон пое командването на обсадата на Бостън. Беше завзет и пътят към Канада, за да се контролира входът към колониите.

През юни се стигна до първите сериозни сблъсъци между заселниците и британската армия, но заселниците трябваше да се признаят за победени, тъй като муниципите им привършиха. На трети юли Джордж Вашингтон получи официалното назначение за главнокомандващ и така се роди континенталната армия. В края на август от Филаделфия се завърнаха водачите на Вирджиния, а малко по-късно в Кемерън Хол пристигна Патрик Хенри и помоли Ерик да си поговорят на четири очи.

Когато той си тръгна, Аманда веднага слезе долу. Ерик стоеше пред камината в гостната и гледаше замислено в пламъците. Нямаше нужда да се обръща. Знаеше, че Аманда е влязла при него.

— Джордж ме помоли да отида в Бостън. Конгресът е определил пост и за мен. Боя се, че не бих могъл да откажа.

О, не! Аманда искаше да протестира с цялото си същество, но от устните ѝ не се отрони нито дума. Тя бе сигурна, че той вече е приел. Обърна се и изтича горе, където се хвърли в отчаяние на леглото. Не искаше той да заминава. Обзе я непознат досега ужас. Усети тежка ръка на рамото си и видя, че Ерик я беше последвал.

— Заради мен ли плачеш? — попита той, галейки нежно мокрите ѝ бузи.

— О, Ерик, престани, моля те, престани!

Усмехнат, той се изтегна на леглото и я взе в ръцете си.

— Може би няма да е за дълго — успокои я той.

Аманда се сви трепереща в него. Той вече ѝ липсваше. Трябваше да се научи да говори с него за чувствата си. Усещаше, че въпреки огромната нежност, която изпитваха един към друг, помежду им зееше пропаст. След онази нощна разходка той не смееше повече да ѝ се доверява и я гледаше подозрително. На нея пък ѝ беше невъзможно да преодолее гордостта си и да поиска извинение.

Аманда си помисли за британската армия и страх сви сърцето ѝ. Ако продължават да пристигат подкрепления, съвсем скоро Бостън щеше да бъде превзет и армията съвсем лесно щеше да стигне даже до Ню Йорк.

— Британците ще те обесят, ако им паднеш в ръцете! — проплака тя.

— Но първо трябва да ме хванат — сви рамене Ерик. Той продължаваше да гали нежно лицето и шията ѝ. — Но има и такива, които няма да имат нищо против ти да си им в ръчичките.

Аманда не каза нищо, защото знаеше, че докато Ерик е до нея, няма защо да се страхува от бунтовниците. Но какво щеше да стане, ако нещата се променят?

— Никак ли не се страхуваш? — попита плахо тя.

— Повече се страхувам от това, че ще трябва да те оставя тук сама, отколкото че тръгвам на война.

— Няма защо да ме мислиш. По-добре се погрижи за себе си.

Ерик се засмя тихо прокара пръсти през къдриците ѝ.

— Човек може да си помисли, че наистина си загрижена за мен.

Аманда безмълвно се уви около него и започна дълго и страстно да го целува. Но даже последвалата любовна нощ не можа да скрие напрежението помежду им. Когато на другата сутрин Аманда отвори

очи, видя, че Ерик я гледа замислен. Лицето му бе сериозно, въпреки че продължаваше да я гали нежно по страните.

— Аманда, имам само една молба — не използвай отсъствието ми, за да ме шпионираш отново. Моля те, не ме разочаровай, защото ако се случи втори път, няма да мога да ти простя.

— Какво бих могла да шпионирам? — извика тя и дръпна завивката към себе си. — Вирджиния е в ръцете на патриотите.

— Но лорд Дънмор се намира на „Фоуей“, който е пуснал котва надолу по реката. И това не е чак толкова далеч! — обясни ѝ той с въздишка, докато навиваше косите ѝ около пръстите си. — Преди време исках да си на моя страна, мила, но сега те оставям сама да решиш. Ако искаш да ме напуснеш, свободна си да го направиш. Ако поискаш, ще наредя да те заведат на кораба на губернатора.

— Не! — извика тя тутакси.

— Означава ли това, че си на страната на патриотите?

— Не, Ерик, не мога да те лъжа — изчерви се Аманда и поклати глава. — Но и не мога да те напусна!

— Да смятам ли, че все пак мъничко ме поддържаш?

Тя му хвърли един страничен поглед и усети, че му доставя удоволствие да чува всичко това.

— Ерик, ти знаеш, че аз...

— Знам, че ти харесва повече при мен, отколкото при баща ти, но това за мен не е особен комплимент.

— Ерик, за Бога, не бъди жесток в такъв момент!

— Съжалявам, любов моя! Наистина, съжалявам! — каза той тихо и отметна завивката, за да прегърне голото ѝ тяло — Люби ме още веднъж за последен път, за да остане в мен малко от топлината на тялото ти. Ще ми е нужна за дългите студени нощи. Отдай ми се цялата!

Те се любиха както никога досега, но все пак по някое време трябваше да спрат. Аманда остана в леглото, докато Ерик отиде да се изкъпе. После се изми и тя и му помогна при обличането. Когато му наметна тежкото палто, той я вдигна за последен път на ръце и я целуна по челото. След това излезе навън.

— Ще се молиш ли за мен? — попита я Ерик вече от коня, докато тя му подаваше от верандата традиционната чаша за сбогом.

— Да. От цялото си сърце! — прошепна тя. А той я погледна отвисоко и се усмихна.

— Ще намеря Дамиен и ще гледам да пиша възможно най-често. Грижи се за себе си, мила! — каза той, наведе се и я целуна.

Аманда затвори очи и почувства топлината на устните му. Кога ли пак щяха да са заедно? Тогава вече щеше да успее да спечели доверието му и най-после да му каже колко много го обича. После изведнъж усети студения въздух около устните си. Отвори очи и видя, че той се отдалечава от нея. Гледа след него, докато Ерик съвсем изчезна от погледа ѝ.

Две седмици след заминаването на Ерик в стаята влезе Касиди и по странен начин съобщи за посетител.

— Кой може да бъде? — попита Аманда, бърчейки чело.

— Баща ви, милейди — поклони се Касиди.

— Баща ми ли? — учуди се Аманда, скочи веднага и, без да иска, разля мастилницата на бюрото. Но нито Касиди, нито самата тя обърнаха внимание на белята.

— Сам ли е? — интересува се тя, тъй като по последни сведения той би трябвало да се намира заедно с лорд Тейритън на кораба на Дънмор. Сушата беше вече твърде опасна за него.

— Дойде с боен кораб, който е закотвен на нашия пристан.

Значи затова е пристигнал при нея необезпокояван от никого! Аманда загриза нервно долната си устна, но после сви в безизходица рамене и отново седна. Нямаше друг изход, освен да направи мила физиономия и да приеме с усмивка ужасната игра на баща си.

— Въведете го — обърна се тя към слугата. По израза му разбра, че не може да схване напълно ситуацията — как така Стърлинг бе стигнал безпрепятствено до къщата. Сега оставаше да се скрие и най-лошото — самият разговор. Няколко минути по-късно влезе Стърлинг. От слуха на Аманда не убягнаха странните шумове зад прозореца. Погледна навън и видя, че по поляната се разполагат британски войници. Аманда се обърна към баща си с безизразно лице:

— Какво правите тук? — попита го тя студено.

— Вече си станала истинска дама, така ли? Първо нямам нищо против чашка бренди за добре дошъл — без да чака да го обслужат,

той си наля сам и седна срещу Аманда. — Искam още информация.

— Нямате срам от нищо!

— Тази къща е в моя власт. Бих могъл и да я подпала.

— Направете го, какво ви спира?

— Да опожаря свещения Кемерън Хол? — усмихна се саркастично Стърлинг.

— Вие не подбирате средствата си.

— Да не би да си се влюбила в Кемерън? — удари той чашата си в бюрото. — Край на играта. Дамиен ни е в ръцете и неговата съдба зависи само от теб!

— Лъжец! — обвини го тя, но си помисли, че това може да е точно така, тъй като Дамиен не се беше вясвал от седмици.

— Арестуван е в Масачузетс. — Стърлинг се облегна доволно назад. — Но тъй като се знае, че ми е роднина, отговорният офицер го постави на мое разположение. Приех го като отдавна отсъстващ племенник, след което го затворих на кораба.

— Откъде мога да бъда сигурна, че не лъжеш? — промърмори Аманда.

Стърлинг подхвърли на масата един пръстен. Аманда се престори, че дълго го разглежда, но всъщност го разпозна от първия миг. Познаваше добре и баща си.

— Какво по-точно искате от мен?

— Информация за разположението на военните отряди и складираното оръжие.

— Но откъде мога аз...

— Можеш да поразузнаеш. Ходи в Уилямсбърг и дай ухо какво си говорят по кръчмите. И пиши на мъжа си. Отговорите му също ме интересуват.

— Надценявате ме, татко. Даже и да искам, не бих могла да работя за вас, тъй като слугите вървят непрекъснато след мен.

— Трябва да ги надхитриш. Освен това не се безпокой как да ми предадеш сведенията. Робърт или аз ще намерим начин да стигнем до теб.

— Робърт!

— Да, казва, че му е домъчняло за теб. Дукесата отпътува с детето за Англия. Сега той е самотен и си мечтае за една нежна любовница.

Аманда едва се въздържа да не се изплюе в лицето му.

— Кога ще получа Дамиен?

— За това и дума не може да става! Единственото, което можеш да направиш, е да спасиш живота му.

— О, не, така няма да стане. Не мога да се оставя да ме изнудват до безкрайност! И освен това не мога повече да преследвам съпруга си.

— Твоят съпруг! — Стърлинг се изсмя гръмогласно, клатейки глава. — Ти си една малка курва и нищо друго! Също като майка си! Значи лорд Кемерън те погъделичка малко между краката и ти веднага отиде в другия лагер.

Аманда се опита да го удари, но той улови ръката ѝ и ѝ извика китката.

— Един ден ще се молиш да дойда да те измъкна оттук. Ако мъжът ти открие какво си вършила, ще ти се наложи да търсиш подслон при Тейритън!

Аманда измъкна ръката си с рязко движение.

— Ако се появи у мен желанието да напусна Вирджиния, ще се обърна към лорд Дънмор.

Стърлинг обаче бе сигурен, че тя ще направи всичко, за да спаси Дамиен.

— Ще мина отново някой друг път. — С тези думи той стана и напусна ухилен стаята.

Малко по-късно отвън се чува команди и войниците тръгнаха под строй към кораба. Аманда се отпусна изтощена на стола и затвори очи. Няколко минути след това тя ги отвори и видя, че е обградена от Касиди и цялата останала прислуга от къщата.

— Какво има? — почти извика тя, тъй като всички я наблюдаваха с нескрит упрек в очите.

— Заминаха си. Оставиха къщата непокътната, а също така и никого не заплашиха!

— Е, и какво! — простена Аманда и скри лице в ръцете си. — Баща ми искаше само да разбере дали не желая да тръгна с него. Нищо повече!

Въпреки тези уверения обаче останалите продължаваха да я гледат с недоверие и даже страх.

— А вие нямате ли си друга работа? — сгълча ги Аманда, Те се обърнаха послушно и излязоха от стаята. Аманда отново скри лице в дланите си. Слугите ѝ имаха право да се съмняват в нея, тъй като тя действително бе на път да ги предаде. Но защо му трябваше да братовчед ѝ всеки път да се държи така глупашки храбро?!

Сърцето ѝ се разтупа неудържимо, като си помисли какво ѝ предстои да стори. Какво ли можеше да издаде на баща си, без това да навреди на останалите?

Леден мраз проникваше през униформата на Ерик, докато яздеше на гърба на Джошуа по хълмовете около Бостън. Обсадата все още не бе вдигната и това опъваше нервите до крайност. Ерик бе установил с изненада, че много мъже от други щати също доброволно бяха дошли тук и бяха останалите под командването на вирджинския началник. Още едно доказателство, че хората от колониите се държаха един за друг, щом става въпрос за свободата им.

— Майор лорд Кемерън!

Ерик се обърна и видя Фредерик Бартоломю, който междувременно се бе издигнал до чин лейтенант. Както Вашингтон, така и Ерик се бе обградил само с хора, на които можеше да има пълно доверие. Той вече изобщо не можеше да си представи, че ще съумее да се справи със ситуациите, които се му изпречваха, без помощта на Фредерик. Самата обсада не го тревожеше толкова много, но постоянните разговори с Вашингтон и Хамилтън изискваха от него твърде голямо напрежение.

— Писмо от жена ви — рече Фредерик и размаха някакъв плик.

Ерик скочи бързо от коня, взе плика и благодари в движение. В малкото спокойни часове Кемерън се мятеше на Джошуа и излизаше да го поразходи. В това време образът на Аманда стоеше непрекъснато пред очите му и той с удоволствие си спомняше как тя се бе гушила в него. Но също така редовно я виждаше и да танцува в ръцете на други мъже и тогава си мислеше, че всъщност тя непрекъснато го бе взимала за глупак, когото лесно може да води за нос.

Ерик влезе бързо в палатката, седна до масата и нетърпеливо разкъса плика. С огромно учудване прочете разказа на Аманда за посещението на баща ѝ. Действително не бе за вярване, че Стърлинг

си е тръгнал мирно и тихо. По-нататък тя пишеше за военното положение във Вирджиния и за това какво е било свършено в Кемерън Хол по време на отсъствието му. Писмото на Аманда бе мило и даже на места прозираше любов, но Ерик все имаше чувството, че тя премълчава нещо. Той изруга тихичко. Защо все така се случваше, че не може да ѝ вярва напълно?

— Неприятности ли, приятелю?

Без каквито и да е официалности в палатката влезе Джордж Вашингтон, изгърсвайки снега от дрехите си. После седна срещу Ерик.

— Имате писмо?

— Да. Лично е.

— Носят се слухове, в които обаче сигурно има нещо вярно, че британските войски са снабдявани с информация от шпионин от Вирджиния. Затова и Дънмор всява страх по цялото крайбрежие.

— Знаем, че изгори до основи Норфолк и затова не му бе нужен никакъв шпионин — сви рамене Ерик.

— Дано да имате право, приятелю — каза Вашингтон и стана. — Надявам се да е така!

След като Вашингтон си тръгна, Ерик помоли Фредерик за хартия и перо. Преди да изпише първите думи, той затвори очи и потъна в себе си. Много му се искаше да извика Аманда в Бостън за Коледа, но Вашингтон го бе помолил да се откаже от тази идея и да отложи срещата с жена си чак за пролетта.

Най-после след няколко дълбоки въздишки той написа първите думи. Съзнателно и много хитро той даваше грешна информация за положението в Бостън, но го правеше така, сякаш тя би била безценна за британците. Когато привърши, той извика Фредерик и го помоли писмото да бъде изпратено колкото се може по-бързо. После впери очи в снега навън. На сърцето му бе студено и странно празно. „О, Аманда!“ — простена тихо Ерик.

Зимата вече си беше отишла окончателно и Аманда усещаше непреодолимо желание да отиде до Уилямсбърг. Тя съобщи това на Даниел и Пиер и беше безкрайно учудена, когато и Жак Бисе яхна коня си, за да я придружи. Той отново нищо не каза, просто я следваше неотлъчно. Аманда знаеше, че така му е било заповядано. Този човек ѝ

допадаше и тя се чувстваше сигурно в неговото присъствие. Освен това нямаше какво да крие.

Колата потегли и Аманда се обърна с тъжна усмивка към Кемерън Хол. Постепенно къщата ѝ беше станала твърде свидна и в нея тя се чувстваше вече не като гостенка, а като истинска стопанка. Но затова пък между нея и Ерик беше зейнала пропаст. В първите дни след отпътуването му тя страдаше от липсата му и спеше неспокойно, но след посещението на баща ѝ, което също беше останало в миналото или по-точно — преди шест месеца, отчуждението към Ерик отново се всели в сърцето ѝ. И сякаш пропастта между двамата ставаше все по-дълбока и непреодолима.

Аманда въздъхна, облегна се назад в каретата и затвори очи. Как би могла да обясни на Ерик поведението си, като сама себе си не разбираше? В желанието си на всяка цена да спаси живота на Дамиен и да попречи на проливането на невинна кръв тя бе издавала на пратеници на баща си сведения, които Ерик ѝ бе съобщавал в писмата си. Досега само една информация се бе потвърдила, но по всичко личеше, че лорд Дънмор я беше получил от друг източник. Унесена в тези мисли, Аманда трябва да беше заспала. По едно време отвори очи и видя, че навън е вече тъмно. Колата тъкмо спираше.

— Пристигнахме — съобщи Даниел.

Аманда изскочи бързо навън. Тичайки, тя смъкна ръкавиците си и извика приятелката си Матилда. Учуди се, че външната врата не е заключена, но продължи навътре. Спря едва в дневната, защото видя срещу себе си Ерик. Спря изумена и се подпря на бюрото.

Ерик стоеше до камината и държеше чаша бренди. Беше безупречно облечен, изглеждаше изключително добре и бе видимо доволен, че е успял да я изненада.

— Ерик!

— Аманда! — Без да му мисли, той плисна брендите в огъня, така че пламъците изсъскаха. Няколко мига по-късно Аманда вече бе потънала в прегръдката му.

Тя пое жадно уханието му, усети кожата, силните мускули и накрая нетърпеливите му устни. Струваше ѝ се, че полита към небето, така дълго бе копняла за този момент.

Коленете ѝ се разтрепериха и тя разбра, че повече не може да стои права. Тогава Ерик я вдигна на ръце и разроши косите ѝ.

Нежността му разпръсна изведнъж всички черни мисли, които досега се бяха събирали в главата ѝ. Сякаш беше изгубила ума и дума и изобщо не забеляза как Ерик я понесе по стълбите нагоре. В тъмната стая те се отдадоха на безумната треска на телата си. Дълго време единственото желание, което ги владееше, бе да се докосват, гаят и целуват.

Едва на разсъмване те отново можаха да се върнат към реалността. Аманда седна пред огледалото и упорито се опита да подреди разбърканите си коси, а Ерик се подпря на леглото, наблюдавайки я с възхищение.

— Най-после дойде краят на обсадата на Бостън. В деня на Свети Патрик англичаните изведнъж се оттеглиха.

Очите им се срещнаха в огледалото:

— Радвам се за теб — откликна Аманда.

— А за англичаните по-малко, нали?

Тя вдигна рамене.

— Е, Аманда?

— Опитвам се с цялата си воля да остана неутрална в този конфликт.

— Наистина ли? — попита той, като скочи от леглото и се приближи към нея. Аманда се почувства хваната на тясно.

Ръцете му се спуснаха по нейните рамене и тя тайно се надяваше, че Ерик няма да забележи треперенето на тялото ѝ.

— Да, правя каквото мога. Наистина.

Сериозността, с която тя изрече тия думи, го развълнува, но не и успокои. Аманда проследи с очи как той отново се върна на леглото и се излегна.

— Съобщиха ми, че подробности от писмата ми до теб са стигали до ушите на врага.

— Повечето неща бяха всеизвестни! — рече тя, но ледените пръсти на страха стегнаха сърцето ѝ.

— Така е, но след завръщането си забелязах, че политическите ми приятели са обезпокоени. Предполагат, че в най-близкия ни кръг има шпионин и то жена. Наричат я „Ваше Височество“. Славата ѝ стигна чак до Бостън и, честно казано, Вашингтон подозира теб — Ерик говореше съвсем спокойно, но нейното сърце щеше да се пръсне от ужас. Въпреки това тя само поклати глава:

— Ерик, аз...

— В края на краищата ти не си изменила на верността си към Англия, съкровище мое — Той отново мина зад нея и събра с две ръце косата ѝ, която се бе разпиляла по лицето.

— Но аз съм и твоя жена — припомни му тя и сведе мигли.

— Означава ли това, че си невинна?

— Никога не ми е минавало и през ум съзнателно да ти навредя — каза тя и очите им отново се срещнаха в огледалото.

— А на приятелите ми?

— На тях също — закле се тя с тих глас.

— Луд ли съм, щом ти вярвам?

Тя поклати глава, след което тя сгуши към голия му корем. Ерик се наведе над нея и нежно потърси устните ѝ.

— Внимавай обаче да не те пипна, скъпа моя — предупреди я той с дрезгав глас, преди да я целуне. Миг по-късно обаче извика — О, Господи! Как забравих да ти кажа! Срещнах Дамиен.

— Моля? — Аманда скокна от стола.

— Да, британците го били заловили, но той успял да им избяга. Пазачите му не били лоши хора и след чаша бира всичко било по-лесно. Скочил зад борда и бил прибран от един от нашите кораби. Върнал се в Бостън от Балтимор. Видях го, преди да тръгна за насам.

— Той наистина ли е на свобода? — не можеше да повярва Аманда.

— Да, свободен като птичка.

Аманда избъбри нещо неразбрано, след което се хвърли на врата на Ерик и го помъкна към леглото. Легна върху него и го обсипа с целувки. Постепенно страстта обхвана и двамата и ги накара отново да забравят всичко. Любиха се още веднъж.

— Колко дълго можеш да останеш тук? — попита Аманда, когато вече можеше по-спокойно да си поема дъх.

— Само една седмица — изпъшка той. — Тук в момента стават важни неща! Разбрах, че жителите на Вирджиния искат да се съберат още веднъж и да вземат решение за независимостта си. Толкова далеч не е стигал даже и Континенталният конгрес. Сега тук наистина се кове историята! Но за съжаление ще трябва да се върна в Ню Йорк, където Вашингтон очаква следващото нападение.

Само една седмица! Колко малко време за тях двамата! Но всъщност достатъчно, за да бъде открито най-важното за Аманда — Дамиен бе жив и на свобода!

— Никога няма да те предам, Ерик — обеща Аманда с усмивка. Искаше да продължи и по-нататък и да му каже, че го обича, но сянката в очите му я накара да замълчи. Тя разбра, че той все още ѝ няма доверие и я наблюдава изпитателно. Аманда трябваше да му докаже, че му е вярна, въпреки че не е изменила на политическите си убеждения.

— Да се надяваме, че ще бъде така — отвърна той тихо и затвори очи. Малко по-късно Ерик задряма и Аманда можеше на спокойствие да разгледа новите бръчици, които се бяха появили около устата и очите му. Явно войната взимаше от хората всичко, което ѝ бе необходимо. Аманда не преставаше да мисли за Дамиен и тъй като не можа да заспи, облече се и слезе долу. Пред вратата на една от спалните видя чифт непознати ботуши. Вероятно Ерик бе поканил у дома някой приятел. Отново страх нахлу в душата ѝ.

Аманда влезе в дневната и изведнъж усети, че две здрави ръце я сграбчват за раменете. Едновременно с това студеното острие на нож допря гърлото ѝ.

— Здравейте, лейди Кемерън — поздрави я дрезгав глас и Аманда позна, че принадлежи на един грамаден негър; когото баща ѝ изпращаше за сведения при нея.

— Трябва да сте полудял! — прошепна тя. — Съпругът ми си е у дома, а цял Уилямсбърг е в ръцете на заселниците! Само веднъж да извикам, и смъртната ви присъда ще бъде подписана!

— Но преди това ще се пролее вашата кръв, милейди! Помислете си добре.

Ножът бе опрян толкова плътно до гърлото ѝ, че тя едва можеше да говори. Но не се даваше.

— И освен това Дамиен е на свобода. Няма да има повече никакво „Ваше Височество“! Предайте това на баща ми!

— Страхувахме се, че вече сте узнали това за Дамиен. Баща ви нареди да ви съобща, че при следващото си посещение няма да пожали Кемерън Хол. Ще го опожари до основи. А пък лорд Тейритън ви очаква, обзет от луда страст.

— Само да посмеят да се приближат до къщата, и ще умрат на място! — отвърна Аманда.

Отговор не последва, а секунда по-късно усети, че и ножът вече го няма. Аманда се обърна, но не видя никого.

През отворения прозорец влизаше свеж, топъл пролетен въздух. Аманда пое дълбоко дъх и седна в едно кресло. Сега бе най-удобният момент да говори с Ерик, да му разкаже всичко. Но тя не можеше да събере сили, за да го стори. Може би пък и не бе необходимо да научава за деянието ѝ. А ако само предизвикаше неговото презрение и той никога не успееше да ѝ прости...

Фредерик влезе в стаята, където останалите закусваха. Аманда току-що бе научила от Матилда кой е гостенинът. Малко по-късно се появи и Ерик. Аманда видя нерадостното му изражение и това затвърди решението ѝ да не му съобщава нищо. Оставаше ѝ само да се моли Богу британците да не достигнат Кемерън Хол.

Фредерик и Ерик нямаха намерение да се задържат дълго в града, тъй като имаха уговорена среща с генерал Чарлс Лий. Генералът бе англичанин, но се бе определил на страната на заселниците и бе дошъл във Вирджиния, за да се запознае лично с политическите лидери.

Един ден, докато яздеха един до друг, Аманда разказа на Ерик за всичко, което бе сторила в имението. Ерик похвали старателната стопанка. В горичката край реката младите съпрузи не можаха да устоят на силата на спомена и се любиха върху влажната земя.

Вътрешната борба у Аманда продължаваше. Тя все още обмисляше дали пък да му признае всичко. Ерик не я изпускаше от очи. Даже понякога нощно време, докато тя спеше, той се подпираше на лакътя си и дълго я наблюдаваше. А ако очите им през деня случайно се срещнеха, лицето му веднага добиваше друг израз и той я поглеждаше студено и отчуждено.

На петия ден след пристигането на Ерик корабът „Лейди Джейн“ успя да направи успешна маневра, да се промъкне покрай корабите на Дънмор и да достигне до пристана на Кемерън Хол. През същата нощ Аманда се събуди и видя, че Ерик не е до нея в леглото. Бързо обви един чаршаф около голото си тяло и изтича до прозореца. Вгледа се

внимателно навън и откри, че около „Лейди Джейн“ се трупат народ и въобще нещо става.

— Шпионираш ли, съкровище мое?

Аманда се обърна уплашена и съзря до вратата Ерик в работно облекло. Той я приближи.

— Събудих се и видях, че те няма. Искях само да разбера къде си отишъл.

Ерик кимна и привлече Аманда към себе си.

— А от „Лейди Джейн“ разтоварват оръжие, нали? — прошепна тя.

— И барут — допълни Ерик.

Аманда отхвърли решително глава назад и погледна Ерик право в очите.

— Защо ми казваш истината, след като ми нямаш доверие?

— Не си чак толкова глупава. Или бъркам? Може би искаш да ти кажа, че посред нощ сваляме кожени изделия и вино? — След тези думи той я отблъсна от себе си и започна бързо да се съблича. — Ела пак в леглото, Аманда! Имаме време да поспим още няколко часа.

Аманда се отпусна бавно на ръба на леглото и с възхищение впери очи в тялото на Ерик. Лунната светлина проблясваше примамливо по опънатите му мускули. Неудържимо бе желанието да го докосне, но не искаше в никакъв случай да направи първата стъпка.

Всъщност не стана нужда да чака дълго, защото Ерик също не издържа и със стон на удоволствие се хвърли отгоре ѝ. Буря от страст са разгоря отново, но през цялото време и двамата усещаха твърде болезнено разстоянието, което се бе отворило между тях през месеците на дълга раздяла.

Когато любовният вихър заглъхна, Аманда се отпусна отмаляла в ръцете му. Той нежно я погали, спускайки пръсти от раменете ѝ надолу към заоблените ѝ задни части, а очите му търсеха настойчиво нейното лице.

— Лорд Дънмор вече е много опасен — осмели се да проговори най-сетне Ерик. — Има сведения, че иска да отиде до Монт Вернон и да отвлече Марта Вашингтон.

— Той никога не би си позволил такова нещо! — противопостави се Аманда. Усети, че Ерик повдигна рамене.

— Кемерън Хол също е примамлива цел за тях.

— Заради оръжието ли?

Ерик задържа дъха си за секунда:

— Губернаторът все още не подозира за това оръжие, мила моя.

Аманда извърна очи и погледна Ерик право в очите:

— Никога не бих навредила съзнателно на този дом, Ерик — обеща тя.

— А кой се крие зад обръщението „Ваше Височество“, по дяволите?

Аманда тръсна глава и се сви в гърдите на Ерик.

— Никога не бих навредила.

— Обещай ми! — прошепна Ерик, но Аманда замълча и само още повече се сгуши в него, потрепервайки цялата, тъй като тя още от сега усещаше страха, който щеше да я връхлети в самотните дни без него.

— Трепериш ли?

— Студено ми е.

— Но аз съм те прегърнал и е топло.

— Скоро няма да те има — изхълца тя.

В тъмното тя не можеше да види очите му, а също така не можеше и да предположи колко са силните чувствата, които в този момент той изпитваше към нея. Той истински я обичаше — красивото ѝ лице, силата, с която съумяваше да се справи с всичко, всеотдайността и прекрасните ѝ очи. Но ако тези очи лъжат, какво тогава? Ако тя предаваше някому това, което научаваше от него? „Не, тя не може да го прави“ — мислеше си той. „Не е способна на това.“

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Ню Йорк

Май 1776 г.

„Тя никога не би ме излъгала!“ — мислеше си той два месеца по-късно, седейки срещу Вашингтон в палатката му. Генералът току-що му бе заповядал да потегли с кораба си на юг. Старият му приятел и партньор сър Томас междувременно бе успял да измъкне от пристанището в Бостън кораба „Добра земя“.

— Конгресът най-после разреши да се пленяват чужди кораби — каза Вашингтон — и ние се надяваме, че ще успеете да нанесете възможно най-много щети на врага!

През целия май заселниците бяха строили укрепления в Ню Йорк, тъй като според решенията на конгреса това бе важна позиция в северната част на страната и тя не биваше да бъде изгубена. От тази страна се очакваше добре подготвено нападение, тъй като британският генерал Хю Халифакс се придвижваше от към Нова Скотия към Ню Йорк, в същата посока бързаше и брат му от Англия, адмирал Ричард Хю. Задачата на войската на заселниците не беше никак лека. Мъжете вече едва издържаха и много от тях искаха да се приберат у дома.

И точно в този труден момент Ерик научи, че Дънмор има информация за стоварените в Кемерън Хол оръжия и барут. В същото време генерал Левис, който ръководеше войската във Вирджиния, беше молил Ерик за помощ, тъй като се страхувал от нападение от страна на Дънмор.

Въпреки горещината Ерик трепереше. Какъв глупак беше само! Колкото по-силна е страстта, толкова по-болезнена става обидата от лъжата! Докато той е лежал тук в безсънните си нощи и с копнеж си е спомнял за уханието на прекрасната ѝ коса, за нежната кожа на голото ѝ тяло, за тъмнозелените ѝ очи и твърдите гърди, в същото време тя...

Вашингтон го погледна съчувствено и му подаде чаша уиски.

— За последен път си бяхте у дома в края на март, нали?

Ерик кимна и хвърли още един поглед на листчето, подписано с „Ваше Височество“. След това изпсува здравата.

— Може би прибързано я обвинявате — отбеляза Вашингтон, но Ерик махна с ръка.

— Точно обратното, генерале. Аз съм виновен за всичко и вероятно ще ни струва твърде скъпо това невнимание — Ерик изпразни чашата на един дъх. След това козирува. — С ваше разрешение ще им дам да се разберат!

— Какво ще направите?

— Ще гоня Дънмор, Стърлинг и Тейритън до дупка!

Вашингтон също стана и подаде ръка на Ерик.

— Внимавайте, Ерик, и се подгответе за най-лошото. Нападението се очаква тия дни, но Дънмор е способен на всичко. Освен това той вече се намира във водите на Вирджиния. Искам да ви предупредя, че твърде е възможно вече да е влязъл в дома ви и да го е опожарил.

— Готов съм за всичко.

— А жена ви...

— Обещавам, че няма да има усложнения.

— Ерик...

— Имам намерение да я изпратя под стража във Франция.

— Може пък да е невинна — поклати глава Вашингтон.

— Винаги сте твърдели обратното, а и сегашното положение доказва виновността ѝ.

— Така е, така е, но може би пък... Във всички случаи ще трябва поне да я изслушате.

Ерик изслуша изправен по-нататъшните му заповеди и обеща, че ще се върне възможно най-бързо. Разделиха се и Кемерън тръгна към главната квартира, която се намираше в южната част на Манхатън. Там той нареди на Фредерик да намери подходящи хора за кораба.

— Най-добре е да са от Вирджиния. Или поне от Запада. Не е нужно да имат опит като моряци. Важното е да са добри стрелци.

— Ще имате нужда и от хора, вещи в ръкопашен бой — забеляза Фредерик замислено.

— За тази цел ми потърсете моряци от Каролина. Те са най-опитните.

Най-после Ерик остана сам с мъката си. Тя беше толкова огромна, че той просто не знаеше що да стори. Как само ѝ беше повярвал! Думите ѝ звучаха ясно в ушите му и му идеше да я удуши

или пък не — косъм по косъм да изскубе косата ѝ. Но едновременно с това искаше и да я притежава, да я разтърси, да проникне в нея, докато тя най-после разбере, че е изгубила играта.

Докато си опаковаше багажа, на вратата се почука. Ерик отвори ядосано, но се вцепени, като видя насреща си Ан Мари Мейбри. Смотаното малко момиченце се беше превърнало в хубава жена, която явно водеше смислен живот. Преди време Ан Мари бе организирала протести на жените срещу купуването на британски стоки. По някое време тя се бе омъжила, но при обсадата на Бостън съпругът ѝ бе загинал. Оттогава тя следваше баща си в походите и се бе превърнала в истински ангел-хранител за много от войниците.

„Защо ли не се ожених за момиче като това, което щеше изцяло да ме подкрепи?“ — попита се Ерик, но в същото време разбра, че въпреки всички разминавания, трудности и неизвестности, които плашеха, той обичаше Аманда с цялото си сърце. Трябваше да изпълнява задълженията си, но това не можеше да измести копнежа на сърцето му. Смарагдовозелените очи и пламтящата коса на Аманда го бяха омагьосали завинаги.

— Заповядайте, Ан Мари! — покани я Ерик леко смутен. — Но за съжаление освен кафе и бренди не бих могъл нищо друго да ви предложа.

— Но, Ерик! Не съм дошла за това. — Тя се поколеба за миг. — Искрах само да ви помоля да бъдете много предпазлив и да не си навредите непоправимо!

— Може би моята къща е в опасност, а също така оръжието и барута, предназначени за доброволците и за армията само защото моята скъпа съпруга е издала всичко на врага! — започна Ерик предпазливо, но все повече се разпалваше. Но като забеляза, че Ан Мари отстъпва уплашено назад, спря. — Съжалявам, Ан Мари! Нека по-добре да не говорим за това.

Той отиде до масата и си наля чаша бренди. Ан Мари го последва.

— Ерик, аз също чух тези слухове, но искам да ви уверя, че след вашето заминаване Аманда не е напускала Кемерън Хол.

— Може би има свързка.

— Ерик, тя ми е приятелка! Познавам я добре.

— Една вечер я хванах като ме предаваше, но ѝ дадох възможност да се поправи. Точно това беше моята грешка! Вероятно трябваше още същата нощ да я насиня от бой и веднага да я изпратя за Франция!

— Вие никога не бихте могли да сторите такова нещо!

— Но без съмнение щеше да бъде най-правилното решение — отвърна той хладно. — Трябва да побързам, Ан Мари, тъй като искам да използвам прилива.

— О, Ерик, може и да е вярно, че Аманда шпионира, но не вярвам, че тя ще тръгне против собствения си дом. Непрекъснато си мисля, че някой я манипулира чрез нещо от миналото ѝ. Не сте ли съгласен с мен?

— Знам само, че Аманда имаше възможност да избира. Бих я защитавал от всекиго и от всичко, обаче тя избра друг път. Но сега наистина ще трябва да ме извините.

Ан Мари го целуна сестрински, а в очите ѝ напиряха сълзи. Но в момента, в който устните им леко се допряха, страстта избухна в Ерик. Като диво животно той засмука устата ѝ, а езикът му бурно проникна навътре. Ан Мари не се съпротивляваше. Те се прегърнаха и се целунаха като изжаднели за ласки хора. Но малко по-късно Ерик осъзна, че не е редно така да се възползва от чувствата на Ан Мари. Той се дръпна засрамен, погледна я в очите и тогава и на двамата им стана ясно, че са сторили грешка.

Но Ерик не можа да смогне, за да изрече думи за извинение, тъй като зад вратата се чу гневно покашляне.

— Искях да проверя дали нещо не ви липсва, но както разбирам, имате си всичко — прозвуча гласът на Дамиен Розуел.

— Точно се сбогувах — отбеляза Ерик кратко, без да дава каквито и да е повече обяснения на своя приятел.

— Дамиен, трябва да ме разберете правилно — започна Ан Мари.

— О, разбирам ви много добре! — прекъсна я Дамиен с горчива усмивка. — Нашият многоуважаван лорд Кемерън е истински англичанин! Също като Хенри VIII! Прекарва ги една след друга! Какво ще направите с Аманда, милорд, ще я убиете ли или само ще се разведете?

— И двете неща си ги заслужава — отвърна Ерик вече по-меко.

— Ще ви придружа до Вирджиния.

— Няма да стане!

— Бихте могъл да...

— Дамиен, дръжте се прилично! Вашингтон няма да ви пусне.

— Ако ѝ сторите нещо — закле се Дамиен с вдигнат юмрук, — плюя на цялата ви революция. Тогава аз ще ви убия! — Дамиен бе напълно сериозен, а в очите му блесяха сълзи.

— Дамиен, изслушайте ме — започна Ерик, но младежът вече беше изчезнал.

— Няма нищо. Ще се разбере с него по-късно — обеща Ан Мари.

— Лоша работа и все по-лоша ще става! — измърмори Ерик, преди да се поклони и да напусне стаята.

Сутринта на 25-ти юни Ерик се срещна с хората, които щяха да го придружат на борда на „Синтия“, малко корабче от флотилията на Дънмор. Армията на патриотите имаше все по-голяма нужда от кораби и затова се отнасяха към „Синтия“ с голямо внимание. „Добра земя“ имаше нужда от лек ремонт.

Когато три дена по-късно сутринта потеглиха по Джеймс ривър, Ерик забеляза през далекогледа си, че над Кемерън Хол се издигат пламъци. Там някъде се мяркаше и „Лейди Джейн“. Дали жена му е на борда? Задавайки си подобни въпроси, той предупреди войниците на оръдието да бъдат готови. Няколко минути по-късно даде команда за оръдеен изстрел по собствения си кораб. Сви устни само като си помисли, че може би Аманда се намира точно там. През бинокъла можеше да види, че къщата все още се държи, докато от складовете край брега бяха останали само пламтящи развалини. Междувременно „Лейди Джейн“ бе променила посоката си и сега се носеше право срещу тях.

— Не очакваха нападението ни! Още един изстрел и ще можем да ги ударим отстрани!

Замириса на барут, а видимостта ставаше все по-лоша. Ерик крещеше с все сила заповедите си, така че „Добра земя“ се тресеше от гласа му. Последва нов залп по „Лейди Джейн“. Разстоянието между корабите намаляваше все по-вече и когато съвсем се приближиха и

сблъскаха с ужасен трясък, Ерик скочи на другия борт с извадена сабя. Войниците му го последваха и след миг на кораба се завърза лют ръкопашен бой.

— Най-послед ми паднахте! — От барутния дим изскочи Тейритън и се хвърли с насочена напред сабя към Ерик, така че той едва ли можеше да отбие удара. — Мислехте си, че можете да ми се подигравате както си искате, така ли? — насъскваше се Тейритън. — Но вече му се вижда краят! Победителят съм аз, тъй като притежавам не само кораба ви, но и жена ви! Обещавам ви, че ще ги спукам от употреба!

На Ерик му бяха нужни само няколко секунди, за да преодолее първоначалното си стресване. С опитни движения той отби атаката на противника си.

— Нищо не сте спечелили, Тейритън! Абсолютно нищо! — Ерик бе отличен фехтувач и веднага го доказа, като завъртя оръжието си така, че върхът му се плъзна по брадичката на Тейритън.

Тейритън отскочи уплашен назад. Кървящата му брадичка така го обърка, че за Ерик не бе трудно да предприеме второ нападение. И точно в този момент видя Аманда.

Тя излезе на палубата от капитанската каюта. С чудната си зелена рокля приличаше на същество от друг свят, което случайна е попаднало в центъра на битката. Вятърът развяваше косите ѝ и я правеше още по-хубава. Неговата жена — предателката! Вероятно е избрала Тейритън и по негово желание е тръгнала за Лондон, тъй като беше ясно, че не може да остане повече в Кемерън Хол.

„Не! Никога няма да го позволя!“ — закле се Ерик пред себе си. „Докато съм жив, ти няма да попаднеш в ръцете на този мъж! Ще се погрижа за това!“ Ерик спря следващото нападение на Тейритън с хладна решителност.

— Пуснете оръжието, Тейритън — извика той на противника си.

— Господи, някой трябва да ми помогне!

„Лорд Робърт Тейритън, а едновременно с това и дук Оуенфийлд не иска да се предава така бързо“ — мислеше си Ерик. „Но едни ден ще те убия!“ — закле се Кемерън и се обърна към петимата моряци, които се бяха притекли на помощ на предводителя си. Благодарение на Фредерик той бързо успя да обезвреди трима от тях, а останалите двама просто изчезнаха в барутния дим.

Силно пляскане на вода припомни на Ерик, че Тейритън се е измъкнал засега, но „Лейди Джейн“ все още е негово притежание.

— Ваше Височество! — викът на един от мъжете върна Ерик към реалността. Без съмнение това се отнасяше до Аманда, тъй като само той, Фредерик и още няколко негови приятели знаеха коя е тя всъщност. Трябваше да побърза, за да я стигне пръв. Учуден видя, че тя държи сабя. Тази лъжкия! Вероятно ще се съпротивлява до край и даже ще пожертва живота си, само и само тя да бъде победителката.

„О, Господи, съкровището ми, ще ти извия врата!“ — каза си тихо Ерик, като видя как тя размахва сабята, преди да избяга. В движение Ерик заповяда на хората си да охраняват палубата. Дали пък Аманда нямаше да се хвърли във водата? Не. В паниката си тя бе влязла обратно в каютата. Един шотландец ѝ се спусна на помощ, но беше съсечен на място от хората на Ерик. Тялото му падна вътре в кабината.

— Аз ще се погрижа сам за това — извика Ерик и блъсна вратата навътре.

Аманда бе коленичила до шотландеца. Вдигна очи и тях се четеше уплаха и в същото време дързост. Почти беззвучно тя произнесе името му, докато се изправяше на крака, подпряна на оръжието на шотландеца.

— Ваше Височество! — каза той тихо, почиствайки върха на сабята си. И тогава избълва всичко, което бе таил в душата си толкова време. В мига, в който Аманда искаше да го прекъсне, той ѝ нареди да млъчи и въобще, не я остави да каже нито думичка. Струваше му нечовешко усилие да сдържи гнева си и да се овладее. Стараеше се и да не я докосне, защото иначе сигурно щеше да я убие на секундата или пък да я изнасили на палубата пред погледите на всички останали!

— Аз съм абсолютно невинна! — успя да извика тя.

Боже, какви лъжи! Та нали я намери тук при Тейритън!

— Невинна ли, Ваше Височество? — попита той с високо вдигнати вежди.

— Искам да ти кажа само, че...

— А аз ще ти кажа знам, че работиш за британците, че си ме шпионирала и че си известна под името „Ваше Височество“. Всеки път ти давах грешна информация и всеки път тази информация стигаше до Дънмор. Ти просто си ме лъгала — всеки път.

Невероятно, но тя бе насочила оръжието към него. Неговата жена, която нощи наред се бе гушила в прегръдките му, сега се прицелваше в него!

— Дай ми пушката! — заповяда той — Аманда!

— Стой там!

Безумна ярост се надигаше в гърдите му.

— Съвсем скоро търпението ми ще се изчерпи, Аманда! Ще взема оръжието и ако искаш за това да бъдеш убита...

— Не! Пусни ме да си вървя! Заклевам ти се, че съм невинна...

— Да пусна шпионина на свобода? Ако го направя, мен ще обесят! — той пристъпи крачка напред към нея. — Стреляй, но първо провери дали пушката е заредена — С тези думи той неочаквано ѝ грабна оръжието и заедно с него я повлече из каютата. При тия движения пушката възпроизведе изстрел и куршумът се заби в дървения таван. Ерик стрелна с очи Аманда. На лицето му се появи горчива усмивка. — Пушката е била заредена, милейди, и ти си се целила точно в сърцето ми!

Тя е могла да го убие?

— А сега какво ще правите, Ваше Височество?

— Ще чакам.

— Какво? Спасението? Не се тревожи, то няма да дойде! — С какво удоволствие би погалил нежната кожа на бузите ѝ, помисли си Ерик, когато тя застана съвсем близо пред него. Но веднага след това се появи мисълта, че тя е само една лъжкиня.

Изведнъж съвсем неочаквано тя се опита да се измъкне отстрани, но Ерик веднага я сграбчи за косата. Аманда отчаяно се съпротивляваше в ръцете му. Той изруга и изви ръцете ѝ зад гърба, така че тялото ѝ се допря плътно до неговото. Аманда разбра, че няма смисъл повече да се дърпа, затова замря, отметна глава назад и гордо го погледна право в очите.

Той прокара ръка с едва сдържана страст по брадичката ѝ.

— Толкова хубава, а пък такава подла лъжкиня! Но сега вече край на всичко! Хайде, предай се, любов моя!

Тя се усмихна замислено, сякаш си припомни прелестта на отлетелите любовни мигове.

— Никога, милорд!

В този момент пристигна едни млад войник:

— Най-после я спипахме! Тази „Ваше Височество“ е предала на британците кораба и въобще всичките ни тайни!

— Да — отвърна тихо Ерик като не откъсваше поглед от Аманда — най-после я спипахме! — Но изведнъж сякаш го обзе дива ярост. Стана му гадно само от допира до нея. Блъсна я така силно, че тя едва запази равновесие.

Лейтенантът свирна леко през зъби.

— Нищо чудно, че така лесно ни е заблудила.

Горчиви думи!

— Да, не й беше никак трудно — съгласи се Ерик.

— Ще я обесят ли? — попита войникът. — Бесим ли въобще жени, генерале?

Ерик не обърна внимание на въпроса, защото видя как Аманда се сви в себе си. Дали се страхуваше? Или вече усещаше примката около врата си?

— Милорд, вие бихте могли да наредите тя да бъде обесена!

Ерик се усмихна, припомняйки си топлото ѝ прелъстително тяло и страстните целувки.

— Да, така е. Мога да наредя, защото в края на краищата тя е моя жена.

Докато младият човек се съвземаше от изненадата, Ерик вече даваше заповедите си:

— Кажете да поемат курс към Кемерън Хол и наредете този лейтенант да бъде изнесен! Всички убити британци да бъдат изхвърлени зад борда, а нашите ще ги погребем у дома — после се обърна към Аманда — Ще си поговорим по-късно.

Ерик се поклони леко и напусна кабината. Изтича на носа на кораба и остави вятърът да духа право в лицето му. От една страна, беше радостен, че „Лейди Джейн“ и Аманда бяха отново негови. Но при всички случаи оръжието и барутът са загубени. Нямаше и понятие как ще свърши всичко това. Не можеше да се разведе, това означаваше сам да отреже едната си ръка. Имаше нужда от време, за да възстанови душевното си равновесие. Освен това спешно трябваше да се срещне с генерал Леви, за да обсъдят по-нататъшната си стратегия срещу флотата на Дънмор.

Със затворени очи той се подпря на такелажата, докато дойдоха да му съобщят, че съвсем скоро ще акостират.

— Нека Фредерик заведе жена ми под охрана у дома. Предупредете прислугата да държи под око Аманда. През това време аз ще потърся генерал Леви. Нашите хора могат да останат на борда или пък да разпънат палатки на поляната.

— На вашите заповеди, сър!

От височината, на която бе застанал, Ерик можеше да наблюдава как Фредерик поведе Аманда през палубата. Войниците наоколо я гледаха като достоен враг. По дяволите, Аманда!

Видя и как колата потегли по посока на Кемерън Хол. След това напусна кораба и заедно с приятеля си Денис тръгна към генерал Леви. Не им бе необходимо много време, за да открият генерала и да го запознаят със сегашното положение. Не бе трудно да измислят и плана за утрешния ден. След като всичко това бе свършено, Ерик стана, за да си ходи, но генералът го задържа за момент.

— Лорд Кемерън, искам само да ви кажа, че засега нямаме сигурни доказателства за това кой ни е шпионирал — отбеляза Леви.

— Нямате доказателства ли?

— Както виждате, новините се движат със скоростта на вятъра — каза генералът усмихнат. — Победата ви на „Лейди Джейн“ бе наблюдавана от сушата. Както чух, на борда се намирала и жена ви, за която се говори, че била шпионинът. Но припомнете си, че Дънмор имаше намерение да отвлече и мисис Вашингтон! Напълно е възможно същото да е сполетяло и вашата съпруга.

Ерик кимна замислено, но в същото време се сети, че Аманда бе вдигнала насреща му заредено оръжие. Какви ли изненади го очакваха в собствената му спалня?

— Благодаря за съвета. Съвсем скоро жена ми ще отпътува за Франция, така че и тя, и ние ще имаме сигурност в по-нататъшните си действия.

След задъхан галоп през полето Ерик най-после скочи от коня пред дома си, където бе посрещнат от неимоверно щастливия Пиер.

— Какво се е случило, Пиер? Искам да чуя истината и то цялата!

— И аз самият не знам цялата истина — сви рамене Пиер. — Даниел бе така сломена, че чак сега дойде на себе си. Тя се закле, че Аманда е невинна.

— Даниел би казала, че Аманда е невинна, даже и ако я бяхме спипали в леглото на краля!

Виждаше се, че на Пиер му става все по-неприятно.

— Но тя не ни стори нищо лошо! Когато Тейритън посегна да удари Маргарет, Аманда не му позволи да я докосне.

— Но тръгна доброволно с него, нали?

— Така изглеждаше — измърмори Пиер, навеждайки глава.

— Това ми е достатъчно, Пиер — отвърна Ерик. — Искам утре след моето заминаване тя да бъде изпратена незабавно за Франция! За тази цел ще използвам „Добра земя“. Ще придружиш жена ми. И Касиди също ще тръгне.

— А Даниел?

Ерик се поколеба за миг.

— Добре, и тя може да се присъедини към вас.

— Колко дълго ще останем там?

— Още не знам — въздъхна Ерик. — Ще говоря с граф Дьо ла Рошел, който живее във Версай. Когато тук всичко свърши, ще дойда да ви прибера всичките.

— А какво ще стане междувременно с Кемерън Хол?

— Ричард ще остане тук и ще се грижи за къщата. Той познава стопанството вече много по-добре от мен.

— Лейди Кемерън също направи много за Кемерън Хол, ако ми разрешите да забележа.

— Тогава да приемем, че за известно време нещата няма да вървят съвсем добре, но, за съжаление, вече нищо не мога да променя. Разбра ли ме?

— Да, милорд.

— Лека нощ, Пиер!

— Лека нощ, милорд!

След този разговор Ерик огледа сградите, където все още догаряше пожарът, но щетите не бяха чак толкова големи. Преди да влезе в спалнята, той спря за миг и след това тихо отвори вратата.

Още първият поглед върху Аманда изпълни съществуването му със страст, желание и гореща ярост. Той отхвърли всяка мисъл за предварително подготвения студен поздрав. Над ваната все още се носеше топла пара. Аманда Стърлинг се бе увила в ленен чаршаф и гледаше през прозореца. Сигурно беше усетила течението от отварянето на вратата, защото се обърна мигновено. Имаше съвсем

невинен вид с тези огромни тъмнозелени очи, уплашено стиснала плата пред гърдите си.

Застанаха един срещу друг съвсем като чужди. Най-после Ерик се раздвижи. Затвори вратата и се облегна назад.

— Е, Ваше Височество, часът на разплатата настъпи.

Той почака известно време с надеждата, че тя ще започне да го уверява в своята невинност, но тъй като нищо не последва, Ерик я приближи с иронична усмивка.

— Да, милейди, казах, че часът на разплатата настъпи!

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
САМО ЕДИН ЖИВОТ

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Аманда гледаше безмълвно към Ерик и не можеше да повярва, че съпругът ѝ и този мрачен, заплашителен непознат са един и същ човек. Тя искаше отново да започне да му се закълне в своята невинност, но страхът ѝ беше толкова голям, че можеше само да гледа втренчено пред себе си. Ерик се отпусна с тихо стенание на един стол и вдигна крака си на отсрещния. Аманда бе притаила дъх и не смееше да мръдне. Само ръцете ѝ придърпваха от време навреме ленения плат.

Ерик си наля чаша вино и отпи. След това я погледна пронизващо.

— Нож ли криеш между гърдите си, любов моя? — попита я нежно той.

Тя поклати глава.

— Никога не съм желала смъртта ти!

— Така ли, аз пък си спомням нещо друго.

— Тогава просто ме бе обхванала ярост.

— Но точно днес беше насочила пушка към гърдите ми!

— Ако исках да те убия, никога нямаше да взема нож, който ти би използвал с по-голяма лекота срещу мен.

— Ах, така ли? — Как мразеше този му начин да ѝ се подиграва! — Бедната Аманда! Знаеш как да използваш слабостта си, когато си натясно и да я превръщаш в сила.

— Аз не съм натясно! Аз съм невинна за това, в което ме обвиняваш!

— Невинна ли? — иронизира я той.

Пръстите ѝ се свиха конвулсивно и чак сега тя разбра, че наистина изглежда така, сякаш крие нещо. Ерик скочи и дръпна чаршафа. Аманда пое дълбоко дъх и застана пред него съвсем гола, такава, каквато неговите очи жадуваха да я видят. Искаше ѝ се да избяга и да се скрие някъде, но от друга страна, нямаше намерение да покаже страха си. Гордо отметна глава назад и тихо каза:

— Както виждаш, нямам нищо! — след което му метна презрителен поглед и посегна към кърпата. — Сега вече можеш да ме

извиниш.

— Да те извиня? Да не би да си мислиш, че тук ще си разменяме само учтиви фрази? Не, съкровище мое, повече не мога да те извинявам! — Той сграбчи раменете ѝ я принуди да го погледне. — Още от първия миг ми бе ясно, че имаш други политически разбирания и че ще помагаш на Дънмор според силите си, но не ти попречих. След сватбата ни наредих да те пазят, но не заради информацията, а за собствената ти сигурност! — Гласът на Ерик засече, тъй като страстта, която се надигаше в него, му пречеше да говори. Освен това не можеше да приеме с разума си, че тя е успяла да го шпионира тъкмо защото той е очаквал от нея вяност. Болката ставаше все по-неудържима, но той само стисна още по-силно раменете ѝ. — Господи, ако все още разчиташ на някаква милост, тогава казвай веднага цялата истина!

— Нищо не съм сторила!

— Лъжеш!

— Не! — Очите ѝ се напълниха със сълзи, защото не можеше да му обясни положението си. Беше го мразила, беше се борила с него, но сега в този случай беше действително невинна. И освен това го обичаше. — Нямам какво повече да кажа! — извика тя. — Изправи ме пред съд или ме обеси, но сега ме остави на мира!

— Да те оставя на мира? — отново поде с подигравателен тон Ерик и посочи раздраната си и изцапана униформа. — Извикаха ме тук чак от Ню Йорк, защото жена ми запланувала поражението ми! А може би ти самата си подпалила къщата!

— Не! Напротив! Аз ги помолих да пощадят Кемерън Хол. В замяна им предложих да тръгна с тях доброволно, иначе...

— Затвори си устата! — извика той и посегна да я удари. — Какво си направила?

— Предложих им да тръгна доброволно с тях, ако пощадят къщата. И те удържаха на думата си, Ерик...

— Значи ти наистина си отишла сама в ръцете на Тейритън? Може би просто си забравила, че сме женени! Подарила си се на Тейритън! А през това време армията и аз напразно се мъчим нещо да променим. Всичко ставало много по-лесно, когато курвата се предложи на един британец!

— Как смееш! — изкрещя тя и сълзи от яд и безсилие изскочиха от очите ѝ. Тя се опита да скочи отгоре му и да го удари, но той я хвана и с един замах я метна на леглото. Притисна я към възглавницата с тялото си и я погледна право в очите. В същото това време обаче освободи едната си ръка и я погали по слепоочията.

— Нощем, когато стоях буден, си представях как лежиш сама в това легло. Упреквах се, че съм те оставил сама, но все се надявах, че ще спазиш обещанието си и няма да ме предадеш. Мислех си как вълшебно ухаеш след баня, желях те и все отхвърлях представата за Тейритън, сложил ръце на гърдите ти така, както сега съм направил аз.

— Никога не съм ти изневерявала! — извика тя трепереща. — Не мога да понасям Робърт Тейритън и ти добре го знаеш.

— Знам само, че днес сутринта си тръгнала доброволно след него.

— Слугите...

— Слугите никога не ме лъжат.

— Но аз...

— Какво ти? — попита той с нарастващ гняв.

Тя имаше намерение да изрече обяснение в любов, но то угасна още на устните ѝ. Думите обаче продължаваха още дълго да звучат в главата ѝ. Но беше твърде късно. И без това Ерик вече не би ѝ повярвал.

— Аз наистина нищо не съм направила — повтори Аманда, но той само се ухили ехидно.

— Може би просто трябваше да убия Тейритън. И теб също.

— Ерик...

— Няма защо да се страхуваш, любов моя, няма да ида чак дотам.

— Ерик, пусни ме!

Аманда знаеше, че той я мрази в този момент, също както и тя не може да понася тази негова тънка усмивчица. И въпреки това усещаше тялото му като приятна тежест. Наистина любовта и омразата бяха толкова близо в човешкото сърце! Искаше да избяга от него, но в същото време жадуваше за допира и ласките му. Вече не можеше да живее, без да чувства ръцете и устните му върху тялото си.

— Забравяш, че си ми жена — предупреди я той.

— Жена, която ти презираш и на която не вярваш. Пусни ме!

— Не, няма да те пусна, независимо какъв ще е изходът от войната. Освен това тази нощ е моя!

Аманда се опитваше да подтисне огъня на страстта, който се разгаряше все по-силно в тялото ѝ. Цели два месеца тя бе жадувала за Ерик. Утеха ѝ беше Кемерън Хол, който тя беше управлявала с цялата си обич и старание. А сега Тейритън бе развалил всичко. Аманда усещаше, че омразата на Ерик расте с всяка изминала минута. Забелязваше го във всеки поглед, във всяко докосване. Понечи да каже нещо, но се спря, тъй като той я изглежда пронизващо, но тя не може да схване какво се върти в главата му.

Въпреки това Ерик продължаваше да я гали по страните и да заравя пръсти в къдрите ѝ, спомняйки си за онези пусти нощи, когато я държеше мислено в ръцете си. Винаги се беше възхищавал на жизнелюбието ѝ. И сега гледаше полуотворената ѝ уста, толкова близо до него, че целият изтръпваше. Стана му ясно, че ако не бяха тия спомени, щеше да се срути емоционално и че точно заради тях той ще я притежава тази нощ.

Устните му все повече приближаваха нейните.

— Не! Недей! Не! — протестираше Аманда. — Не, щом не ме обичаш!

— Откога моята любов е така важна за теб? Не е ставало дума за любов, когато се женихме, нито по-късно, когато взе бележката от библиотеката и я даде на баща си, нито пък сега, при последното ти предателство!

— Но аз не съм те предала, Ерик! Не се прави на глупак и ме изслушай! Може би съм виновна за много други неща, но... ти нищо не можеш да разбереш! Те искаха Дамиен...

— Сега пък за какво говориш? — попита я той остро.

Аманда преглътна няколко пъти.

— Баща ми винаги ме изнудваше с Дамиен. Отначало ме заплашваше, че ще го арестува и ще нареди да го обесят. След което наистина го хванаха. Конят! Спомняш ли за случая с отравения кон? Баща ми сигурно не би се поколебал да стори същото и с Дамиен!

— Но Дамиен отдавна е на свобода!

— Точно това се опитвам да ти обясня. Вероятно има друг шпионин. Във всеки случай този път не съм била аз.

— Добре скроена история — усмихна се той.

— Ерик, моля те... — Тя се опита да се измъкне изпод него, но с тези си движения само се притисна още повече към тялото му. Вече тръпнеше от страст и едновременно с това се мразеше, че е подвластна на плътските си желания и забравя гордостта си, щом се намери в прегръдките му. — Не можем да го сторим!

— Но ти си моя жена!

— Ти обаче твърдиш, че тази жена те е измамила.

— Тази нощ не се брои.

— Не, Ерик! — Тя бе готова да заплаче всеки момент, но почувства възбуждения му член, който лудо напираше към нея под униформата. В ушите ѝ забуча. И в същото време се дърпаше като побъркана. — Не, Ерик, не!

— Но, милейди! Не искаш ли да ти бъде простено? — провокира я той усмихнат.

— Моля? — Тя затаи дъх и облиза пресъхналите си устни.

— Може би пък ще го сторя.

— Ти наистина ли искаш точно по този начин да те помоля за прошка? — погледна го недоверчиво тя.

— Да приемем, че това ще е само началото.

— Искаш да заприличам на курва, която се пазари?! Не, Ерик, никога!

В този момент той притисна страстно устните си към нейните. Отначало тя се опита да се съпротивлява, но когато езикът му плъзна навътре и успя да се промъкне през зъбите ѝ, гореща вълна сладострастие я заля цялата и прогони от главата ѝ всякакви мисли за по-нататъшно противопоставяне. Тя го обичаше и не можеше да му устои, както не можеше да устои и на желанията на тялото си.

Треперещите му ръце я обхождаха цялата. Малко по-късно същото сториха и устните му. Тя се опита да си поеме въздух, когато езикът му започна да дразни връхчетата на гърдите ѝ. По едно време Аманда с почуда установи, че и нейните ръце неудържимо го галят.

— Отдай ми се цялата, любов моя! — шепнеше той в ухото ѝ, докато тялото му се притискаше тръпнещо към нейното. — Подлуди ме със сладостта си, с вълшебството на тази нощ!

В този момент всички несъгласия помежду им бяха забравени. Сякаш целият свят бе изчезнал, за да възкръсне отново в тяхната любов. Единствено на соления вятър откъм реката беше позволено да

гали тялото на Аманда там, където Ерик не го бе покрил със своето. Аманда се опитваше да си спомни кога за последен път е лежала в подобна сласт на това легло. Вече без никаква съпротива тя предоставяше тялото си на неговите ръце, устни, език, зъби, които безпрепятствено се движеха навсякъде. По едно време Ерик се надигна, а Аманда го наблюдаваше през спуснатите си клепачи. Но Ерик не се съблече, както предположи тя, а само се наведе и започна да гали крака ѝ, като го целуваше пръст по пръст. След това устните му плъзнаха нагоре по бедрата, докато езикът му проникна дълбоко между краката ѝ. Аманда потръпна от удоволствие, а ръцете ѝ се вплетоха здраво в косите му. Главата ѝ се замята насам-натам. Движенията ѝ ставаха все по-бързи, а стоновете — все по-сладострастни. Ерик продължаваше да я възбужда, но когато тя стигна до предела на силите си, той се отдръпна от нея.

Този път се съблече и няколко минути по-късно вече бе проникнал дълбоко в нея, опивайки се от насладата, която тя му предлагаше. Беше се подпрял на ръцете си, така че Аманда можеше да вижда изражението на лицето му — диво и обезумяло, всеки път, когато с още по-силен тласък влизаше в нея. Какво беше това — любов или омраза? Но страстта грабна разума и издигна тялото ѝ към върховете на удоволствието. После тя се отпусна в ръцете му и усети как Ерик с последен, мощен тласък свърши в нея.

Преди да се изтърколи настрани, той нежно я целуна. Аманда понечи да каже нещо, но той сложи пръсти на устните ѝ: „Не тази нощ!“

— Ерик, моля те, чуй ме най-после! — извика отчаяно тя. — Ерик, обичам те!

Мускулите по цялото му тяло така се свиха, че Аманда се изплаши.

— Моля те, остави тия играчки! — измърмори несмело той.

— Това не е игра, Ерик! — отвърна тя почти разплакана.

— Ох, само да можех да ти повярвам! — простена той с тежка въздишка.

— Защо?

— Не искам повече да слушам за това! Най-трудно можеш да докажеш, че ме обичаш!

Аманда лежеше неподвижно, не смеейки да мръдне, но Ерик изведнъж се хвърли отгоре ѝ и зацелува мокрото ѝ от потта тяло. Желанието да се любят отново ги връхлетя и те го направиха още веднъж. Този път ръцете на Аманда бяха навсякъде. Разпилените ѝ коси гъделичкаха голия му корем, когато тя се бе навела надолу и галеше възбудения член. Първо върха на езичето ѝ леко погали главичката му, а после устните ѝ го обхванаха от всички страни и поеа навътре в устата ѝ.

Дълго след като страстта бе утолена, те продължаваха да лежат прегърнати и така потънаха в дълбок, безпаметен сън. На сутринта, когато Аманда отвори очи, Ерик вече бе облечен, стоеше до прозореца и чакаше нейното пробуждане. Инстинктивно тя усети, че атмосферата вече е друга и дръпна завивката да брадичката си. Ерик се обърна към нея. Погледна я студено и отчуждено.

— Ти тръгваш — констатира тя.

— Трябва да преследваме докрай лорд Дънмор, както може би се досещаш.

— Да — въздъхна тя. — Трябва ли да се считам за пленница?

Ерик поклати глава и това даде някаква минимална надежда на Аманда, че бурята може и да се размине. Ако имаше време, тя вече би могла да му обясни, че той все още е в нейното сърце и че въобще нищо не е променено. Тя беше негова жена и знаеше, че му принадлежи изцяло.

— Свободна ли съм?

— Не.

— Как тогава?

— Ще отпътуваш за Франция — Ерик пресече стаята и остави оръжието си.

— За Франция? Не, Ерик!

— Това е, няма друг начин!

Аманда зави нервно завивката около тялото си и скочи от леглото. В бързането изгуби равновесие, залитна и се озова право в ръцете на Ерик.

— Ерик, моля те! Нека да остана тук! Не съм те шпионирала и няма да го правя...

— За съжаление, не мога да ти повярвам — рече той с безизразен глас. — Прощавам ти, но повече не мога да ти се доверявам.

— Няма да отида във Франция! Ако ме изпратиш там, ще избягам в Англия! — заплаши тя, а в това време едри сълзи се затъркаляха по бузите ѝ.

— Няма да успееш, защото няма да те пусна сама.

— Ерик...

— Стига вече! Молбите ти няма да помогнат. Най-после ще трябва да ми се подчиниш! Във Франция няма да бъдеш опасна за делото ни. А сега се обличай! Всеки момент ще пристигнат придружителите ти.

— Какви придружители?

— Касиди, Пиер и Жак Бисе.

Бисе! От него тя не би могла да се измъкне!

— Ерик, не го прави! — закле го Аманда още веднъж и увисна на врата му. — Ерик, аз наистина не съм го направила! Страшно глупаво е, че не ми вярваш! Който и да е бил, той със сигурност ще ти попречи още веднъж — Ерик обаче не я слушаше, а само се опитваше да я отблъсне от себе си. Тогава тя се разяри. — По дяволите, отсега нататък ще те мразя и никога няма да ти простя!

— Успокой се, любов моя. Може би пък да стане така, че аз да падна в ръчичките на Дънмор, Ще плачеш ли тогава, нали казваше, че ме обичаш?

— О, Ерик, моля те, не ме пращай във Франция!

Без да каже дума, той я взе на ръце и я занесе до леглото. Смарагдовозелените ѝ очи, потънали в сълзи, не се откъсваха от него. Той го почувства и изведнъж усети, че твърдостта му се изпарява. Как би желал да може сега да ѝ вярва, но след предишното огорчение не смееше да рискува втори път. Твърде много хора бяха замесени в играта и той не искаше те да пострадат. Наведе се с усмивка над лицето ѝ и не можа да се сдържи да не я целуне. Ръцете му зашариха по тялото ѝ, сякаш искаха да запомнят всяка малка вдлъбнатинка. Най-после той се дръпна.

— Au revoir, моя любов! — каза той кратко и побърза да напусне стаята.

Ужасена, Аманда хукна подире му.

— Ерик! — чуваше виковете ѝ той. Не ѝ отговори, но по шума разбра, че тя ядосано заудря с юмруци по дървената врата, след което горко заплака. Ерик изправи енергично рамене. Във Франция тя най-

малкото ще бъде далеч от Тейритън, а това вече означаваше сигурност. Предстояха му сложни задачи за разрешаване. Най-напред трябваше да се справи с Дънмор, а след това бързо да отиде на помощ на Вашингтон. Бе напълно възможно Континенталният конгрес да бъде свикан всеки момент, за да се обяви независимостта на колониите. Ерик бе изключително доволен, че вирджинец като Томас Джефърсън също работеше над декларацията.

Кемерън бе заложил на карта цялото си съществуване заради тази цел и нямаше никакво намерение да се даде точно сега. Ако попаднеше в ръцете на британците, те щяха да го обесят без никакво колебание, мислеше си той, и затова не биваше да изгуби играта точно заради стария си приятел Дънмор. Колко хубаво би било, ако и Аманда се стремеше към същото! Или пък ако поне наистина го обичаше! Прииска му се да се върне и да я погали още веднъж, но бързо се осъзна и слезе надолу по стълбата.

Пред вратата на къщата го чакаше Касиди с оседлания му кон.

— Сложих бутилка уиски в чантата на седлото. Може би ще имате нужда от нея тази нощ!

— Сигурно ще да е тъй — кимна Ерик. — Но преди това ще трябва здравата да се поработи. — Той скочи на коня и погледна отгоре към прислужника си. — Благодаря ви, Касиди. Предайте благодарностите ми и на Пиер. За мен е много важно да тръгне и Жак.

— Жак ще я пази като зеницата на окото си — отвърна Касиди. — Той е много предан на лейди Кемерън.

— Надявам се да е така — измърмори Ерик.

— Милорд?

След кратко колебание Ерик отново се наведе към Касиди:

— Мисля, че тя е негова дъщеря — прошепна той и се засмя като видя изуменото лице на Касиди. — Но запазете тази тайна!

— Да, разбира се — рече Касиди. — Но означава ли това, че лорд Стърлинг...

— Той е истинско чудовище! — и това бе всичко, което Ерик изрече по въпроса. — Ще се постарая да се върна бързо, но само Господ знае кога ще е възможно това. В случай, че ме убият...

— Моля ви, не говорете така!

— Обявяването на независимостта и началото на войната е само въпрос на време — кимна Ерик нетърпеливо. — Вирджиния ще бъде

сред първите, а почне ли се война, там е нормално да се умира. И така — ако ме убият, грижете се за жена ми. Аз я обичам от цялото си сърце.

— Можете да ми имате доверие — увери го Касиди.

Ерик козирува и подкара коня през поляната надолу към реката, където неговите хора бяха разпънали палатки. Не посмя да се обърне, тъй като знаеше, че ще се размекне, ако види лицето ѝ на прозореца.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

В първите дни на юли флотът на Дънмор беше разбит край Гуинските острови. По-късно се разбра, че още първият изстрел е улучил кабината на губернатора, при втория загинали няколко войника, а при третия се изпотрошил всичкия порцелан на Дънмор. Който можал, избягал и се спасил. Сега Кемерън се чудеше дали Стърлинг и Тейритън са сред убитите или сред ранените. Но при всички случаи за момента опасността бе отстранена и Ерик можеше да въздъхне с облекчение.

Нощно време Ерик често лежеше буден и си мислеше за красивото лице на Аманда и за отчаяните ѝ твърдения, че е невинна. Тогава той не я беше изслушал само от яд, но сега, когато Дънмор бе отстранен, а британската армия навсякъде понасяше големи загуби, той се проклинаше заради безсмисленото си упорство. И вместо да иде по най-бързия начин до Ню Йорк, той реши първо да мине през Кемерън Хол. Може би Аманда все още не беше заминала и той щеше да чуе нейните обяснения, а някои дори и да приеме.

Фредерик остана далеч назад, тъй като Ерик бързаше неудържимо към дома, но когато наближи къщата, сърцето му се натъжи ужасно. Още от хълма той видя, че пристанището е празно. „Добра земя“ бе потеглила към Франция. Въпреки това влезе за кратко в къщата, където го посрещнаха Ричард и няколко домашни прислужници. Докато се качваше нагоре по стълбата, той се почувства страшно самотен. Без гласа на Аманда, без аромата на парфюма ѝ, без шумоленето на полите ѝ Кемерън Хол бе странно празен и бездушен.

— Лорд Кемерън!

Ерик се обърна нервно и видя, че през вратата връхлита Фредерик.

— Лорд Кемерън! Независимостта! Континенталният конгрес прие декларация за обявяване на независимостта, която ще бъде отпечатана по всички вестници! Ние сме свободни и независими граждани!

Ерик се подпря на перилото на стълбата. Мечтаният ден бе настъпил и зад него лежеше дълъг и труден път. Оставаше надеждата, че колелото на историята няма да се завърти обратно. Дълбоко вътрешно вълнение го обхвана целия и той бе доволен, че научава новината тук, в Кемерън Хол. Сега вече можеше да си признае, че си заслужаваше да се изтърпи всички лишения в името на борбата. Той се спусна бързо по стълбата.

— Ричард! Бренди от най-доброто. Елате всички! Нека празнуваме! Да пием за свободата!

„... заслужаваше си да се подложи на всички тия лишения в името на борбата...” — Смисълът на това изречение отново завладя Ерик, когато няколко дни по-късно той се изправи пред Вашингтон в Ню Йорк. Междувременно британците бяха събрали огромна войска под ръководството на Хю. Късметът беше на тяхна страна, така че Вашингтон бе принуден да изтегли хората си от Лонг Айленд. Отстъпваха укрепление след укрепление и все пак можеха да се похвалят с това, че са забавили настъплението на британците.

В края на септември Ерик беше в палатката на Вашингтон и двамата разглеждаха картата на Ню Йорк и Ню Джърси, когато пристигна важно съобщение. Докато го четеше, Вашингтон пребледня и се присви на две.

— Хванали са моя шпионин!

Ерик си спомни, че Вашингтон бе търсил сред младите мъже в армията си някой доброволец, който да шпионира британските позиции. Беше се явил младеж на име Натан Хале, който по-късно се бе преправил на холандски учител.

— Беше най-много на двадесет и една година — потърка Вашингтон чело. — Някой го е издал, заловили са го и са го обесили! — въздъхна отново той и погледна към листа. — Последните му думи били, чуйте, Ерик, наистина е впечатляващо: „Съжалявам, че имам само един живот, който мога да отдам на страната си.“ Само един живот. Господи!

— Война... — припомни му Ерик след дълга пауза.

— Да, война е и в нея ще изгубим още много хора... Но този младеж Хале! Как може един толкова храбър човек да умре така

мъченически!

Мъченически! Да, така е било, мислеше си Ерик, когато на следващия ден повеждаше хората си. Но не само мъченически. Последните думи на Натан вече се бяха разпространили сред войниците и сякаш бяха дали крила на цяла една армия, с което самият той бе извоювал безсмъртието си.

През нощта Ерик бе сънувал как много от войниците му загиват сред барутен дим, който по едно време се разсея и там се появиха очите на Аманда, които гледаха с упрек. Хале е бил предаден. Тогава това би означавало, че Аманда не е виновна, че казваше истината и издайничеството е дело на някой друг. Ерик се събуди с вик и когато дойде на себе си, осъзна, че след малко ще поведе още много млади мъже към сигурна смърт.

На двадесет и осми октомври при Уайт Пайнс имаше битка, когато за първи път американската армия успя да нанесе значително поражение на британците и след ожесточени битки да спечели победа. През тия дни Ерик често търсеше компанията на сър Томас и Ан Мари, която се грижеше самоотвержено не само за баща си, но и за всички ранени. При всеки удобен случай той се отбиваше при тях, за да похапне, а една вечер, когато бе излязъл на разходка, изведнъж Ан Мари му се хвърли на врата. Ерик отвърна на целувката ѝ със свито сърце, но когато тя взе ръцете му и ги сложи на гърдите си, той се отдръпна и само нежно я погали по бузата.

— Аз съм женен мъж, Ан Мари и ми е съвестно да ви правя моя любовница.

— А ако за мен това няма никакво значение? — прошепна тя.

Ерик я погледна мълчаливо. Ан Мари го разбра.

— По-рано исках първо да се ожения и след това да се любя, но сега ми е все едно. Но вие, разбира се, имате право, Ерик. По-добре идете до Франция и вземете жена си обратно. Не мога да си представя, че тя ви е лъгала така безсрамно.

— Не мога, Ан Мари — каза той и хвана ръцете ѝ. — Може би е по-добре да не се отбивам повече при вас.

— Не! — Тя сложи пръст върху устните му. — Не отхвърляйте приятелството ми. Имам нужда от вас и от Дамиен.

— Малкият кибритлия? Той още не ми е простил и говори с мен само по служба.

— Знаете ли, че е влюбен?

— Не, нямам представа.

— Избраницата е лейди Жьонвиев — весели трапчинки се появиха на страните на Ан Мари. — Струва ми се, че всичко започна в Уилямсбърг. Той страстно я желае и тъй като не може да иде при нея, тя ще дойде на посещение.

— Така ли? Та Жьонвиев обича най-много от всичко удобството си!

— Толкова ли добре я познавате?

— О, беше отдавна. Но може би сега е обхваната от революционна треска. Времето ще покаже какво се е променило у нея.

— Вярно — отбеляза Ан Мари и целуна сестрински Ерик по бузата. — Вземете обратно жена си, Ерик!

— Не мога! — повтори Ерик още веднъж и погледна така гневно, че Ан Мари млъкна.

През ноември форт Вашингтон в северен Манхатън падна и две хиляди и осемстотин американски войници бяха пленени, форт Лий в Ню Джърси също бе принуден да се предаде и, за съжаление, голяма част от оръжието бе изгубена. При изтеглянето си през Ню Джърси бе заловен и Чарлз Лий заедно с още четиристотин мъже.

Вашингтон беше преbledнял, когато разбрал за това. С останалите му триста души той тръгна в южна посока към Пенсилвания. Континенталният конгрес се беше преместил от Филаделфия в Балтимор и оттам възложи на Вашингтон нови задачи, като му даде още по-голяма власт.

Ерик облече индиански дрехи и се опита да разузнае местоположението на врага, мислейки през цялото време за Натан Хале. С какво удоволствие само британците биха го обесили, ако им паднеше в ръцете. Обаче успя да се измъкне невредим и докладва, че генерал Хю се е разположил с по-голямата част от армията си в Ню Йорк и в южен Ню Джърси, вероятно с намерението да изчака спокойно до началото на следващата година.

Наближаваше Коледа. Ерик обикновено прекарваше времето си в палатката на Вашингтон. И тоя ден той беше там и наблюдаваше как Вашингтон ходи нервен напред-назад, току поглеждайки към картата.

— Намираме се в много сложно положение, джентълмени. Армията е слаба. Малкото воители, които останаха, са уморени и искат да се връщат по домовете. Затова аз съставих план на действие...

Това беше един носещ големи рискове и въобще твърде опасен план, но в същото време той бе и блестящо замислен. Така точно в коледната нощ, в снежна буря две хиляди и четиристотин мъже преминаха по море петдесет километра северно от Трентън. Беше кучешки студ и вятърът биеше в лицата така, че те целите се покриха с малки ледени висулчици. През цялото време Вашингтон не мръдна от носа на първата лодка, за да не го изгубят от погледа си и за да служи за ориентир.

Рано сутринта те нападнаха изненаданите британци и взеха в плен най-малко хиляда войници, заспали след снощното пиянство. Американците замъкнаха и доста оръжие и муниции. Но радостта не трая дълго. Двадесет и четири часа по-късно към тях се придвижи генерал лорд Корнуелис, придружен от значителен брой воители, а в същото време още две хиляди и петстотин войници очакваха заповедите му в Принстън.

— Ще изгубим битката — кахъреше се Вашингтон. — Огньовете пред палатките...

— Да ги оставим ли да горят?

— Да, ще ги оставим.

В прикритието на нощта американците се измъкнаха от лагера и нападнаха подкреплението в Принстън, което бе на път към Корнуелис. Битката беше жестока, но този път американците надделяха. Преди да се отправят към Мориктаун, те взеха доста оръжие като плячка. Тази нощ даде повод за празнуване.

— Ще влезете в историята като един от най-добрите американски пълководци — каза Ерик на Вашингтон.

— Но ако изгубя още няколко битки, просто ще ме отпишат.

— За Бога, нищо повече не можеше да се направи!

— Спокойно, до пролетта ще стана герой — рече Вашингтон и усмихнат простря краката си напред. — Корнуелис ще трябва да се оттегли от западната част на Ню Джърси, тъй като прекъснахме връзките му. Но май е дошло време да помислим за зимуване. Между другото, имам няколко писма за вас.

— От жена ми ли? — попита Ерик и ръцете му се разтрепериха от вълнение.

— Не, но са от Франция — поклати Вашингтон глава. — Едното е от слугата ви Касиди, а другото от мистър Франклин.

— Франклин?

— Да, бедничкият Бен. Континенталният конгрес го изпрати като посланик във Франция, за да ги спечели за нашето дело. Както се вижда, изборът е точен, тъй като явно всички там са впечатлени от чара на възрастния господин.

— Да, той действително е забележителен човек — отвърна Ерик, докато разкъсваше писмото на Касиди и бегло преминаваше по редовете. Касиди пишеше, че всичко е наред, но въпреки това настоятелно го молеше да отиде там. Едва тогава Ерик забеляза, че писмото е писано през септември и погледна учудено към Вашингтон.

— Писмото е било изпратено първо във Вирджиния и оттам са го препратили тук — обясни Вашингтон.

Ерик само кимна и взе втория плик. С радостни думи Франклин му съобщаваше, че ще става баща. „Единственото, за което съжалявам, е, че детето не може да се роди на американска земя, особено когато баща му е такъв известен човек със силен характер. Почувствах се задължен да ви информирам за бащинството ви, тъй като разбрах, че не поддържате никаква кореспонденция с жена си.“ Писмото продължаваше все в този дух, но Ерик не можа да възприеме нищо повече. Най-после се бе случило това, за което той отдавна мечтаеше, но пък Аманда сега се намираше на противоположната страна на океана. Опита се да пресметне кога се е случило всичко това, но не успя. Знаеше само, че за последен път я бе видял през юни.

— Ерик? — повика го Вашингтон загрижено.

— Тя... тя е бременна! Най-после! — промълви Ерик.

— Най-после? — Вашингтон вдигна учудено вежди. — Ако не се лъжа, вие сте женени едва от две години.

— Три — поправи го Ерик. — Вече бях започнал да се страхувам, че няма... — но замълча, тъй като си спомни обвиненията, които бе произнесъл пред Аманда. Добре поне, че Жак бе при нея. — О, Боже! — простена Ерик.

Вашингтон се облегна назад и се загледа в Ерик.

— Сега, през зимата, няма да има кой знае какви важни събития. Може би бих могъл да ви изпратя с няколко важни писма до Париж, но в случай, че сам си намерите кораб.

— Изобщо няма да е трудно — ухили се Ерик. — Просто ще се кача на „Добра земя“. Джордж, никога няма да забравя това! За да ви се отплатя, ще се опитам да откъсна някой британски кораб с оръжие. Обещавам ви!

— Веднага ще напиша необходимите документи — рече Вашингтон и се наведе над бюрото си.

— Лейди Кемерън!

Аманда седеше на малка пейка сред Версайския парк. Искеше да остане сама, но като чу веселия глас на Франклин, също се усмихна. Той беше леко задъхан, което според нея бе нормално за възрастта му. Тя не би го нарекла в никакъв случай стар, тъй като държанието му бе винаги младежко, а очите му излъчваха неудържимо жизнелюбие.

— Тук съм, мистър Франклин! — викна тя, скрита в тайното си ъгълче.

— Добър ден, мила моя!

— Седнете, ако въобще остава място от мен — прикани го тя. Вече бе доста наедряла и наистина изпълваше почти цялата пейка. — Как сте? — попита тя новия си приятел, сияеща насреща му.

— Благодаря, не съм зле — отвърна той — Но не може да се каже и че съм добре. Вече намерих някаква подкрепа и се надявам, че ще успея да убедя и краля. Засега кралицата е на моя страна.

— Мария Антоанета? Тя ви харесва, нали? — закачи го Аманда, тъй като на всички бе известно, че дамите веднага ставаха подвластни на обаянието на Бенджамин.

— Ох, понякога си мисля, че гледат на всичко като на игра и не могат да схванат сериозността на положението — изпъшка той.

— Казват, че Луи прави всичко възможно, за да изглежда мъдър крал. Но дали е такъв ще покаже бъдещето. Погледнете само колко огромен е този дворец! Върте като нищо можеш да се изгубиш.

Наистина беше така и в друга ситуация Аманда сигурно би се наслаждавала на престоя си тук, но сега единственото, което чувстваше, бе огорчението. Никога не си бе представяла, че Ерик може

така да я изостави. Тя го бе следила от прозореца и забеляза, че той не се обърна нито веднъж. А как се надяваше да я потърси с поглед и дори да се върне при нея!

Вместо това бе прогонена от къщата, въпреки че беше абсолютно невинна. По време на пътуването непрекъснато повръщаше и мина време, докато открият истинската причина. Настроението ѝ ставаше все по-мрачно. Понякога Ерик така ѝ липсваше, че направо се побъркваше от мъка. Но веднага след това се кълнеше, че никога няма да му прости. И колкото повече го проклинаше, толкова повече се притесняваше, че може дяволът наистина да я чуе и да изпълни клетвите ѝ.

Едва когато пристигна във Франция, разбра, че очаква дете — наследник на Кемерън Хол. Тази мисъл прогони всичко друго от главата ѝ и сега се молеше само за едно — войната да пощади имението. Знаеше, че колонииите се бяха обединили в тринадесет щата и че в момента се води война.

Отначало Аманда запази бременността си в тайна, но не мина време и Даниел я откри. Прислужницата веднага я помоли да пише на Ерик. Но Аманда не искаше да се предаде така лесно. Ами ако той ѝ отнеме и детето! Имаше още една причина. Тя не можеше да забрави, че той я бе обвинил в изневеря с Тейритън. Никога не бе виждала Ерик толкова ядосан и така груб към нея и затова бе решила да го мрази докрай и да не му прощава.

Но нещата не се оказаха така прости и с течение на времето тя започна да се моли всяка нощ Ерик да оцелее в тази проклета война. Вестта за смъртта на Натан Хале бе стигнала и до Франция. Аманда бе чула и за отстъплението на армията и за промяната след коледната акция на Вашингтон.

И тъй като Ерик бе винаги до Джордж, тя се надяваше, че засега е жив и здрав.

Засега. Но вече бе дошъл март, което означаваше, че военните действия скоро пак ще започнат. А дали пък Ерик няма да загине, без да разбере, че ще става баща! Аманда очакваше раждането вече всеки ден и дори всеки час.

— Студено ли ви е? — попита Франклин загрижено. Беше му се сторило, че тя трепери. — Може би вече не трябва сама да излизате из парка.

— О, аз не съм сама нито за секунда, мистър Франклин. И това не може да е убягнало от погледа на такъв проникателен човек като вас. Прислужникът на моя мъж не ме изпуска нито за миг от погледа си. Освен това ме придружават един от академците и моята прислужница. И граф дьо ла Рошел е непрекъснато край мен.

— Моя мила, носят се слухове, че симпатизирате на британците — рече Франклин и я хвана за ръката.

— Някои неща са верни. Дълго време ме изнудваха заради братовчед ми, но за последния случай съм напълно невинна. По това време братовчед ми се намираше на свобода и те нямаше с какво да ме принудят. Не съм издала нито думичка! — Аманда скочи поради възбудата, която я обхвана. — Моля ви, поне вие ми повярвайте!

— Всичко е наред. Успокойте се! — Франклин я притегли обратно към пейката. — Трябва да бъдете предпазлива и да не плашите така бебето. Не се тревожете, дете мое! Разбирам ви добре. Този конфликт засяга мнозина от нас. Щом казвате, че сте невинна, аз нямам причини да не ви вярвам.

— Просто ей така?

— Разбира се. Междувременно ви опознах добре.

— Мъжът ми би трябвало да ме познава още по-добре — усмихна се тя.

— Той е фин човек, лейди Кемерън — въздъхна Франклин. — Не трябва да забравяте, че е принуден всеки ден да доказва себе си в борбата. Бяхте ми споменали, че не си пишете. Моля ви, поне след раждането му изпратете едно писмо.

Аманда издърпа ръката си от неговата. Не можеше да понесе мисълта, че Ерик може да бъде убит и да си иде завинаги от нея. Но изведнъж силна болка я обхвана. Тя се сви на две и изглеждаше, че не може да си поеме въздух.

— Лейди Кемерън? — извика Франклин загрижен.

— Мина ми — каза тя и разтърси глава.

Франклин се успокои, че нищо ѝ няма.

— Трябва да ви призная нещо, мила. Аз писах на мъжа ви преди известно време.

— Какво?

— Трябваше да го направя, дете мое. Вижте, преди време ме изпратиха с поръчение до Лондон и междувременно жена ми почина.

Животът е ужасно кратък и изведнъж разбираш, че за някои неща вече е твърде късно. Простете ми...

— О! — прекъсна го Аманда със стон. Силната болка отново бе прорязала тялото ѝ и този път бе вече ясно, че раждането започва. Тя скочи уплашена.

— Мистър Франклин...

Но той вече бе станал и я бе подхванал с ръце.

— Успокойте се! Първото раждане може да продължава часове. Опасявам се само, че аз...

— Лейди Кемерън! — Касиди и Жак вече търчаха към Аманда. Тя само погледна усмихната Франклин.

— Нали ви казах, че никога не съм сама.

Но този път бе радостна, че те са тук, тъй като следващата болка едва не я повали на земята. Силни мъжки ръце я поеха. Аманда погледна загриженото лице на Жак и му благодари.

Жак трябваше да я носи доста дълго чак до края на двореца, но за него тя беше приятен товар. Дьо ла Рошел реагира като светкавица, когато Жак блъсна вратата на стаята.

— Даниел! Раждането е започнало! Бързо! Ей сега ще извикам лекар.

Жак занесе Аманда до стаята ѝ, където Даниел вече бе дръпнала завесите и оправила леглото. Жак я сложи внимателно да легне, но Аманда не го пусна, стискайки силно ръката му. Но Жак успя да я успокои с ласкави френски думи. Преди да напусна стаята, нежно я погали по челото.

Аманда започна да се съблича, но болката отново я връхлетя така силно, че тя не издържа и започна да крещи.

— Дръжте се здраво за края на леглото! — извика Даниел. — Вероятно още известно време ще става все по-трудно, а после изведнъж ще ви олекне.

Даниел имаше право до известна степен, тъй като болките продължиха още часове, като промеждутъците ставаха все по-кратки. Само радостта, че ще има дете, даваше сили на Аманда — най-после на света щеше да се появи някой, когото тя да обича и от когото да има нужда. По някое време така силно я болеше, че искаше да умре. Тя проклинаше света и крещеше, без изобщо да осъзнава какво точно изрича. После падна в леглото напълно изтощена и в полусвяст ѝ се

стори, че Ерик Кемерън е при нея и я ругае. Тя отхвърляше жестоките му обвинения, но всичко беше напразно. Но когато Ерик пое в ръце детето ѝ и го отнесе някъде, изведнъж мъката ѝ свърши като отрязана с нож.

— Спокойно, ma petite! Скоро всичко ще свърши! — чу тя отдалеч гласа на Даниел.

Когато болката отново я накара да вика, Даниел леко избърса челото ѝ с мокра кърпа и приглади назад къдриците ѝ.

— Не! — крещеше тя. — Няма да му дам детето си! Проклет да е! Няма да му го дам!

— Ако имаш предвид мен, мила моя, обещавам ти, че нямам никакво намерение да взимам детето! Искам само да го видя!

Аманда отвори очи ужасена от тоя глас ѝ и се стори, че сънува. Ерик стоеше до нея в целия си ръст и бършеше челото ѝ. Това не можеше да бъде вярно! Наистина ли е дошъл да я види? Въпреки че ѝ говореше толкова мило, пак ѝ се стори, че в гласа му има горчивина и отчуждение.

— Не! — прошепна тя невярващо.

— О, тук съм! — отвърна той и се усмихна. Както в съня ѝ, той бе облечен в униформа, само че бе свалил куртката и бе навил нагоре ръкавите на ризата така, че се виждаха мускулестите му ръце.

Тя си помисли, че, Ерик не би трябвало да я види в това състояние. Никога повече нямаше да му се струва хубава. После очите ѝ проследиха погледа му и тя видя, че до края на леглото са застанали Даниел и френският лекар. Тя преглътна здраво, но в този миг отново я връхлетя силната болка. Даниел се наведе към Ерик.

— Така е вече повече от двадесет и четири часа. Не знам изобщо как издържа.

— Съвсем скоро ще свърши — съобщи лекарят. — А сега тя ще трябва да напъне!

Ерик хвана Аманда.

— Махни се! — заповяда му тя.

— Лекарят каза, че ще трябва да напъваш, Аманда. Аз ще ти помагам.

— Не искам помощта ти!

— Прави това, което ти казват.

Но изведнъж всичко се улесни, тъй като Аманда усети силен тласък отвътре. Когато той премина, тя видя, че Ерик продължава да я държи както преди.

— Напъвай! Чуваш ли, Аманда?

— Не съм твой войник да ме командваш — изхълца тя, но в същия миг трябваше отново да си поеме дълбоко въздух.

— Хайде! Главичката му вече е почти излязла!

— Напъвай, Аманда!

— Ерик, моля те...

— Напъвай!

Тя се подчини инстинктивно и този път бе възнаградена с чувството на най-голямото облекчение на този свят. Детето се роди и лекарят вдигна нагоре малкото същество.

— Момиче! — извика Даниел. — *Une petite jeune fille, une belle petite jeune fille!*

— Ооо! — изстена Аманда отново, радостна за бебето и в същото време уплашена, че болката не свършва.

— Какво има? — попита Ерик паникьосан.

— Болките...

Лекарят се зае с пътната връв, след което подаде малкото момиченце на Даниел. Аманда обаче продължаваше да стене.

— Боже! Близнаци! — извика докторът.

— Хайде, напъвай! — изкомандва Ерик, но Аманда вече бе на предела на силите си. Ерик обаче я натисна и принуди по този начин да напъва.

— *Bon, tres bon!* — извика лекарят възхитен към Ерик.

Тя се отпусна със затворени очи в ръцете му, търсейки закрила. Само че усети, че все още са си чужди един на друг. Но въпреки това той бе дошъл и сега беше при нея. Дали пък не искаше да ѝ отнеме детето?

— Този път е момче, лорд Кемерън! Едно малко момченце, което обаче скоро ще порасне. Всичко е наред, успокойте се!

Син. Тя имаше дъщеря и син. И двамата били здрави, както тя добре чу. Искаше да ги види, но не можа да отвори очи.

— Аманда? — чу тя гласа на Ерик и усети ръцете му, но и при най-голямо напрежение на волята пак не можеше да отвори очи.

— Бяхте фантастичен, лорд Кемерън! Но жена ви изгуби много кръв и сега е слаба. Има нужда от спокойствие. Даниел се занимава с дъщеря ви и аз ще ви помоля да ѝ помогне за момчето.

— За сина ми? С удоволствие, господине. Разбира се, че ще се погрижа за сина си.

Аманда чу съвсем ясно това последно изречение, но след него целият свят потъна в гъста мъгла.

Трябва да беше спала дълго и непробудно. Когато се събуди, видя, че е измита, преоблечена и че Даниел е завързала косата ѝ със синя панделка. Изведнъж чу детски плач и се ококори безпомощна. Даниел се приближи с двата вързопа към голямото легло.

— Кого предпочитате първо — дъщерята или сина? — подразни я Даниел.

— Ех, ако знаех само! — засмя се Аманда и реши да остави малките още малко да поврецят, докато в това време ги разпови и ги разгледа с любопитство. — Колко са хубави! — Аманда се усмихна, като откри, че нежната косица на дъщеря ѝ има червеникави отблясъци, докато на сина ѝ беше определено по-тъмна. После преброи мъничките пръстчета на ръцете им. — Прекрасни са! И двамата!

— Само дето са по-мънички. Лорд Кемерън имаше намерение веднага да отпътуваме, но след като разбра, че са по-малки, реши да отложи връщането ни.

— Връщането? — изпъшка Аманда.

— Разбира се, връщаме се у дома! — съобщи Даниел.

— Ние... ние всички ли?

— Че кой друг?

Аманда въздъхна с облекчение. Естествено, че Ерик нямаше да вземе децата си, а да остави жена си във Франция. Но това все още не можеше да стопи разстоянието между двамата.

— Трябва да се опитате да кърмите и двамата. Дойката на кралицата смята, че сте в състояние да го направите — с тези думи Даниел ѝ подаде децата. Бебетата веднага забиха лакоми устички в гърдите ѝ и Аманда си пое дълбоко въздух, когато сладката майчинска тръпка прониза цялото ѝ тяло.

— Толкова са мънички — рече тя, галейки с брадичка нежния мъх по главичите им. — Чак се страхувам да ги докосна.

— Господ ще ги пази! По-добре им се радвайте, вместо да се страхувате.

В това време без никакво предварително почукване вратата се отвори. Аманда понечи да се прикрие с нощницата си. Беше Ерик. Тя го погледна мрачно, въпреки че много ѝ се искаше да му каже, че е безумно радостна, че го вижда жив и че въпреки всичко е дошъл при нея. Но си спомни, че когато бе признала любовта си, той я бе нарекъл лъжкиня и не ѝ се щеше сега отново да се повтори същото.

— Можеше да почукаш — отбеляза тя.

— Така е, но откога трябва да чукам в стаята на жена си? — Ерик погледна към Даниел. — Мадмоазел, моля...

— Даниел! — извика Аманда, но прислужницата вече бе излязла.

Ерик се приближи до леглото и пое дъщеря си, която, вече сита, беше пуснала зърното и, изтощена от усилията, беше заспала. Положи малката ѝ главича на рамото си. Ръцете му изглеждаха огромни в сравнение с дребничкото същество.

— Така се прави, нали? — попита той.

Аманда нервно закопча нощницата си, след което и тя сложи сина си на рамото си, потупвайки го нежно по гръбчето.

— Искам да я кръстим Леонор — рече Ерик.

— Това беше...

— Името на майка ми. Харесва ли ти?

— Да — отвърна тя. — А синът как ще се казва?

— Джейми — каза Ерик, без да се замисля дълго. — Всичко започна от Джейми Кемерън, а този тук Джейми е първият Кемерън, който започва живота си в свободна страна!

— Но войната все още не е свършила — отбеляза Аманда мрачно. Ерик ѝ отвърна с хладен поглед, но тя вирна предизвикателно брадичка. — След всичко, което ми наговори при последната ни среща, се учудвам, че приемаш тези тук същества като твои собствени деца. — Аманда изобщо не можеше да предположи какво ще последва след тия думи, се надяваше че той ще оттегли обвиненията си.

— Мога да смятам, Аманда — отговори ѝ студено той.

— По-добре да не бяха от теб! — извика тя разочарована и сълзи потекоха от очите ѝ.

— А ти твърдеше, че ме обичаш — припомни ѝ Ерик. След което остави бавно дъщеря си в едната люлка и се приближи до леглото. Протегна ръка, за да я погали по косата, но тя се дръпна назад, така че той само можа да вземе сина си и да го положи в другата люлка. После отново се приближи до леглото на Аманда. Бръкна за малко в джоба си и хвана бързо ръката на жена си. Аманда се опита да изтегли пръсти, но Ерик не я пусна. Тя видя, че той ѝ надява пръстен с огромен смарагд, заобиколен от малки блещукащи диаманти.

— Благодаря ти — рече тихо и топло той, от което сърцето ѝ лудо се разтуптя. Как ѝ се искаше да протегне ръка и да го погали, но не посмя. — Не искам да бъда прекалено суров, но все пак ще ти кажа, че очаквам деня, в който ще мога да се изправя срещу Тейритън. Не забравяй, че веднъж те намерих в неговите обятия.

— Ако си спомням добре, ти ме спаси от обятията му — рече с усмивка Аманда.

— Така е. Но страхът, че може би още го обичаш, не ми даваше мира дълго време. Благодаря ти за децата. Жалкото е само, че не можах да се родят у дома.

— Ти ме изпрати тук!

— Сега пак аз ще те отведа обратно в къщи. Но ти ще трябва да ми се закълнеш, че няма да предприемаш нищо срещу мен!

— Не съм ли го направила вече?

— Говоря за оттук нататък.

Аманда отпусна глава, тъй като сълзите бурно изпълниха очите ѝ. Той още ѝ нямаше доверие! Толкова прекрасни мигове бяха имали двамата, но той още не ѝ вярва! Тя не знаеше как да прескочи пропастта.

— Заклевам ти се — каза тя тихо.

Ерик я погали нежно по страните. Изглеждаше така, сякаш иска още нещо да каже, но го задържа за себе си. Аманда извърна лице към него.

— Не е ли странно — когато ти ме обичаше, аз не ти отвърщах със същото, а сега, когато аз се влюбих в теб, ти охладня към мен. И сега всичко между нас е мъртво. Или не мислиш така?

Ръката му се отпусна надолу. Той тръгна към вратата, но преди да стигне до вратата, се обърна още веднъж.

— Не, не е точно така — погледът му я прониза до сърцето. —
Грешиш, любов моя. Обичам те от мига, в който те видях за първи път.
И сега също продължавам да те обичам.

Няколко секунди по-късно вратата хлопна и Аманда остана сама.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

От няколко дни Ерик не се появяваше при Аманда. Когато беше будна, тя непрекъснато размишляваше над последните му думи, но често спеше и си почиваше от напрежението на раждането. В това време пристигаха подаръци от Дьо ла Рошел, от Бенджамин Франклин и дори от краля и кралицата. След няколко дена децата бяха кръстени, като кръстници им бяха Франклин и Даниел.

Аманда поукрепна след първата седмица. Тя се любуваше на децата си и се опитваше да открие приликите помежду им и с родителите, но близнаците бяха още твърде малки за това. Все ѝ се струваше, че Джейми има очите на баща ѝ. Аманда беше щастлива с децата си, а също така и заради Ерик. Той ѝ бе казал, че я обича и че винаги я е обичал. Но дали това беше достатъчно? Беше дошъл при нея, но тя все още чувстваше, че не ѝ вярва. Освен това се държеше настрана. Даниел ѝ докладваше, че той всеки ден идвал при децата, а през останалото време имал срещи с френските министри и прекарваше часове наред с мистър Франклин. Отпътуването бе определено за началото на април, за да може Ерик да се прибере до очакваните през лятото и есента събития. Ако изобщо младата държава издържи дотогава! Страхът от неясното бъдеще на децата ѝ често свиваше душата на Аманда.

Една сутрин тя отвори очи и видя, че Ерик наблюдава бебетата с изключително сериозно изражение.

— Имаш ли нещо против да тръгнем на първи април? — попита той.

Тя кимна и се притесни, че той я сварва несресана и неоправена, а тя искаше всеки път да изглежда хубава и привлекателна. Въпреки че той ѝ бе признал любовта си, тя все още имаше чувството, че са двама непознати, които се приближават един към друг сред оръдейни изстрели на кърваво бойно поле. Аманда се измъкна бързо от леглото и приближи до Ерик.

— Няма ли да е по-добре да останем тук — мушна тя ръката си в неговата.

— Моля? — Той я погледна тъй, сякаш ръката ѝ беше чуждо, нежелано тяло. — Да не си се побъркала?

— Страх ме е! — Тя отстъпи крачка назад. — Британците имат силна армия за разлика от колониите.

— Съединените американски щати — поправи я той вече по-нежно.

— А ако ние изгубим войната?

— Ние? Кой сме ние?

— Моля?

— Ти каза ние, любов моя. Сега към нас ли си? Смени ли си позицията?

Тя го погледна несигурно и недоверчиво. Смущаваше я видът ѝ — по нощница и с разчорлени коси, твърде мъничка в сравнение с величествената осанка, която му придаваше стегнатата униформа. Въпросът му я завари неподготвена и освен това в нея продължаваха да се борят страстта да му се отдава постоянно и желанието да се покаже безразлична.

— В известен смисъл аз действително промених възгледите си, но тази промяна не се дължи на теб. Главната причина са дългите и задълбочени разговори с Франклин. Но в момента просто ме е страх и не може да се каже, че съм водена от политически съображения.

— Убедена ли си, че американците няма да успеят да се справят с положението?

— Досега не бях разбрала какво означава да обичаш някого и да не искаш да го загубиш — Аманда наведе порумениялото си лице.

Ерик замълча за момент.

— Знаеш, че не мога да остана тук. Убежденията ми са ти известни още от самото начало и би трябвало да ти е ясно какво значи за мен свободата на страната ми.

— И ти знаеше за моите — припомни му тихо Аманда.

— Но никога не ми е минавало през ума, че... — Ерик разтърси глава и остави изречението недовършено. — Но по-добре да не започваме отначало.

— Ако не можем да говорим за това, по-добре да не говорим изобщо! — извика Аманда развълнувано. Този изблик промени тутакси настроението на Ерик, който вместо да се наведе и да я прегърне, се поклони хладно и рече:

— Засега те оставям сама, за да се подготвиш за пътуването.

Напускането на Версай не натъжи особено Аманда. Много трудно ѝ бе да се раздели с Бенджамин. Неговото присъствие беше светъл лъч в най-тежките ѝ дни и затова тя се хвърли на гърдите му в прилив на нежност, целуна го по бузата и чак тогава последва Даниел и близнаците, които вече се бяха настанили в колата. Разбира се, тя не бе забравила и графа, който ѝ осигури убежище през тези трудни месеци. Но когато камшикът изплющя по гърбовете на конете, тя вече не мислеше за нищо друго, освен за завръщането в Кемерън Хол. Тиха радост постепенно обхвана цялото ѝ същество. Според Ерик войната се водела повече в северната част на Щатите, така че тя се надяваше къщата да е пощадена от военните действия. Ерик предпочете да язди след колата и дори, когато спираха за почивка, той пак странеше от останалите. За разлика от него обаче Жак неизменно беше до Аманда и всеки път, когато тя слагаше бебетата в легълцата им, той я гледаше с такава нежност и загриженост, че тя се питаше каква ли съдбата на този човек, който беше станал нейна сянка.

На пети април те продължаваха да са в открито море. Ерик беше предоставил на Аманда и децата капитанската каюта, а самият той се бе настанил в каютата на първия офицер, който пък от своя страна спеше при екипажа. В началото Аманда се чувстваше малко неудобно, тъй като повечето от моряците бяха на борда на кораба миналия юни, по време на битката за „Лейди Джейн“. Но тъй като никой от тях с нищо не намекна за онова събитие, веднага щом времето се пооправи, тя взе децата си и излезе на палубата. Пътуването ѝ се отразяваше видимо добре и тя сякаш си отпочиваше от напрежението, в което живееше напоследък. Особено ѝ беше приятно, когато моряците се радваха като деца на близнаците ѝ и правеха какви ли не гримаси, за да ги развеселят. В тези минути Аманда усещаше погледа на Ерик, който стоеше някъде далеч, но не изпускаше от очи нито нея, нито децата си.

Но колкото повече приближаваха Вирджиния, толкова по-често Ерик изпращаше Аманда и близнаците вътре в каютата. Фредерик, който и сега придружаваше Ерик, ѝ обясни, че на идване са пленили два британски кораба.

— Как иска лорд Кемерън да спипа някъде Тейритън или пък Стърлинг — каза Фредерик, но млъкна, тъй като се сети, че Стърлинг е баща на Аманда. — Извинете ме, милейди, но нападението над Кемерън Хол...

— Няма защо да ми се извинявате. Но какво стана с корабите?

— Изпратихме ги с резервен екипаж до Чарлстън, както лорд Кемерън се бе уговорил с Джордж Вашингтон. По този начин той се отплаща за времето, което прекара във Франция. Естествено е да не иска точно сега да си навлича неприятности, когато вие и децата сте на борда.

В последната вечер от пътуването Аманда остави децата на Даниел и се качи на палубата, за да потърси Ерик. Той се бе подпрял на перилото и гледаше към водата в мрака. Звездите светеха така силно, че силуетът му се открояваше на тъмния фон. Аманда го приближи съвсем тихичко и в момента, в който протегна ръка към него, той се извърна, насочил оръжието си към нея. Въздъхна с облекчение, когато видя, че е тя, а Аманда си помисли колко много са го променили войната и постоянната борба за живот.

— Какво има, Аманда? Не бива да стоиш на палубата. Опасно е.

— Ти каза, че сега вече не е толкова опасно. Иначе не би взел мен и децата. И освен това не мога да търпя, когато се отнасяш към мен като към слуга.

— Ти си моя жена, но още има хора, които те мислят за предател — усмихна се Ерик. — Така че положението ти все още не се е променило особено много.

— В такъв случай няма да те обременявам повече.

— Какво искаш да кажеш?

Аманда сви рамене, изигравайки равнодушие.

— Да приемем, че Стърлинг Хол все още съществува. Ще си взема децата и ще се прибера там.

— Не предизвиквай дявола!

— Лорд Кемерън! — каза в този момент някой зад тях. — Военен кораб отпред! Английски!

— По дяволите! — изруга Ерик и се обърна. — Фредерик, бинокъла! Бързо войниците на оръдията! Можете ли да преброите с колко оръдия разполагат те?

— По всяка вероятност шест.

— Тогава можем да си го позволим — измърмори Ерик. — Аманда, прибирай се в каютата!

— Ерик...

— За Бога, направи го заради мен! В края на краищата долу са децата!

Аманда току-що се бе прибрала в каютата, когато избумтя първият оръдеен залп, от който корабът силно се залюля.

— Вземи Джейми! — извика Аманда, самата тя грабвайки Леонор.

Секунда по-късно корабът се заклати още по-силно.

— Улучиха ни! — извика Даниел.

Наклонът стана толкова голям, че Аманда изгуби равновесие и падна по гръб. За щастие, инстинктивно успя да задържи детето така, че да не го удари никъде. Отвсякъде се чуваха викове и псувни. Вероятно първият английски кораб бе нападнал „Лейди Джейн“. Аманда запуши уши, тъй като шумът от ръкопашния бой горе ставаше все по-силен. Тя се бе свила в най-тъмния ъгъл на каютата, прикривайки Леонор с тялото си. По дяволите тази проклетата война! Колко ли такива битки можеше да преживее човек и да остане жив?

По някое време настъпи мъртва тишина. Аманда подпря ухо на вратата, но пак нищо не се чуваше. Отиде до Даниел, пхна Леонор в ръцете ѝ и рече:

— Веднага се връщам.

— Аманда, не излизайте!

Но Аманда вече не я чуваше. Кашляйки от барутния дим, тя се изкачи на палубата. Прескачаше трупове на войници и от двата лагера, но продължаваше да върви напред. Беше така невероятно тихо! И най-после ги видя. Най-отпред няколко тела се мятаха в битка на живот и смърт. Аманда потърси с очи Ерик и накрая го откри. Биеше се с млад сержант, а в същото време отзад незабелязано се промъкна друг нападател. Ерик се обърна, за да отвърне на удара в гърба и в това време сержантът така го удари, че оръжието изхвърча. Тогава Аманда се спусна към него с вик.

— Аманда!

Тя видя уплашения му поглед, учудването и страха му за нея, но вече бе успяла да хване сабята и отново да му я подаде. За няколко секунди погледите им се срещнаха, след което той се впусна в боя като

побъркан, успя да измами и двамата си противници и после един по един да ги обезвреди. Когато схватката свърши, той се обърна към Аманда и леко я погали по бузата.

— Не ти ли заповядах да не излизаш от кабината?

— Нима не го направих?

— Но трябваше да останеш там до края — усмихна се той.

— Тогава нямаше да мога да ти спася живота.

— Така е, любов моя.

— Лорд Кемерън! — извика Фредерик, куцукайки през палубата.

— Корабът потъва! Някои вече скочиха във водата!

Ерик не отделяше очи от Аманда.

— Трябва да ги хванем, за да ги тикнем после в затвора!

Фредерик се зае с работата си, а Ерик се обърна отново към жена си:

— Слез, моля те, долу!

Аманда кимна безропотно и се подчини.

Посрещането на пристана се различаваше твърде много от това през миналия юни. Всички бяха дошли, за да поднесат поздравленията си, а Ерик вдигна нагоре близнаците, приемайки поздравленията на слугите и работниците си. Аманда, децата и Даниел отпътуваха за къщата. Ерик се позабави, защото трябваше да се погрижи за пленниците. Сълзи бликнаха от очите на Аманда, когато пристъпи към Кемерън Хол. Тя обичаше това имение повече от всичко и сега таеше в себе си надеждата, че отношението на обитателите към нея ще се е променило.

— Добре дошла, милейди! — към Аманда се приближи засмян Ричард и пое децата от ръцете ѝ. — Боже, ама те са две! Лорд Кемерън не ни издаде тази тайна! Малкият прилича на баща си, нали? Сигурно сте ужасно уморена след дългото пътуване! Елате, ще ви помогна!

Аманда тръгна след Ричард. Влязоха в къщата, където в подножието на стълбата ги очакваше мълчаливо Маргарет. Тя се поклони и тръгна срещу Аманда.

— Милейди, аз останах, защото имам нужда от пари, но ако пожелаете, ще си тръгна оттук.

— Не е нужно да си ходите. Разбирам, че преди си мислехте, че аз съм ви предала. А аз мога само да се закълна, че тогава бях невинна и ако ми повярвате, нямам нищо против да останете.

— Благодаря ви, милейди — въздъхна Маргарет. — Важи ли същото и за Реми?

Аманда си припомни как тогава той я бе заплюл, но нима имаше право да съди слугите, след като собственият ѝ съпруг не ѝ вярваше?

— Да — рече тя тихо. — Той също може да остане — След тези думи тя се обърна и последва Робърт и Даниел към горния етаж.

Някогашната детска стая бе оправена като за бебе — с чудесно детско креватче отстрани с мрежа и прекрасна ваничка.

— Не се безпокойте, милейди, в този дом вече са се раждали близнаци, така че съвсем скоро ще подредим стаята и с останалите неща.

— Чудесно! А сега ще се оттегля за малко с децата.

— Аз наистина се радвам, че отново сте тук. Липсвахте на всички ни!

— И аз се чувствам по същия начин, Ричард. Благодаря ви!

Аманда накърми децата. После ги окъпа заедно с Даниел и едва тогава пристъпи към общата спалня. С радост установи, че Ричард вече е занесъл там вана с димяща вода, френски сапун и огромна кърпа. До ваната бе поставен сребърен поднос с освежителни напитки и бутилка вино. Аманда се отпусна във ваната с огромно удоволствие. През деветте седмици на пътуването този лукс ѝ бе липсвал. След като излезе от водата, тя се загърна в кърпата и седна пред огледалото, за да разреши къдриците си.

Точно в този момент влезе Ерик. Той коленичи пред нея и бавно започна да разтваря кърпата. Аманда притаи дъх. Изведнъж тя усети как падна в плен на все по-нарастващото желание. Двамата не се бяха докосвали почти цяла година. Отношенията помежду им все още не бяха изгладени, но Аманда нямаше сила да се съпротивлява на страстта. В края на краищата тя беше негова жена и знаеше, че и той я желае. Инстинктът ѝ подсказваше, че едва ли е искал друга жена така силно както нея.

— Може би ще е по-добре да си тръгна — мърмореше той, докато пръстите му галеха гърдите ѝ.

— Чаках те — отговори му простичко Аманда.

— Аз съм най-големият глупак на всички времена — с тези думи той я взе на ръце и я занесе до леглото. Известно време само я наблюдаваше с нескрито възхищение, след което се хвърли върху ѝ, подтискайки в себе си напирания отвътре вик. Никога досега не я беше галил толкова нежно, не беше я целувал така страстно, не беше я възбуждал толкова силно. Накрая тя само стенеше и го молеше да я обладае колкото се може по-скоро. Тогава той проникна изведнъж така дълбоко в нея, че тръпнеща, тя се уви около му и го притисна с пълна сила.

Аманда бе така побъркана от страст, че без малко щеше да му направи любовното си признание, но в последния момент се спря, тъй като екстазът дойде и сля двамата в едно единствено същество.

На следващия ден обаче се наложи да се разделят, защото Ерик трябваше да се погрижи за посевите и изобщо за стопанските дела в имението си. Но веднага след вечеря Ерик бе очакван от тръпнещата Аманда, готова веднага да му предложи нежното си като коприна тяло. Любиха се почти до сутринта.

Но когато съмна, Ерик трябваше да потегли на север. Вашингтон имаше нужда от него. По традиция Аманда излезе на верандата, когато Ерик беше вече на коня си и му подаде чаша.

— Никога не съм предавала тази къща — прошепна Аманда.

Той се наведе и я целуна по устните.

— Грижи се за децата, Аманда! Ако с мен се случи нещо, къщата остава на тях. Това е тяхното наследство — и той я целуна втори път.

Тя остана на верандата и още дълго гледа подире му, а сълзите капеха от очите ѝ. Той сигурно я обичаше, но все още не смееше да ѝ се довери. „Обичам те“ — прошепна тя, но никой не я чу.

През един декемврийски ден Аманда седна на най-горната греда в конюшната, за да гледа как Жак обучава младите кончета. Изведнъж Даниел се втурна в помещението, като бурно жестикулираше нагоре. Аманда скочи разтревожена, но веднага след това усмивка се разля на лицето ѝ, защото видя, че зад Даниел наднича Дамиен. С вик тя се спусна да прегръща братовчед си, едновременно смеейки се и плачейки. Той я хвана в ръце и я завъртя няколко пъти във въздуха, преди отново да я пусне на земята.

— Дамиен! Не мога да повярвам на очите си! — и тя отново се хвърли на врата му. Едва чак когато влязоха вътре в къщата, тя успя да го разгледа по-спокойно и забеляза, че изглежда раздърпан. Ботушите му бяха изхабени, а униформата отъняла.

Аманда го сложи да седне, след това му поднесе и чаша бренди.

— Ти си отслабнала и си малко бледа, но иначе си по-хубава от всякога, скъпа братовчедке! Ще мога ли най-сетне да видя новите си роднини?

— Веднага щом се събудят, Даниел ще ги донесе тук. Сега кажи как си ти. Какво изобщо се случва? Как е Ерик?

— Какво се случва? — Дамиен смръщи чело. — Има една добра новина — от известно време маркиз дьо Лафайет работи за нас и искам да ти кажа, че всички сме впечатлени от възможностите му. Британците непрекъснато се опитват да разделят колониите, но засега нямат успех. Генерал Хю успя с помощта на брат си, адмирала, да изтика Вашингтон до Филаделфия, но ние защитавахме достойно всяка педя земя. Междувременно англичаните завзеха града и вероятно ще се разположат удобно там до края на зимата. Вашингтон и хората му ще разпънат лагер във Вали Фордж.

— А Ерик?

— Ерик е добре — отвърна кратко Дамиен.

— Но Дамиен, защо говориш така странно? Случило ли се е нещо?

Вместо да ѝ отговори, той се приближи до камината и дълго гледа в пламъците.

— Мисля, че той се отнесе зле с теб.

— Дамиен, веднъж аз го бях проследила.

— Моля? — той се обърна смутен към нея.

Признанията бяха твърде болезнени за Аманда, но все някога Дамиен трябваше да научи истината.

— Но не съм аз тази, която е предала, че тук има склад за оръжие. И Ерик ще трябва да го разбере един ден, защото предателствата продължават. Но... — тя се поколеба за миг и притисна ръка към сърцето. — Баща ми ме изнудваше с теб.

— С мен ли?

— Те знаеха от самото начало, че пренасяш оръжие от западните части към Бостън и Филаделфия. Първо ме заплашваха, че ще те

арестуват и обесят. Те отровиха коня ти. Спомняш ли си?

— О, Боже!

— И когато наистина те заловиха, тогава казваха, че ще те измъчват.

— О, Аманда! — Той коленичи пред нея и прегърна коленете ѝ.
— Толкова много съжалявам! Аз изобщо нищо не съм и подозирал! Защо си се излагала на такива опасности заради мен?

— Както добре знаеш, много те обичам — и тя погали страните му. — Но можеш да забравиш всичко това, защото е вече минало.

Дамиен се изправи и отново се приближи до камината. След известно мълчание каза:

— Нищо още не е минало.

— Какво означава това?

— Трябва да прекараш зимата при мъжа си в лагера.

— Но...

— Жената на Вашингтон е там и ти трябва да идеш!

— Но никой не ме е викал — отвърна Аманда, хълцайки. — Ерик все още ми няма доверие и може би се страхува, че ще го издам.

— Въпреки това ще трябва да идеш! — повтори Дамиен.

— И защо?

— Ан Мари също е там — въздъхна той.

— Ан Мари Мейбри ли?

— Да. Тя се грижи за баща си, готви често и на Ерик и...

— И? Какво и?

Студени пръсти плъзнаха към гърлото ѝ. Как му дойде на ум да я спомене. Ан Мари винаги е харесвала Ерик. Аманда си спомни нощта в Бостън. Опита се да запази спокойствие и благоразумие. Щом Ерик има нужда от друга жена, нека да иде при нея. В края на краищата тя не можеше да го придружава навсякъде и не можеше да го принуди да я обича. Реши, че въпросът просто трябва да се изясни и ако той иска да бъде с Ан Мари, тогава тя ще напусне просто Кемерън Хол и то преди завръщането му.

— Добре, ще дойда с теб. Кога трябва да тръгнем?

— Храбро момиче си ти! Затова те харесвам. Какво ще правим обаче с децата?

При Даниел те бяха на сигурно място. Но щеше да им е необходима дойка.

— Децата ще бъдат добре. Но ще ми липсват много.

— Добре тогава! Наистина се радвам, че ще дойдеш. След една седмица вероятно вече ще бъде готов за път. Трябва да свърша някои неща в Уилямсбърг и да посетя лейди Жьонвиев.

— Лейди Жьонвиев?

— Да, моя мила братовчедке. Аз също съм способен на любов.

— Ти си влюбен в Жьонвиев? — Всъщност защо не, попита се Аманда. Жьонвиев беше хубава, любвеобилна жена и може би точно партия за Дамиен. — Откога е всичко това?

— По време на война нещата винаги се развиват по-различно от обикновено. Иначе „всичко това“ продължава вече няколко години.

— Много се радвам за теб! Ще се опитам през тази седмица, която ми даваш, да набавя припаси като чаршафи например и хранителни продукти. Мисля, че ще са ви от полза.

— Как иначе! Вече съм любопитен какви ли физиономии ще видим, когато пристигнем там — и той надигна брентито. — Наздраве за зимата във Вали Фордж!

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Дамиен бе подготвил с дългите си разкази Аманда, Жьонвиев и Жак Бисе за предстоящото, но Аманда никога не би могла да си представи това, което наистина видя. Докъдето поглед стига имаше само преспи сняг, между които се гушеха мънички, току-що направени колибки. По пътя бяха застанали стотици мъже, които стреляха във въздуха, ръкомахаха или пък гледаха втренчено пред себе си. Те трепереха от студ и се блъскаха един в друг, за да се стоплят. Над изтънелите си униформи повечето бяха наметнали по някое скъсано одеяло. Имаше и такива без ботуши. Бяха завили краката си в някакви парцали, за да могат да стъпват в снега.

— О, Господи! — проплака Аманда, а сълзите напиреха в очите ѝ. — Не е по-добре тогава да се предадем?

— Вашингтон дели несгодите и мъката с хората си — съобщи Дамиен. — Досега не съм срещал друг командир, който да го прави. Ето тук пред нас е така наречената Главна квартира. Тази колибка там е вашият дом, Аманда.

— А къде е моят? — попита Жьонвиев.

Аманда се обърна към приятелката си, която бе пожелала да ги придружи и да се грижи за ранените тук. Но при вида на тази мъка едва ли щеше да е във възторг от предложението си.

— Естествено, твоята къща ще е най-видната тук — пошегува се Дамиен.

— Дано да имаш право! — Жьоневив се дръпна назад и Аманда видя, как огън премина през очите и на двамата. Тя се усмихна съзаклятнически към Жак и наведе глава. Двамата ѝ приятели бяха така особени, отчаяно отдадени на страстите си, че сигурно наистина бяха един за друг.

Докато Дамиен завързваше конете, на входа на хижата се появи Ерик. Униформата му също беше доста изтъняла и месинговите копчета не блестяха вече ослепително, но от самият него лъхаше решителност и енергия. Той погледна скептично към Аманда.

Ако зависеше от нея, тя би му се хвърлила на врата, но тъй като реакцията му не оставяше място за илюзии, замръзна и усети как сърцето ѝ спря в гърлото.

— Лейди Кемерън! — Зад Ерик се бе показал Вашингтон. — Тъй като явно съпругът ви изгуби ума и дума, аз ще трябва да ви кажа добре дошли във Вали Фордж — Марта, ела и поздрави жената на Ерик! Лейди Кемерън...

— Аманда — поправи го тя вече в прегръдките на сърдечната съпруга на Вашингтон.

— Ама и вие сте един, Дамиен! Изведнъж изчезвате и се връщате с две прекрасни дами! Добре дошла, лейди Жъонвиев! Господи, Ерик, събудете се най-после! Ще разделим с Дамиен това, което имаме.

— Донесохме припаси от Кемерън Хол — съобщи Аманда, но предвид мизерията тук донесеното беше капка в морето.

— Аманда? — Ерик протегна най-сетне ръка и притегли жена си към себе си, но целувката му бе твърде хладна. После бързо се осведоми за децата. Но когато прекрачиха прага на хижата, Аманда изтръпна и застина на място. До огнището стоеше Ан Мари и приготвяше кафе.

— Здравей, Аманда! — поздрави Ан Мари приятелката си и леко я целуна по бузата.

Аманда се опита да се усмихне от учтивост, тъй като и другите нахълтаха вътре, говорейки един през друг.

— Чух, че придружаваш баща си — опита се да подхване разговор Аманда.

— Да, аз съм с тях почти от самото начало.

— Тук всичко е ужасно — каза Вашингтон. — Има единадесет хиляди мъже, които едва изхранвам. От конгреса не идва никаква помощ. Може би това не е гледка за дами.

— О, стига! — протестира мисис Вашингтон. — Ако не те видях поне през зимата, това би означавало, че вече изобщо нямам мъж! Сготвила съм вечеря. Моля, заповядайте.

Аманда се чувстваше в квартирата на съпруга си като неканен гост, докато Ан Мари се държеше тъй, сякаш е у дома си. Аманда запази самообладанието с огромно усилие, когато по-късно забеляза и женско палто на закачалката до вратата. В стаята имаше маса със столове и печка. Врата водеше към съседното помещение, където

Аманда съзря легло със зелено покривка и маса. По усмивката на Ерик тя разбра, че той през цялото време е следил погледа ѝ и че това го е забавлявало. В неговите очи тя изглеждаше недоволна от всичко и вероятно той си мислеше, че съжалява, задето е дошла.

Мисис Вашингтон прекъсна общия разговор, като стана и раздели вечерята. Тя беше енергична жена, която обичаше да се грижи за другите. Малко по-късно се появи и барон фон Щойбен. Тя и пред него сложи чиния и му сипа от яденето. С неговото пристигане разговорът моментално се насочи към военното положение, което бе разнищено до последна подробност. Когато дойде време за лягане, мисис Вашингтон предложи на Жьонвиев легло в съседната до нея стая. Предложението бе прието с радост.

— Предполагам, че ние с Жак ще спим тук, на земята? — попита Дамиен отново със странна нотка в гласа си.

— Съжалявам, но повече не мога да ви предложа — отговори хладно Ерик.

— Аз тръгвам — съобщи Ан Мари.

— Ще ви изпратя — рече Ерик и взе палтото ѝ от закачалката.

Ан Мари се сбогува с присъстващите и пристъпи навън, откъдето силният вятър едва не я отнесе. Със стиснати зъби Аманда отбеляза в себе си жеста, с който Ерик се опита да помогне на Ан Мари.

Какво ставаше тук? Аманда искаше на всяка цена да запази самообладание и да не изпада в истерия, но въпреки това ѝ беше ужасно тежко. Ерик я беше нарекъл лъжкиня, а в същото време винаги през отсъствията си от дома до него е имало жена. Тъй като Жак и Дамиен щяха да спят в тази стая, на Аманда не ѝ остана нищо друго, освен да се раздели приятелски с тях и да изчезне в спалнята на съпруга си. А ѝ се искаше да метне нещо и то, по възможност по-тежко, към Ерик!

Тя смъкна одеялото от леглото, зави се с него и коленичи пред почти угасналата печка, за да изчака Ерик. Малко по-късно тя го чу да разговаря с Жак, после той влезе в стаята, смъкна си ръкавиците, затвори тихо вратата и се подпря на нея.

— Предприела си това ужасно пътуване само за да клечиш тук пред печката ли? — гледаше той с недоумение към жена си.

Аманда стисна одеялото с една ръка пред гърдите си, а с другата сложи дърва в огъня.

— Не, нямах намерение да правя това, но след като видях какво е положението тук, просто нищо друго не ми остава.

— Какво значат тези думи? — Той приближи ядосан и я дръпна нагоре за ръката.

— Ан Мари — беше всичко, което Аманда можа да изрече.

— О, Боже!

— О, Боже! Това ли е всичко, което имаш да ми кажеш?

— Какво повече мога да ти кажа? Предполагам, че Дамиен добре те е осведомил.

— И ти няма какво да отвърнеш за оправдание?! — Аманда го стрелна със смъртоносен поглед.

— О, имам, даже доста! Никога не съм я докосвал, не, не е съвсем точно. Веднъж я целунах, тъкмо когато бях узнал за предателството ти и след това още веднъж, съвсем приятелски, преди отпътуването ми за Франция. — Той се отпусна, подпрян на стената, скръстил ръце пред гърдите си. — Във всяко друго отношение съм напълно невинен!

Коленете ѝ се разтрепериха така силно, че ѝ се струваше, че ще изгуби контрола над чувствата си. Пропастта между двамата им сякаш никога не е била така голяма.

— Аз... аз не ти вярвам! — прошепна тя.

— О, небеса! — Ерик приближи още малко, явно нетърпелив, но тя само вдигна ръка, за да го задържи по-далеч от себе си и каза с разплакан глас:

— Ти никога не ми повярва, Ерик! Сега е обратното. Не ме докосвай!

— Аманда!

— Казвам ти го сериозно!

— Означава ли това, че ще бъда наказан? — смръщи чело Ерик.
— Че няма да мога да ти се порадвам, че ми отнемаш правата?

— Какво толкова? Ти никога не си оставал сам. И преди да се съберем, имаше кой да те забавлява. Знам за аферата ти с Жьонвиев! — Аманда искаше да го ядоса, но той само сви рамене. Тогава тя усети дива ревност. Ерик и Томас Майбри бяха търговски партньори от години, така че и Ерик и Ан Мари се знаеха отдавна...

— Аманда, ти не можеш... — Изведнъж обаче той избухна в смях. — Аманда, говорим за неща от далечното минало. По дяволите, няма нищо, ела при мен сега!

— Не! Нямам желание да ме докосваш!

Ерик скръцна ядно със зъби, но после пак се разсмя.

— Добре, съкровище мое, съобразявай се, че там са Жак и Дамиен. Но аз не те лъжа! Предполагам, не мислиш сериозно, че можеш да ме възпреш да си взема с насилие това, което ми принадлежи?

Ерик я доближи с две големи крачки и още преди тя да успее да си отвори устата, за да извика, той я грабна в ръцете си и я метна на тясното легло.

— Мръсник! — просъска тя.

Но Ерик се отдалечи от леглото и се поклони учтиво.

— Леглото е твое. Ще имаш това, което искаш. Наистина не е необходимо да спиш на земята. Аз ще си намеря друго място.

Ерик излезе, а Аманда се хвърли разридана върху възглавницата. Вероятно освен моментите на страст помежду им нямаше нищо друго! Тя беше търсила някакъв изход и сега бе останала напълно сама.

Ерик изскочи навън в нощта, проклинайки всичко. Дива ярост срещу Дамиен се надигаше в душата му. Нямаше съмнение, че той бе причината за ужасното поведение на Аманда. А така му се искаше да легне до нея и да гали топлата ѝ плът!

Така замислен, той се подпря на колата, с която бе пристигнала Аманда и се усмихна. Тук, в лагера всеки ден се появяха нови, на пръв поглед непреодолими проблеми. Понякога му се искаше да захвърли всичко това и да се прибере край огнището в Кемерън Хол. Тогава с Аманда биха могли да започнат отначало. А сега тя беше при него, но той трябваше да се скита нежелан в нощта. Ерик сви юмруци. По дяволите! Нима тя наистина не разбираше, че той е избухлив човек и малко му трябва, за да излезе от кожата си? Ерик скръцаше със зъби и проклинаше света, а от устата му излизаха малки облачета пара. Не, нямаше да ѝ се даде! В никакъв случай! Тя трябваше да бъде тази, която да се моли!

Седмица по-късно Аманда вече работеше в огромната санитарна барака, където лежаха предимно болни от шарка. Един ден, като минаваше от легло на легло, тя усети, че мъжки ръце я хващат отзад за талията.

— Между другото, той не спи с хубавата Ан Мари. Томас Мейбри е коректен човек и не би разрешил подобно нещо.

— Дамиен, не съм те молила... — обърна се гневната Аманда.

— Ама изобщо ли не си любопитна?

— Ни най-малко — излъга Аманда. След което отново се обърна към пациентите си. — Имам работа, Дамиен.

Дамиен се дръпна леко назад и започна да я гледа как слага студени кърпи на челата на болните.

— През последните три дни той се занимаваше с доставката на хранителни продукти. Знам и къде е бил преди това.

— Така ли?

— Но, изглежда, че това не те интересува.

Аманда се обърна и го настъпи тежко по крака.

— Дамиен...

— Уговаряше с фон Щойбен военните тренировки. Фон Щойбен цени високо знанията на Ерик.

— Ах, така ли? — рече Аманда и млъкна, тъй като в този момент видя мъжа си. Той стоеше до входа и ги наблюдаваше.

— А, генерал-майор лорд Кемерън! — Дамиен отдаде чест и се сбогува с Аманда. Още не беше си излязъл, когато здравата ръка на Ерик сграбчи Аманда.

— Какво търсиш тук? — изгледа я той разярен.

— Опитвам се да помагам.

— Тези хора тук са болни от шарка.

— Дамиен и аз сме я прекарали още като деца — засмя се тя. — А ти какво търсиш тук?

— Дойдох да те измъкна от това място.

— Лорд Кемерън, потегляме ли? На конете? — простена един от трескавите мъже.

— Не, Роджър, има още време — Ерик се наведе над него без никакъв страх от заразата. — Ще тръгнем чак през пролетта, фон Щойбен си знае работата. Не се страхувай!

Болният се засмя, но явно силите му свършиха и се отпусна назад. Ерик провери първо сърцето му, а после сложи ръка на челото.

— Диша — установи Ерик и се обърна към Аманда. — Излез за малко навън. Искам да си поговорим.

Аманда хвърли един поглед към бараката, където множество жени се грижеха за болните си мъже и сълзи нахлуха в очите ѝ. Ако войната бъдеше спечелена, при всички случаи това щеше да се дължи и на тия жертвоготовни жени.

— Аманда?

— Идвам — Тя си свали престилката и го последва.

Навън той я наметна с палтото си още преди студът да е успял да я прониже. Тръгнаха към един от оборите, където поне не бе така ужасно мразовито.

— Е, какво има? — попита Аманда, подпирайки се на дървената стена.

— Знаеш ли къде са се разположили Хю и хората му за през зимата? — усмихна се Ерик.

— Доколкото знам, във Филадельфия — стегнаха се всичките ѝ мускули.

— На тридесет и два километра оттук! При доставка на хранителни припаси някои от нашите хора бяха заловени. Но може би при британците им е по-добре, отколкото тук!

— Защо ми разказваш всичко това?

— Защото както и преди, някой им доставя информация!

Аманда бе напълно изумена, защото тя беше излизала навън една единствена нощ и то с Дамиен. Когато най-после успя да се съвземе, цялата трепереше от гняв.

— Не мога да повярвам, че отново подозренията ти падат върху мен!

— Аманда...

Със сълзи в очи тя го отблъсна от себе си.

— Млъкни! Не искам да слушам нищо повече! Върви по дяволите с ужасните си подозрения!

В диво отчаяние Аманда хукна да бяга, без да обръща внимание на виковете му. Беше ѝ все едно кой я вижда и чува, тъй като вероятно половината лагер вече знаеше, че Ерик не спи при нея. Почти останала

без дъх, тя врѣхлетя в бараката, където Жак спокойно си почистваше оръжието.

— Какво се е случило, милейди? — попита я той загрижен.

— О, Жак! — Аманда разтърси глава, а сълзите се стичаха по лицето ѝ. — Как може той да е толкова сляп! Направих всичко, което можах и въпреки това... — Тя се отпусна до Жак и се поуспокои, когато той сложи ръце на раменете ѝ. Да става, каквото ще, тя си има закрилник!

Докато Жак ѝ шепнеше успокоителни думи, вратата се отвори и вътре с бърза стъпка влезе Ерик. Аманда очакваше, че ще чуе нови обвинения, задето се е сгушила при Жак, но за нейна изненада той не рече нищо. Жак не я пусна, само впи безмълвен поглед в Ерик, докато той не се обърна и не излезе.

Тази нощ тя лежеше трепереща в леглото и не можеше да заспи от студ. Изведнѣж вратата се отвори и Аманда чу гласове в съседното помещение. После всичко утихна, но няколко секунди по-късно чу Ерик да влиза тежко в стаята с огромните си ботуши. „Трябва да е пиян“ — помисли си тя, трѣпнеща от страх, но се лѣжеше.

— Кажи още веднѣж, че си невинна! — каза той с тих, дрезгав глас.

— Невинна съм — отвърна тя и го погледна право в очите.

Тогава той се приближи усмихнат към нея, но тя се сви назад.

— Ерик, ти не можеш просто така...

— О, мога, съкровище мое! — и той вече бе я уловил за китките и въпреки отчаяните ѝ протести и клетви я беше прегърнал. Тя започна да удря с юмруци по гърдите му, но той само се засмя и я вдигна нагоре. Но от мятането ѝ той загуби равновесие и двамата се строполиха на леглото.

— Ерик Кемерън...

— Мълчи и ме слушай, Аманда!

Всъщност тя нямаше друг избор, тъй като той продължаваше да стиска китките ѝ, а тялото му я притискаше към леглото. Когато говореше, устните му се допираха до нейните и тихият му спокоен глас проникваше до дълбините на сърцето ѝ.

— Вярвам ти. Вярвам, че си невинна. А сега ме изслушай, любов моя, но слушай добре, защото нямам намерение да повтарям. Аз също съм невинен. Трябва да си призная, че в дългите самотни дни понякога ми се е приисквало жена, но знай, че освен теб за мен не съществува никоя друга. Никоя друга няма тази копринено нежна кожа, тези вълшебни смарагдови очи и такъв кадифен глас. От първата нощ, в която те видях, не съм желал друга жена. И това ще продължава да е така. А сега, мила моя, ако искаш, изхвърли ме!

— А ще си отидеш ли? — усмивка плъзна по лицето ѝ.

— Не.

— Тогава пусни ръцете ми.

— Защо?

— Защото иначе не мога да те галя.

Треперещите ѝ пръсти първо леко минаха по лицето му, после го прегърна страстно и потърси устните му. Заигра съблазнително с езика му като го всмукваше навътре в синхрон с движенията на тялото си. Ерик вече не можеше да издържи на това мъчение. С дрезгав стон той също впи устни в нейните, а ръцете му плъзнаха трескаво по тялото ѝ.

С нечовешко усилие той се откъсна от нея и бързо смъкна дрехите си. Ръцете ѝ обаче не го пускаха, търсеха члена му и когато го намериха, започнаха нежно да го галят и възбуждат още повече, докато Ерик най-сетне проникна дълбоко в нея. Аманда вече не чувстваше студа. Отдаде се на удоволствието и не откъсваше очи от Ерик. Той се бе подпрял на ръцете си и също я гледаше изключително сериозно, като в същото време не преставаше да се движи в нея. Аманда потръпна от вълната силни чувства, която я заля цялата.

— Обичам те, Ерик. Обичам те — прошепна тя едва чуто.

Ерик обхвана лицето ѝ, преизпълнен с нежност.

— Кажи го още веднъж!

— Обичам те — От признанието сълзи бликнаха в очите ѝ. — Обичам те с цялото си сърце!

Стенейки, той сякаш влезе целия в нея, доказвайки любовта си, и в този миг настъпи най-върховното удоволствие, което сля двамата в едно. По-късно Аманда му призна, че го е обичала и по времето, когато го е мразела. Тогава той я прегърна и се любиха още веднъж толкова дълго, докато сънят не ги прие в обятията си.

По някое време през нощта Аманда се събуди и се опита да открие защо. Трябва да е било някакъв шум. Вратата им бе притворена и през процепа се виждаше, че съседното помещение е празно. Тя дръпна завивката над голото тяло на Ерик и отново потъна в съня.

Когато много, много часове след това отново отвори очи, вече бе светло и слънцето закачливо надничаше през прозореца.

— Аманда! За Бога, събуди се!

Замаяна от съня Аманда погледна напред и видя Жьонвиев.

— Аманда! Събуди се! Трябва бързо да станеш! Ерик е ранен!

— Какво! — Аманда скочи от леглото, прикривайки голотата си със завивката.

— Тръгнали за провизии. Изглежда, че Ерик си е счупил крака. В момента Дамиен се опитва да го донесе дотук. Ерик питал за теб. Идвай! Бързо!

— Мили Боже! — светкавично, колкото бе възможно това при треперещите ѝ ръце, Аманда си навлече дрехите. За прически време нямаше. О, Господи! Ранените нямаха особени шансове да оцелеят на това място. Не! Това не биваше да случи точно сега, когато те най-после се бяха намерили един друг!

— Жьонвиев, как е той? — попита Аманда, навличайки палтото си.

— Не знам съвсем точно. Знам само, че е питал за теб. Хайде, тръгвай, трябва да побързаме!

Те изтичаха навън, където ги чакаха два коня.

— Къде е Дамиен? — извика Аманда уплашено.

— Ще докара кола. Нямай грижа за това.

Аманда се замисли дали Вашингтон или Фредерик знаят за случилото се.

— Жьонвиев, може би трябва да осведомим другите?

— Дамиен ще свърши тази работа. Сега не мога да открива никого. Хайде, да бързаме!

Те се метнаха на конете и препуснаха в галоп, така че съвсем скоро лагерът остана зад гърба им. Снегът бе дълбок и това правеше придвижването трудно, но Жьонвиев следваше стара пъртина. Леден вятър жулеше бузите на Аманда, а скоро престана да чувства и ръцете си. Но затова пък сърцето ѝ биеше лудо. Додето ѝ поглед стигаше, се

стелеше белият сняг, а лагерът остана толкова назад, че бараките му изглеждаха като детски колибки.

— Жьонвиев, колко има още? Да не сме объркали пътя?

— Не, не! — извика Жьонвиев назад. Те продължаваха да яздят в галоп, докато не видяха в далечината някакъв храсталак.

— Ето там е.

— Слава Богу! — извика Аманда и се обърна към приятелката си — Там ли?

— Да, там, в горичката — потвърди тя и сведе поглед.

В този миг обаче около тях изникнаха червени униформи. Аманда светкавично спря коня си и понечи да го обърне обратно.

— Жьонвиев, да бягаме. Това са британци!

— Знам — отговори Жьонвиев напълно спокойно. — Но няма смисъл. Отдавна сме обкръжени.

Аманда гледа известно време спътницата си неразбиращо, но изведнъж прозрението дойде като гръмотевица от ясно небе.

— Значи ти си била тази! Ти си „Ваше Височество“! Ти си изпратила Робърт и баща ми в Кемерън Хол! Ти си спала с братовчед ми, за да измъкваш информация! Курва!

— Но, лейди Кемерън!

Аманда се извърна, за да види ездача, който беше назовал името й. Беше Робърт Тейритън.

— Как може да се изричат такива лоши думи за една приятелка! — попита я той.

— Предателка! — изсъска Аманда и плю към Жьонвиев.

— О, милейди, заблуждавате се! В този случай вие сте предателката! Но не се бойте! Ние не бесим такива хубави жени. Просто с ваша помощ ще успея да заловя мъжа ви и още няколко от патриотите. А може би ще успеем да обезвредим и цялото командване на Континенталната армия!

— Няма да можете!

— Ще видим. Хората там умират от глад!

— Вие все още нищо не сте разбрали, Робърт! Революциите никога не се решават само с оръжие и само в битките, тъй като те първо се извършват в душите на хората. Такава революция не може да бъде спряна нито от Хю, нито от Корнуелис, нито даже от самия крал Джордж!

— Смели думи! Да се хванем на бас, че още днес ще осигуря работа на палача? А вие, лейди Жьонвиев, вървете и ми доведете лорд Кемерън!

Не, не биваше и Ерик да попадне в клопката им! Аманда обърна панически коня си и като посегна да го удари с юздите, шибна с тях Робърт през лицето.

— Хванете я! — заповяда той и няколко червени униформи се нахвърлиха отгоре ѝ. Събориха я на земята и натиснаха лицето ѝ към снега, така че да не може да диша. После я пуснаха и тя бавно се изправи. В това време обаче Робърт ѝ зашлеви силна плесница.

— Вещица! — изсъска той със сатанинска усмивка и я блъсна грубо към коня си. Метна я горе и скочи на седлото зад нея. — Чудя се с кого ли да се позабавлявам първо — с вас или със съпруга ви. Но с него все още имам сметки за уреждане!

— Той ще ви убие! — прошепна Аманда.

Но Тейритън избухна в бурен смях и подкара коня си с безмилостен удар.

— О, не, съвсем не е така! Той ще убие вас, тъй като аз ще му съобщя, че всичко, което се случва сега, е отдавна запланувано от вас самата!

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Ерик прекара дълъг и уморителен ден. Беше обучавал войниците заедно с фон Щойбен, след което се прибра в квартирата си и се отпусна на топло. Но изведнъж чу, че някой истерично крещи името му, хукна навън и видя Жьонвиев, която тъкмо скачаше от коня си. За щастие, там бе и Дамиен, който привършваше работата си отсреща при ковача, та той успя да я хване.

— Дамиен! Ерик! Слава Богу!

— Какво има? — попита Дамиен възбудено.

— По-добре първо да я внесем вътре. Тя е съвсем замръзнала!

Само след няколко минути Жьонвиев вече седеше в бараката, завита с одеяло и държеше в ръка чаша бренди.

— Аманда настояваше сами да се опитаме да доставим отнякъде хранителни припаси, но се подхлъзна и мисля, че си е счупила крака. Но през цялото време викаше вашето име, Ерик.

Ерик си представи как Аманда лежи сама в снега и изпадна в паника само като си помисли какъв студ е. А навън се задаваше и буря, така че трябваше да се действа незабавно. Може би така тя е искала да му докаже, че е вярна на неговото дело?

— Милостиви Боже! — прошепна Ерик и скочи. — Дамиен, кажете на Фредерик да подготви кола! Опишете ни къде точно е тя сега, Жьонвиев. Фредерик ще има нужда от вашата помощ. Трябва да вземем бренди и одеяла.

— Разбира се, че ще ви покажа — рече Жьонвиев и също стана.

В този момент вратата се отвори и вътре влезе Жак Бисе, гледайки към Жьонвиев с мрачен поглед.

— Тази жена лъже! — каза той тихо, но твърдо.

— Какво искате да кажете? — попита Ерик със строг тон.

— Как си позволявате? — изпъчи се Жьонвиев. — Ерик, Дамиен, надявам се, че няма да повярвате на този... на този слуга!

Но тонът ѝ по някакъв начин смути Ерик. Той се подпря усмихнат на вратата и се обърна към Жьонвиев.

— Мила моя, познавам Жак от много отдавна. Досега той никога не е изричал лъжи. И така, Жак, искам да чуя това, което имаш да ми съобщиш.

— Тази сутрин лейди Жьонвиев дойде при лейди Кемерън и я помоли да я последва. Аз тръгнах тайно след тях и видях отдалече, как бяха обкръжени от група червени униформи. Това е хладнокръвно запланувано отвличане, лорд Кемерън!

Сърцето на Ерик се сви от болка и той полита с пресъхнали устни:

— Кой... кой я отвлече, Жак?

— Тейритън. Лорд Робърт Тейритън, Примамиха я в тази клопка по същия начин, по който се опитват да привлекат сега и вас. За съжаление, не можех да отида при нея, защото исках да ви предупредя. Вашата жена е примамката, която са поставили на пътя, за да ви измамат и убият, лорд Кемерън! — и той хвърли към Жьонвиев убийствен поглед.

Дамиен направи крачка към нея, но тя отстъпи назад.

— Това е лъжа! Нищо не разбирам! Какви ги приказвате?

— Затова пък аз разбрах — рече Ерик и хвана Жьонвиев за раменете. — Вие сте били! Вие сте издали на Найджъл Стърлинг и Робърт Тейритън лагера с оръжието в Кемерън Хол! Вие!

— Не!

— Така е! — каза Дамиен тихо. — Аз ѝ разказах всичко. Разказах ѝ една нощ, когато се любехме. Боже, каква мръсница!

Жьонвиев се изплю по посока на Дамиен, но той я зашлеви през лицето с опакото на ръката си така силно, че тя се намери на земята.

— Ерик, кажете му да престане! — извика тя.

— Какво ще я правим, Ерик? — искаше да знае Дамиен. — Нека Бог ми прости! Как само можах да ѝ се доверя?!

Ерик хвана Жьонвиев за китките, като в същото време я дръпна за краката.

— Колко са хората на Тейритън?

— Двадесет хиляди — отвърна тя троснато.

— Дамиен, давате ли си сметка колко е суетна нашата лейди Жьонвиев? Хубавото ѝ лице е всичко за нея! Жак, донесете желязото от огнището! Ние няма да отнемем живота на дамата, а само ще вземем нещичко от красотата ѝ!

Невярваща на ушите си, Жьонвиев гледаше ококорена, как Жак се приближаваше с нагорещеното желязо, докато Дамиен я държеше здраво за ръцете. Изведнъж тя се задърпа като див звяр.

— Ерик, престанете! Вие не можете... — не довърши и вместо това нададе силен вик на ужас, тъй като желязото вече пърлеше миглите ѝ.

— Истината, Жьонвиев!

Желязото все повече се приближаваше и за Жьонвиев нямаше друг изход, освен да заговори:

— Добре. Ще ви кажа. Те са около стотина. Хю и армията му са във Филадельфия. Идването тук е идея на Стърлинг. Той иска вас, а Робърт иска да притежава Аманда. Освен това вашата смърт би подействала като предупреждение за патриотите.

— Какви са плановете му? — продължи с въпросите си Ерик, без да обръща внимание на сарказма ѝ. — Къде държи Аманда?

— В една къща на около тринадесет километра оттук. Зад малката борова горичка. Аз трябваше да ви заведа, а там ви очаква кавалерията.

— Жак, отведете я при Вашингтон! Дамиен, извикайте Фредерик и го помолете да събере хората ми от Вирджиния. Върнете се бързо, за да мога да ви обясня намеренията си!

Жак хвана ръката на Жьонвиев, извивайки я грубо зад гърба ѝ, така че тя извика от болка и тръгна напред, препъвайки се. Тя все още не можеше да си обясни защо този човек възприемаше случващото се с такъв гняв, но все пак усети, че ще е най-добре да си мълчи.

— О, Господи! За всичко съм виновен аз! — изпъшка Дамиен след излизането на Жьонвиев. — Ще ми простите ли някога, Ерик?

— Аз бях не само сляп, но и глух, Дамиен! Но сега е важно само едно — да я измъкнем жива, преди Тейритън да... — Гласът му отказа, но и двамата знаеха за какво става дума. — Тя е моят живот. Без нея всичко е безсмислено. А сега слушайте добре, имам план как да надхитрим британците, без да жертваме никого!

След мизерията в лагера луксозната къща, в която я отведоха се стори на Аманда нещо неவிжданo. Робърт Тейритън я беше въвел в разкошна стая, бе я настанил в едно кресло с чаша бренди. Навън вече

се свечеряваше, когато той дойде отново, наля си питие и се облегна на масата срещу нея.

— Съжалявам, че трябваше да ви оставя за малко сама.

Аманда не му обърна внимание. Тя продължаваше да гледа неவிждащо през прозореца. Колко ли време е било необходимо на Жьонвиев, за да се върне в лагера? А Ерик или ще бъде застрелян от постовите, или пък ще го обесят! В задния двор Тейритън бе потъркал въжето в бузата ѝ и с огромно удоволствие ѝ бе обяснил как точно реагира мъжкото тяло при смъртните спазми. След което я доведе в тази стая, а той самият излезе, вероятно за да се отдаде на садистичните си кроежи. Няколко минути след Тейритън пристигна и баща ѝ.

— През цялото време се надявах, че няма да се чувстваш добре при Кемерън, а ти взе, че се влюби в оня мръсник! Затова сега ще ти се наложи да пострадаш! — след тези думи Стърлинг затвори вратата зад себе си, а Аманда се хвърли към прозореца, търсейки там някакъв изход. Но установи, че прозорецът е закован, а освен това пред него стоеше войник, който следеше всяко нейно движение. Робърт проследи погледа ѝ.

— Стъмва се. Сигурно скоро ще дойдат. Наредих веднага да го докарат тук. Все пак редно е преди смъртта да се види още веднъж с жена си.

— Нямате право да го бесите просто така. Първо трябва да го съдите. А освен това още не сте го хванали.

— О, не се грижете за това, Аманда! Ще го имам! — Докато изричаше тия думи, той се бе приближил до нея и пръстите му плъзнаха по корсажа ѝ. Изведнъж я сграбчи така силно, че платът изпращя. Но Аманда заби нокти в ръката му, което предизвика бурния му смях. Тогава тя го удари през лицето. Тейритън ѝ отвърна, като изви пръстите ѝ и я блъсна силно по посока на камината. Бързо я настигна и я притисна с тялото си към стената така, че тя едва успяваше да си поеме дъх.

— Хубава къща, нали? Собственикът явно се е измъкнал оттук преди време. На горния етаж има прекрасна спалня. Като че ли направена тъкмо за нас! Но може би ще е по-добре, ако го направим тук, на тази стена, а? Като с някоя курва. Да, точно тук, пред очите на съпруга ви!

В това време пръстите му вече преодоляха корсета и сграбчиха гърдите ѝ. Аманда извика пронизително.

— Да, точно така ще направим!

На вратата се почука и Тейритън каза „Влез!“, без да сваля ръце от гърдите ѝ. Аманда се дърпаше като обезумяла, но изведнъж примря. Двама мъже с ниско нахлупени шапки влачеха помежду си вързания Ерик. Ръцете му бяха жестоко извити на гърба, а ризата му — опръскана с кръв.

— Добре дошли! — саркастично отбеляза Тейритън. — Точно се занимавах с жена ви или по-точно казано — забавлявах се с нея.

Ерик изпсува здравата.

— Манди и аз ще наблюдаваме как ви качват на бесилото!

— Вие действително сте ужасен човек, Тейритън!

— О, не, мисля, че е точно обратното, скъпи мой!

— Не! — изкрещя Аманда. — Не го убивайте! Ще направя всичко, което пожелаете. Всичко! Моля ви...

— Аманда! — изръмжа Ерик.

— Предлагам ви своя живот, но пощадете неговия!

— Желаете ли още веднъж да погледнете хубавата си жена, лорд Кемерън? Може би ще поискате да се полюбувате на гърдите ѝ? Вижте тогава...

— Изверг! — извика Ерик, изтръгна се от ръцете на пазачите и измъкна сабята от ножницата на единия. Червената униформа вдигна глава и Аманда примря в почуда, тъй като това беше Фредерик.

Тейритън пусна Аманда тутакси и изкрещя към войника отвън. Пред вратата се чуха няколко бързи стъпки, но в това време отвън някой скочи през прозореца и се търколи на пода. Беше Дамиен. Извадил сабя, той се насочи към вратата. Аманда събра роклята над голите си гърди и се притисна още по-силно към стената. На няколко крачки пред нея Ерик и Тейритън вече се бяха вплеели в смъртоносна схватка. Металът проблясваше на светлината. Изведнъж Робърт отстъпи и бутна напред един стол. Ерик обаче не се поколеба, скочи върху стола и нанесе такъв зашеметяващ удар, че сабята на Тейритън хвъркна във въздуха и със звън падна точно пред нозете на Аманда. Тя се наведе бързо и я взе, но Ерик вече бе опрял своята до гърлото на Робърт.

— С огромно удоволствие бих ви намушкал на място. Но генерал Вашингтон също би желал да се възползва от услугите ви.

— Аманда, събери оръжието! — извика Дамиен, който заедно с Фредерик и младия капитан вече бяха обезвредили двамата войници и държаха в шах другите двама.

Аманда се подчини, но когато се обърна с гръб към вратата, изведнъж почувства хладно острие до тила си.

— О, Боже, господо, защо е този шум? — каза Найджъл Стърлинг с мек глас и притисна още повече ножа към Аманда.

Всички гледаха като поразени от гръм. Тейритън използва ситуация и се измъкна изпод сабята, разтривайки с ръка мястото, където тя бе допряна.

— Въпреки всичко ще бъдете обесен, Кемерън!

— Голяма работа! Нали е решил да жертва живота си за тази страна! — саркастично се обади Стърлинг. — Хайде, да не си губим времето! Кемерън ще бъде обесен и ти, дъще, ще можеш да се отдадеш на удоволствието да... — но Стърлинг трябваше да прекъсне изречението си, тъй като се чу друг глас с лек френски акцент:

— Веднага я пуснете, мръсно животно!

Това бе гласът на Жак Бисе!

— Но първо ще й изтръгна гръклянчето! — заплаши Стърлинг, забивайки ножа все по-навътре в кожата на Аманда. Но съвсем внезапно натискът изчезна. Аманда хукна из стаята, надавайки ужасен вик, а баща ѝ се строполи окървавен. Тя спря и се вторачи неразбиращо в Жак, който стоеше, без да помръдне, до вратата.

— Нямаше друг изход — рече Жак.

В същото време Тейритън се спусна с див рев към Ерик, опитвайки се да му отнеме оръжието. Но Ерик само вдигна сабята и Робърт сам се намуши на нея.

— И този го уредихме! — изръмжа Ерик и хвана Аманда за ръката. — Хайде, трябва да изчезнем колкото се може по-бързо!

Отвън се чуха стъпки и това означаваше, че войниците от горичката са се върнали за нови нареждания.

— Бързо, през прозореца! — извика Ерик и вдигна Аманда на перваза. След това я хвана през талията и двамата скочиха в дълбокия сняг. Дамиен, Фредерик и накрая капитанът ги последваха.

— Оттук — посочи Ерик, но всяко движение се извършваше ужасно бавно поради снега.

Няколко минути по-късно Аманда леко изохка, изгуби равновесие и изчезна в храсталака. Ерик бързо се сви и се търколи по хълма, по който вече хвърчеше на кълбо Аманда. Двамата пристигнаха долу съвсем като две огромни снежни топки. Сълзи се стичаха от очите на Аманда. Но когато видя, че Ерик е до нея жив и здрав, тя с облекчение се хвърли отгоре му.

— Имам само един живот, но нищо не би ме спряло да го дам заради теб!

— За теб — съгласи се той усмихнат. — И за тази прекрасна страна!

Тя се хвърли и го зацелува диво с желанието да отнесе в гроба този прекрасен спомен.

— Аманда, обичам те!

— И аз те обичам!

— Още нищо не е изгубено, скъпа моя! Довел съм войници, които чакат в горичката. Трябва да се опитаме да ги открием.

— И ти ми казваш всичко това? — Той се усмихна, което й даде смелост да се засмее и тя. След това го прегърна. — О, Ерик! Предателката е Жьонвиев!

— Знам.

— Бедният Дамиен!

— Прие го твърдо. Мисля, че ще го преживее.

— Баща ми е мъртъв.

Вместо отговор Ерик вдигна Аманда. Горе в храстите се чуваше звън на саби, а освен това екнаха и няколко изстрела. Ерик хвана Аманда за ръката.

— Хайде! Ще ти намеря кон и ще те изведе далеч оттук!

— Няма да тръгна никъде без теб! — каза твърдо Аманда, клатушкайки се зад него в снега.

— Ще правиш това, което аз... — и той млъкна, тъй като в същия миг разбра, че са победили. Около двадесет червени униформи лежах мъртви в снега, а неговите хора ликуваха.

— Дамиен, взимай ботушите! Имаме нужда от ботуши! — изкомандва Ерик. — А когато земята поомекне, ще ги погребем. Фредерик, заведете жена ми обратно в лагера!

— Но, Ерик...

Той я прегърна през раменете и я целуна по устните.

— Аманда, моля те! Дамиен, Жак и аз ще дойдем възможно най-бързо. И след това ще си поговорим.

Тя го погледна учудено. Какво искаше да каже? Последното му изречение прозвуча твърде сериозно!

— Добре — примири се тя. — Но побързайте!

— Никога и не съм си помислял, че тя може да направи такова нещо! — отбеляза Дамиен. — Отвратителна гадинка, нали?

Аманда искаше да се обърне и да обясни нещо на братовчед си, но Ерик я изпревари:

— Но все пак хитрата шпионка беше разкрита! — каза той и двамата се засмяха.

Аманда се направи, че не чува, но когато Фредерик ѝ помогна да се качи на коня, двамата се спогледаха усмихнати.

Мъжете се върнаха във Вали Фордж няколко часа по-късно. Аманда седеше на масата в квартирата на Ерик. Когато те влязоха, тя вдигна глава и изгледа въпросително Ерик, Дамиен и Жак, които се наредиха като ученици пред нея.

Ерик понечи нещо да каже, но Жак беше по-бърз:

— Аз убих баща ви, Аманда!

— Но той искаше да убие мен, Жак — отвърна тя спокойно. — Той... той наистина щеше да го направи! Ужасно!

— Аманда, Найджъл Стърлинг не е твой баща — намеси се в това време Ерик.

— Какво? — От изненада Аманда скочи от стола си, а Дамиен я хвана за раменете, върна я обратно на стола и седна до нея.

— Никога ли не си питала как може човек да бъде така жесток към собственото си дете? Разбира се, сега се сещам и за слуховете. Трудно мога да си представя майка ти, но това, което ми е останало като спомен, е, че тя беше много мила и любезна жена и освен това...

— С огромно сърце — прекъсна го Жак. Той гледаше към Аманда, а очите му сякаш проникваха в душата ѝ. — Тя беше много красива, нежна и любвеобилна. Грижеше се за всички около себе си. След като ме изгониха от Нова Скотия, тя ми даде подслон и ми осигури нова родина. — Известно време той се поколеба дали да продължи, гледайки Аманда с тъмните си очи, но все пак го стори. —

Ние се влюбихме един в друг и искахме да избягаме заедно в Луизиана, но той ни хвана. Преби ме до смърт, но, за мое щастие, бях намерен от дядото на лорд Кемерън. Животът ми бе спасен, но едва след срещата с Даниел си припомних всичко.

— Какво... какво означава всичко това? — попита Аманда, неспособна да мръдне от мястото си.

— Това означава, че Жак е твоят баща — каза хитро Ерик.

Тези думи предизвикаха такава силна възбуда у Жак, че той започна да говори бързо ту на английски, ту на френски.

— Аз не можех да ти го кажа! Не смеех да кажа и на лорд Кемерън. Страхувах се да не се ужасиш, че не си дъщеря на велик лорд, а на прост работник. Но когато видях как се отнася с теб, реших, че един ден ще го убия! Съпругът ти държеше аз да ти съобща тази истина. Винаги съм те обичал, но от далече. Чрез теб животът ми ставаше по-богат, чрез теб, а сега и чрез внуците ми.

Аманда гледаше с широко отворени очи ту към единия, ту към другия. Изведнъж скочи и прегърна Жак.

— Моят баща, mon pere! О, как се радвам! — тя го целуваше по бузите.

— Да разбирам ли, че не си чак толкова ужасена от признанието ми? — попита Жак с пресипнал глас.

— Ужасена ли? О, не, аз просто съм ужасно развълнувана и горда! Баща ми не е чудовище, а човек, който ме обича! О, Ерик, не е ли чудесно?

Ерик се облегна с облекчение на стената.

— Да, Аманда, така е! — каза той, доволен, че може да сподели радостта ѝ. — Жак е един достоен мъж и точно заради тези хора водим борбата си. Освен това е фин човек и аз съм щастлив, че точно той е мой тъст! — при тези думи Ерик подаде ръка на Жак.

Двамата мъже си стиснаха ръцете и усмихнати погледнаха към Аманда. После Ерик се обърна към Дамиен:

— Мисля, че е редно да ги оставим за известно време, сами.

Но преди вратата да хлопне подире им, двамата чуха радостните думи на Аманда: „Тогава Даниел трябва да ми е леля! Вече едва издържам, искам по-скоро да я видя!“

Когато малко по-късно Ерик се върна в квартирата си, Аманда беше вече в леглото. Отначало той помисли, че тя вече е заспала, но когато се наведе, погледна право в замечтаните ѝ, широко отворените зелени очи.

— Хей! — възкликна той.

— О, Ерик! — Тя сплете здраво ръце около врата му и се притисна към него. — Благодаря ти! Страшно много ти благодаря! Ти ми подари не само любовта си, но и тези прекрасни деца, а сега ми подаряваш и баща!

— За последното нямам заслуги — усмихна се той.

— А на всички нас сега ни подаряваш родина, Ерик. Едва сега разбирам смисъла на борбата и тези лишения. Заслужаваше си! Ах, само да можех да ти обясня колко съм щастлива! Ужасно е да се чувстваш мразен и да мразиш! А Жак е чудесен!

— Да, скъпа моя, имаш право!

— А какво ще стане с Жьонвиев? — попита Аманда загрижено.

— Първо ще бъде откарана в Балтимор, а после в Англия.

— Тя е издавала всичко!

— Е, почти всичко! — забеляза Ерик.

— Така е — поруменяла каза Аманда. — Аз също имам малка вина. Но ти ме изпрати във Франция заради Жьонвиев!

— За което моля да ми простиш!

— Прекрасно е, че ми говориш така — рече тя и отново се притисна към него.

— Искаш ли да чуеш още нещо?

— Хм...

Тогава той се съблече бързо, шмугна се при нея под завивката, взе лицето ѝ в ръце и дълго го целува.

— Най-после всичко свърши — въздъхна Аманда между две целувки.

— О, съвсем не — възпротиви се Ерик, подпрян на ръцете си над нея.

— Войната? О, да. Всичко това е ужасно и аз много се страхувам, но войната между нас, скъпи мой, вече свърши.

— Да, съкровище мое, така е — усмихна се той. — Все едно какво ще се случва оттук нататък, нас вече нищо не може да ни раздели! Ние най-после успяхме да намерим любовта си! И доверието!

ЕПИЛОГ

Коледа, 1783 г.

Въпреки падащия сняг Аманда веднага разпозна самотния конник, който се приближаваше към къщата. Такъв черен жребец яздеше само един човек.

— Той е! — извика тя на Даниел и се спусна към вратата. Ричард и Касиди, които също чуха вика й, я последваха. Само Жак остана да седи край камината.

Ерик видя Аманда, дръпна юздите и скочи от коня, който сам отлично си знаеше пътя към дома. О, Господи! Най-послед в къщи след тази дълга, ужасна война!

— Ерик!

Той също се затича и колкото повече я приближаваше, толкова по-ясно виждаше прекрасните й зелени очи, пълни със сълзи и сияещи от любов.

— Аманда! — Той я вдигна на ръце и я завъртя около себе си, а помежду им се накъдриха белите облачета от дъха им.

— Сега вече свърши ли всичко?

Той кимна. Вече наистина всичко беше свършило. След ужасната зима във Вали Фордж битките пламнаха с пълна сила, но фон Щойбен беше подготвил своите момчета. Отначало войната тръгна с променлив успех, но след голямата битка при Саратога, която завърши с победа на американците, французите се убедиха, че трябва да сключат договор с тях. В резултат на това британците вече не можеха да имат никакви решаващи успехи на Север. Изтеглиха са на Юг, но благодарение на силната съпротива на тамошната армия, и тук нямаха късмет. Отчаяният Корнуолис предпочете да се върне обратно на Север, но във Вирджиния го очакваше добре подготвена клопка. Накрая се укрепил с голяма част от хората си в Джорджтаун.

По това време Аманда често изпитваше страх за съдбата на Кемерън Хол. Беше изпратила близнаците с Даниел на север, а тя и Жак бяха останали по заповед на Ерик в имението, най-малкото за да

намерят сигурно скривалище за портретите на предците и останалите от тях ценни сервизи.

Със съгласието на Вашингтон Ерик бе съединил хората си с останалите части от Вирджиния, докато самият Вашингтон търсеше подкрепата на французите. След триседмична обсада на 19 октомври 1781 г. британците най-после се предадоха и Съединените американски щати се превърнаха от мечта на няколко патриоти в реалност за цяла една страна. Този факт бе признат за първи път през 1782 г. в тронното слово на Джордж III, а по-късно, през 1783 г. беше подкрепен с договор във Версай.

— Едва преди няколко седмици последният британски войник напусна американската земя — усмихна се Ерик на Аманда. — А в началото на декември генерал Вашингтон се раздели с войниците си. Всички се просълзихме и трябва да призная, дължим победата и на неговата смелост и решителност, която се проявяваше винаги в заплетени ситуации.

Аманда обви ръце около Ерик и с нежност му прошепна:

— Той наистина е герой! Но и ти също! И аз съм щастлива, че мога да приема отново у дома своя герой!

Ерик също притисна жена си към себе си и прекара пръсти из къдриците ѝ. Десет години минаха, откакто се бяха срещнали в Бостън. В косата ѝ вече проблясваха сребърни нишки, но неговата Аманда бе все така хубава както и преди. Точно както страната им извоюва независимостта, преминавайки през много изпитания, така и те бяха постигнали любовта си след много лишения и страдания. Затова и искрящите ѝ очи и милата ѝ усмивка сега му бяха още по-скъпи, отколкото преди години.

— Ти трепериш! — каза той, усещайки студените ѝ ръце. Свали палтото си и зави и двамата с него.

— Хайде, влизай по-бързо в къщи! Всичко е украсено! Идва Коледа! — и тя го дръпна енергично вътре.

— Татко! Татенце! — викнаха радостно близнаците, а зад тях с достойнство пристъпваха Жак и Даниел. Малкият Джейми беше облечен като истински млад мъж в редингот, а хубавата Леонор бе точно копие на майка си.

— Господи, колко са пораснали! — прошепна сякаш на себе си Ерик. — При последното ми идване бяха съвсем мънички!

— Мисля, че пак ще имаш възможност да наблюдаваш как растат децата! — отбеляза Аманда, докато близнаците се катереха вече по баща си. Отначало Ерик не обърна внимание на думите ѝ, тъй като бе зает с дечурлигата, но изведнъж се сепна и се обърна към нея:

— Какво искаш да кажеш?

— Не мога да гарантирам, че отново ще бъдат близнаци, но през юни пак ще ставаш баща.

— Наистина ли?

— Наистина.

По някакъв начин той успя да включи в прегръдките си и Аманда и да я целуне над детските главици.

— Alors! — извика Даниел нетърпеливо от верандата. — Влизайте най-после вътре! И fait froid!^[1]

— Хайде, тичайте! — рече Ерик към децата, прегърна жена си и двамата влязоха в Кемерън Хол.

[1] Студено е! (фр.) — Б.ред. ↑

Издание:

Хедър Грeъм. Не предавай любовта

Редактор: Иванка Петрова

Коректор: Виолета Иванова

ИК „Ирис“, 1994

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.